

A CHRISTMAS CAROL

CA KHÚC GIÁNG SINH

By Charles Dickens

>>> [<<<](http://ispeak.vn/)

Your private English teacher

Giới thiệu

Được viết và xuất bản vào năm 1843, song cho đến tận bây giờ A Christmas Carol vẫn có thể lay động, làm ấm trái tim của biết bao người, gửi đến chúng ta bài học không bao giờ cũ về giá trị của sự sẻ chia, trao nhau yêu thương - đó mới là tinh thần Giáng sinh thật sự.

A Christmas Carol không chỉ là một tác phẩm xuất sắc về văn chương, mà câu chuyện ngắn gọn này còn khắc họa thật rõ những nét chính về bối cảnh kinh tế - xã hội, nếp sinh hoạt thường nhật của người dân Anh vào thế kỷ 19. Bên cạnh đó, tài hoa của đại văn hào Charles Dickens còn thể hiện ở cách ông đưa vào tác phẩm những điển tích từ các câu chuyện cổ, từ Kinh Thánh, và cả các câu thoại trong những vở kịch nổi tiếng của Shakespeare... Chính vì thế mà một số thuật ngữ và phần trích dẫn trong tác phẩm có thể khá xa lạ với độc giả ngày nay, do đó chúng tôi đã nỗ lực đưa các chú giải vào bản dịch này như một phần phụ lục, nhằm giúp quý độc giả thưởng thức tác phẩm được trọn vẹn hơn.

Nguồn cảm hứng từ tác phẩm A Christmas Carol

Mùa xuân năm 1844, tạp chí The Gentleman's Magazine (London, Anh Quốc) cho rằng chính tác phẩm A Christmas Carol đã khơi mào cho “sự bùng nổ bất ngờ của hoạt động từ thiện” ở Anh Quốc lúc bấy giờ.

Tại Mỹ, sau khi tham dự buổi đọc sách vào đêm trước Giáng sinh ở thành phố Boston, bang Massachusetts năm 1867, Fairbanks quyết định đóng cửa nhà máy vào ngày lễ Giáng sinh (25/12) và gửi tặng mỗi công nhân một con gà tây.

Vào những năm đầu thế kỷ 20, Hoàng hậu Na Uy đã gửi quà đến những trẻ tàn tật ở London, ký tên là “Với tình yêu thương của Tiny Tim” (“With Tiny Tim’s Love”).

Ngài Squire Bancroft, ông bầu nổi tiếng của sân khấu Anh Quốc, đã đọc câu chuyện này trước công chúng để gây quỹ cho người nghèo với tổng số tiền là 20.000 bảng Anh.

<p>A Christmas Carol</p> <p>By Charles Dickens</p>	<p>Ca Khúc Giáng Sinh</p> <p>Charles Dickens</p>
<p>STAVE I: MARLEY'S GHOST</p> <p>MARLEY was dead, to begin with. There is no doubt whatever about that. The register of his burial was signed by the clergyman, the clerk, the undertaker, and the chief mourner. Scrooge signed it. And Scrooge's name was good upon 'Change, for anything he chose to put his hand to.</p> <p>Old Marley was as dead as a door-nail.</p> <p>Mind! I don't mean to say that I know, of my own knowledge, what there is particularly dead about a door-nail. I might have been inclined, myself, to regard a coffin-nail as the deadest piece of ironmongery in the trade. But the wisdom of our ancestors is in the simile; and my unhallowed hands shall not disturb it, or the Country's done for. You will therefore permit me to repeat, emphatically, that Marley was as dead as a door-nail.</p> <p>Scrooge knew he was dead? Of course he did. How could it be otherwise? Scrooge and he were partners for I don't know how many years. Scrooge was his sole executor, his sole administrator, his sole assign, his sole residuary legatee, his sole friend, and sole mourner. And even Scrooge was not so dreadfully cut up by the sad event, but that he was an excellent man of business on the very day of the</p>	<p>CHƯƠNG 1 - HỒN MA MARLEY</p> <p>Trước hết, Marley đã chết. Không còn mảy may nghi ngờ gì nữa. Viên mục sư kiêm thư ký kiêm trưởng ban tẩm liệm và than khóc đã ký giấy khai tử cho Marley. Scrooge ký lên đó. Tên lão - Scrooge - quả thật thích hợp, nổi danh trong giới tài phiệt London, bởi lão mó vào đâu cũng hái ra tiền.</p> <p>Lão già Marley đã chết, chắc như đinh đóng cột.</p> <p>Xin bạn lưu ý cho, tôi không có ý nói chết thì nhất thiết phải chắc như đinh đóng cột. Lẽ ra tôi phải nói là chắc như đinh đóng quan tài kia. Nhưng người xưa hẳn có lý riêng khi ví von như thế; và một kẻ vô danh tiểu tốt như tôi không nên xáo trộn nó làm gì. Bởi vậy, cho phép tôi được nhắc lại và nhấn mạnh rằng Marley đã chết, điều đó chắc như đinh đóng cột.</p> <p>Scrooge có biết Marley đã chết? Dĩ nhiên là biết. Làm sao mà không được chứ? Hai người là cộng sự của nhau từ lâu lắm rồi, chỉ là tôi không biết lâu đến thế nào thôi. Scrooge là người thừa hành kiêm văn thư, người được ủy nhiệm, người thừa kế, người bạn kiêm cả người than khóc độc nhất của Marley. Và dù không quá đau buồn trước sự ra đi của Marley nhưng quả thật Scrooge rất xuất sắc trong việc điều hành tang lễ ngay từ ngày đầu tiên</p>

funeral, and solemnised it with an undoubted bargain.

The mention of Marley's funeral brings me back to the point I started from. There is no doubt that Marley was dead. This must be distinctly understood, or nothing wonderful can come of the story I am going to relate. If we were not perfectly convinced that Hamlet's Father died before the play began, there would be nothing more

remarkable in his taking a stroll at night, in an easterly wind, upon his own ramparts, than there would be in any other middle-aged gentleman rashly turning out after dark in a breezy spot—say Saint Paul's Churchyard for instance—literally to astonish his son's weak mind.

Scrooge never painted out Old Marley's name. There it stood, years afterwards, above the warehouse door: Scrooge and Marley. The firm was known as Scrooge and Marley. Sometimes people new to the business called Scrooge Scrooge, and sometimes Marley, but he answered to both names. It was all the same to him.

Oh! But he was a tight-fisted hand at the grindstone, Scrooge! a squeezing, wrenching, grasping, scraping, clutching, covetous, old sinner! Hard and sharp as flint, from which no steel had ever struck out generous fire; secret, and self-contained, and solitary as an oyster. The cold within him froze his old features, nipped his pointed nose, shrivelled his cheek, stiffened his gait; made his eyes red, his thin lips blue; and spoke out shrewdly in his grating voice. A frosty rime was on his

và tiến hành mọi thứ thật long trọng, tất nhiên không quên chuyện mặc cả.

Nhắc đến lễ tang của Marley khiến tôi quay về vấn đề ban nãy. Rõ ràng, Marley đã chết. Các bạn phải hiểu rõ điều này kéo câu chuyện mà tôi sắp kể ra đây chẳng còn gì thú vị nữa. Giống như nếu chúng ta không tin cha của Hamlet đã chết ngay từ khi vở kịch chưa bắt đầu, thì việc bóng ma của ông ấy, trong đêm hôm khuya khoắt, mình mặc áo giáp, tản bộ giữa cơn gió mạnh rét buốt làm tán đờm hồn vía cậu con trai nhút nhát cũng bình thường chẳng khác gì khi ta bắt gặp một quý ông trung niên nào đó đi đi lại lại trong nghĩa trang Saint Paul lúc trời tối.

Nhiều năm sau, Scrooge vẫn không xóa tên của Marley quá cổ trên cánh cửa tiệm: Scrooge & Marley. Ai cũng gọi đó là tiệm của Scrooge và Marley. Thịnh thoảng, cũng có một số khách hàng mới gọi Scrooge là Scrooge hoặc đôi khi là Marley, nhưng dù gọi tên nào thì Scrooge cũng sẵn lòng hợp tác cả. Với lão, gì cũng như nhau.

Nhưng than ôi, Scrooge lại là một kẻ vất vả chày ra nước!

Một lão già tội lỗi luôn thèm thuồng, sẵn sàng quắp chặt, vét nhẩn, chộp lấy, giật phăng, vắt ép mọi thứ! Lão sắc lạnh như một hòn đá lửa mà không loại thép nào có thể chệt ra được một tia lửa hào phóng; đồng thời lão lại bí hiểm, đơng độc và khép chặt như một con sò. Sự lạnh lẽo trong tâm hồn khắc lên khuôn mặt lão những đường nét già nua, vuốt nhọn cái mũi sắc lẹm, bóp hẹp đôi gò má, làm cứng nhắc dáng đi của lão; khiến đôi mắt lão đỏ sọc và làm cặp môi mỏng tái mét chỉ chực rít lên những lời

head, and on his eyebrows, and his wiry chin. He carried his own low temperature always about with him; he iced his office in the dog-days; and didn't thaw it one degree at Christmas.

External heat and cold had little influence on Scrooge. No warmth could warm, no wintry weather chill him. No wind that blew was bitterer than he, no falling snow was more intent upon its purpose, no pelting rain less open to entreaty. Foul weather didn't know where to have him. The heaviest rain, and snow, and hail, and sleet, could boast of the advantage over him in only one respect. They often "came down" handsomely, and Scrooge never did.

Nobody ever stopped him in the street to say, with gladsome looks, "My dear Scrooge, how are you? When will you come to see me?" No beggars implored him to bestow a trifle, no children asked him what it was o'clock, no man or woman ever once in all his life inquired the way to such and such a place, of Scrooge. Even the blind men's dogs appeared to know him; and when they saw him coming on, would tug their owners into doorways and up courts; and then would wag their tails as though they said, "No eye at all is better than an evil eye, dark master!"

But what did Scrooge care! It was the very thing he liked. To edge his way along the crowded paths of life, warning all human sympathy to keep its distance, was what the knowing ones call "nuts" to Scrooge.

Once upon a time—of all the good days in the year, on Christmas Eve—old Scrooge sat busy in his counting-house.

lễ thầu xương. Một lớp sương giá phủ kín mái đầu, hai hàng lông mày và hàm râu quai nón thô xoắn của lão. Ngày cũng như đêm, lão luôn mang theo bên mình nét buốt lạnh đó. Lão phủ giá băng lên văn phòng của lão trong những ngày oi bức và chẳng hề chịu làm ấm thêm dù chỉ một độ trong suốt mùa Giáng Sinh.

Cái nóng hay băng giá bên ngoài hầu như chẳng ảnh hưởng gì đến Scrooge. Không mặt trời nào sưởi ấm được lão; không thời tiết lạnh giá nào khiến lão rung mình. Không ngọn gió nào tê buốt hơn con người lão. Tuyết rơi còn có lúc dừng; mưa rào còn có lúc tạnh, nhưng bão tố phong ba không bao giờ chạm đến được lão. Mưa rơi tuyết đổ có thể tự hào hơn lão ở duy nhất một điểm. Đó là, tất cả rồi cũng sẽ dịu xuống và qua đi, còn Scrooge thì chưa bao giờ!

Chưa từng có ai chặn lão trên phố để chào hỏi vài câu thân mật, như: "Ông Scrooge thân mến, ông có khỏe không? Hôm nào rảnh rồi đến nhà tôi chơi nhé?". Chưa có gã hành khất nào nài nỉ xin lão vài xu lẻ, chưa có đứa trẻ nào nhờ lão xem giúp mấy giờ, chưa có một người đàn ông hay phụ nữ nào nhờ lão chỉ đường lấy một lần trong suốt cuộc đời lão. Ngay cả những con chó dẫn đường cho người mù xem ra cũng biết rõ lão; mỗi khi thấy lão bước đến, chúng lập tức kéo chủ tránh ngay vào các lối ra vào của những ngôi nhà ven đường hay một khoảnh sân nào đó, đồng thời ve vẩy đuôi như muốn nói: "Thà mù còn tốt hơn là có đôi mắt ác quỷ như ông ta, ông chủ à!".

Nhưng Scrooge chẳng thêm bận tâm! Lão chỉ thích có thể: lão luôn tránh né mọi người trên đường đời tấp nập này,

It was cold, bleak, biting weather: foggy withal: and he could hear the people in the court outside, go wheezing up and down, beating their hands upon their breasts, and stamping their feet upon the pavement stones to warm them. The city clocks had only just gone three, but it was quite dark already—it had not been light all day—and candles were flaring in the windows of the neighbouring offices, like ruddy smears upon the palpable brown air. The fog came pouring in at every chink and keyhole, and was so dense without, that although the court was of the narrowest, the houses opposite were mere phantoms. To see the dingy cloud come drooping down, obscuring everything, one might have thought that Nature lived hard by, and was brewing on a large scale.

The door of Scrooge's counting-house was open that he might keep his eye upon his clerk, who in a dismal little cell beyond, a sort of tank, was copying letters. Scrooge had a very small fire, but the clerk's fire was so very much smaller that it looked like one coal. But he couldn't replenish it, for Scrooge kept the coal-box in his own room; and so surely as the clerk came in with the shovel, the master predicted that it would be necessary for them to part. Wherefore the clerk put on his white comforter, and tried to warm himself at the candle; in which effort, not being a man of a strong imagination, he failed.

"A merry Christmas, uncle! God save you!" cried a cheerful voice. It was the voice of Scrooge's nephew, who came upon him so quickly that this was the first intimation he had of his approach.

luôn cảnh báo để mọi sự thương cảm phải tránh xa. Đó là tất cả những gì mà người biết chuyện gọi là "những đam mê" của Scrooge.

Đã lâu lắm rồi, vào một ngày tốt lành nhất trong năm nọ - ngày Vọng Giáng Sinh - Scrooge đang bận trong phòng tài vụ của mình. Trời rét buốt, ẩm đậm lại đầy sương mù; lão nghe cả tiếng người đi trên phố, tiếng thở khò khè vì lạnh, tiếng vỗ vỗ vào lồng ngực hoặc tiếng giậm chân xuống vỉa hè cho ấm. Đồng hồ thành phố mới chỉ có ba giờ mà trời đã nhá nhem tối - cả ngày nay trời không có lấy một chút ánh sáng - sau khung cửa sổ của những văn phòng bên cạnh, ánh nến lập lòe chẳng khác gì các vệt hồng hồng bơi lên nền không khí nâu xỉn. Sương mù lấp kín từng kẽ hở, lỗ khóa và đặc sệt đến đổi các nhà đối diện trông mờ mờ ảo ảo, dù đoạn phố này rất hẹp. Trông đám mây xám xịt ử rử che khuất mọi thứ, người ta có cảm giác Thiên nhiên ở ngay đây và đang ùn ùn kéo đến.

Cánh cửa phòng tài vụ vẫn mở, vì thế Scrooge có thể để mắt đến viên thư ký đang ngồi sao chép thư từ trong cái buồng nhỏ bé, tăm tối trông không khác gì cái gác. Ngọn lửa sưởi của Scrooge bé xíu, ấy vậy mà ngọn lửa của viên thư ký còn bé hơn nhiều, trông chẳng khác gì một hòn than. Tuy vậy, anh ta không thể khơi thêm lửa bởi Scrooge giữ cái hòm than trong phòng lão và ngay trước khi viên thư ký cầm xẻng xúc than bước vào thì lão đã biết tổng ý định và giấu nhem đi. Bởi thế, viên thư ký chỉ còn biết quần kín mũi và miệng trong chiếc khăn quàng cổ trắng, cổ sưởi ấm bằng nến. Và dù trí tưởng

<p>“Bah!” said Scrooge, “Humbug!”</p> <p>He had so heated himself with rapid walking in the fog and frost, this nephew of Scrooge’s, that he was all in a glow; his face was ruddy and handsome; his eyes sparkled, and his breath smoked again. “Christmas a humbug, uncle!” said Scrooge’s nephew. “You don’t mean that, I am sure?”</p> <p>“I do,” said Scrooge. “Merry Christmas! What right have you to be merry? What reason have you to be merry? You’re poor enough.”</p> <p>“Come, then,” returned the nephew gaily. “What right have you to be dismal? What reason have you to be morose? You’re rich enough.”</p> <p>Scrooge having no better answer ready on the spur of the moment, said, “Bah!” again; and followed it up with “Humbug.”</p> <p>“Don’t be cross, uncle!” said the nephew.</p> <p>“What else can I be,” returned the uncle, “when I live in such a world of fools as this? Merry Christmas! Out upon merry Christmas! What’s Christmas time to you but a time for paying bills without money; a time for finding yourself a year older, but not an hour richer; a time for balancing your books and having every item in ’em through a round dozen of months presented dead against you? If I could work my will,” said Scrooge indignantly, “every idiot who goes about with ‘Merry Christmas’ on his lips, should be boiled with his own pudding, and buried with a stake of holly through his heart. He should!”</p> <p>“Uncle!” pleaded the nephew.</p>	<p>tượng có phong phú, sáng tạo tới đâu, anh ta vẫn thất bại.</p> <p>Bỗng có tiếng nói vui vẻ cất lên: “Chúc bác Giáng sinh vui vẻ! Cầu Chúa che chở cho bác!”. Đó là cháu trai của Scrooge, người đang tiến đến bên lão nhanh đến nỗi lão chỉ kịp nghe thấy giọng nói.</p> <p>- Hừ! Thật ngớ ngẩn, - Scrooge lên tiếng.</p> <p>Việc sải bước nhanh ngoài trời sương giá đã hâm nóng chàng thanh niên, khiến toàn thân anh ấm nóng; khuôn mặt anh hồng hào và điển trai, còn đôi mắt thì sáng long lanh, hơi thở tỏa ra những luồng khói.</p> <p>- Giáng sinh mà ngớ ngẩn ư, bác? - Người cháu hỏi. Cháu chắc bác không có ý nói như thế, phải không ạ?</p> <p>- Tôi nói thế đấy, - Scrooge trả lời. - Giáng sinh vui với chả vẻ! Anh lấy quyền gì mà vui vẻ hử? Anh có lý do gì mà vui vẻ nào? Nghèo như anh còn chưa đủ sao!</p> <p>- Thôi nào bác, - người cháu vui vẻ đáp. - Thế bác lấy quyền gì mà sàu muộn kia chứ? Bác có lý do gì để ủ ê nào? Giàu như bác còn chưa đủ hay sao!</p> <p>Trước sự hồ hởi của đứa cháu trai, Scrooge không có sẵn câu trả lời nào tốt hơn bèn lặp lại:</p> <p>- Hừ! Ngớ ngẩn!</p> <p>- Đừng cáu thế bác! - Người cháu trấn an.</p> <p>- Thế ta làm gì khác được nào khi phải sống trong một</p>
--	---

"Nephew!" returned the uncle, sternly, "keep Christmas in your own way, and let me keep it in mine."

"Keep it!" repeated Scrooge's nephew. "But you don't keep it."

"Let me leave it alone, then," said Scrooge. "Much good may it do you! Much good it has ever done you!"

"There are many things from which I might have derived good, by which I have not profited, I dare say," returned the nephew. "Christmas among the rest. But I am sure I have always thought of Christmas time, when it has come round—apart from the veneration due to its sacred name and origin, if anything belonging to it can be apart from that—as a good time; a kind, forgiving, charitable, pleasant time; the only time I know of, in the long calendar of the year, when men and women seem by one consent to open their shut-up hearts freely, and to think of people below them as if they really were fellow-passengers to the grave, and not another race of creatures bound on other journeys. And therefore, uncle, though it has never put a scrap of gold or silver in my pocket, I believe that it has done me good, and will do me good; and I say, God bless it!"

The clerk in the tank involuntarily applauded. Becoming immediately sensible of the impropriety, he poked the fire, and extinguished the last frail spark for ever.

"Let me hear another sound from you," said Scrooge, "and you'll keep your Christmas by losing your situation! You're quite a powerful speaker, sir," he

thế giới đầy những kẻ ngu ngốc như thế này? - Ông bác đáp lại. Giáng sinh vui vẻ! Biến đi cái Giáng sinh vui vẻ! Giáng sinh chỉ là lúc anh phải trả hóa đơn mà không kiếm được xu nào; là lúc anh già thêm một tuổi mà không dôi ra thêm được một giờ; là lúc phải cân đối sổ sách và nhận ra mọi khoản mục trong đó đều hết hiệu lực, hết giá trị sau mười hai tháng rỗng. Nếu được làm theo ý mình, Scrooge cảm phẫn nói, - ta sẽ lược chín những thằng đàn luôn miệng nói "Giáng sinh vui vẻ" ngoài kia chung với món bánh pudding của chúng và chôn chúng với một chiếc cọc ô rô đâm xuyên tim. Chúng đáng bị như thế!

- Kia bác! - Người cháu nài nỉ.

- Đây thằng cháu kia! - Ông bác lạnh lùng đáp. - Cứ giữ Giáng sinh theo cách của anh và mặc tôi làm theo cách của tôi.

- Gìn với giữ! - Người cháu lặp lại. - Bác có gìn giữ nó đâu?

- Hãy mặc tôi với nó, - Scrooge nói. - Cầu mong nó mang lại điều tốt lành cho anh! Tốt lành như nó đã làm cho anh đấy!

- Cháu dám nói với bác rằng cháu đã tìm thấy điều tốt lành trong nhiều thứ, dù đó chẳng phải là chuyện lời lãi. - Người cháu trả lời. - Giáng sinh là thời gian để ngừng lại, để tâm hồn chìm lắng trong bình yên, thư thả. Lúc nào cháu cũng xem Giáng sinh là một thời khắc tốt lành, không chỉ vì tên gọi và câu chuyện thiêng liêng của nó. Đó là lúc mở lòng ra mà vui vẻ, mà từ tâm, mà tử tế và bao dung; là dịp duy nhất trong suốt cả năm dài để đàn ông và đàn bà mở rộng trái tim đóng kín của

added, turning to his nephew. "I wonder you don't go into Parliament."

"Don't be angry, uncle. Come! Dine with us to-morrow."

Scrooge said that he would see him—yes, indeed he did. He went the whole length of the expression, and said that he would see him in that extremity first.

"But why?" cried Scrooge's nephew. "Why?" "Why did you get married?" said Scrooge.

"Because I fell in love."

"Because you fell in love!" growled Scrooge, as if that were the only one thing in the world more ridiculous than a merry Christmas. "Good afternoon!"

"Nay, uncle, but you never came to see me before that happened."

Why give it as a reason for not coming now?" "Good afternoon," said Scrooge.

"I want nothing from you; I ask nothing of you; why cannot we be friends?"

"Good afternoon," said Scrooge.

"I am sorry, with all my heart, to find you so resolute. We have never had any quarrel, to which I have been a party. But I have made the trial in homage to Christmas, and I'll keep my Christmas humour to the last. So A Merry Christmas, uncle!" "Good afternoon!" said Scrooge. "And A Happy New Year!" "Good afternoon!" said Scrooge.

His nephew left the room without an angry word, notwithstanding. He stopped at the outer door to bestow the greetings of the season on the clerk,

mình, xem những người thấp kém như anh em với mình chứ không phải là một sinh vật khác loài. Vì thế, thưa bác, dù Giáng sinh chưa bao giờ cho cháu một mẩu vàng bạc châu báu nào, cháu vẫn tin nó đã mang lại cho cháu những điều tốt lành và mãi mãi vẫn như thế. Vậy nên cháu vẫn nói, cầu Chúa ban phước lành cho Giáng sinh!

Viên thư ký ngồi trong xó nhà vô tình vỗ tay tán thưởng.

Nhưng lập tức nhận ra hành động không phải lúc của mình, anh bèn cời than và cố nhiên việc đó chỉ làm tắt nốt tàn lửa yếu ớt cuối cùng.

- Tôi mà nghe thêm một tiếng hó hé nào từ anh, - Scrooge dọa viên thư ký, - thì liệu chừng anh sẽ mất việc với Giáng sinh của mình đấy! - Đoạn lão quay lại người cháu, nói thêm. - Quả là một diễn giả hùng hồn, thưa ngài! Tôi tự hỏi tại sao ngài không ứng cử vào Quốc hội nhỉ?

- Xin đừng giận, thưa bác. Thôi nào, mai bác đến ăn tối với bọn cháu nhé?

Scrooge nói lão sẽ đến gặp anh - vâng, thực tình lão đã bảo thế. Bằng vẻ mặt biểu cảm cao độ, lão hứa sẽ gặp người cháu ở địa ngục trước khi đến nhà anh ta.

- Nhưng tại sao lại thế chứ? - Người cháu thốt lên. - Tại sao?

- Thế sao anh lấy vợ? - Scrooge hỏi.

- Vì yêu.

- Vì yêu ư! - Scrooge làu bàu, như thể đó là điều duy nhất trên đời này nhục

<p>who, cold as he was, was warmer than Scrooge; for he returned them cordially.</p> <p>“There’s another fellow,” muttered Scrooge; who overheard him: “my clerk, with fifteen shillings a week, and a wife and family, talking about a merry Christmas. I’ll retire to Bedlam.”</p> <p>This lunatic, in letting Scrooge’s nephew out, had let two other people in. They were portly gentlemen, pleasant to behold, and now stood, with their hats off, in Scrooge’s office. They had books and papers in their hands, and bowed to him.</p> <p>“Scrooge and Marley’s, I believe,” said one of the gentlemen, referring to his list. “Have I the pleasure of addressing Mr. Scrooge, or Mr. Marley?”</p> <p>“Mr. Marley has been dead these seven years,” Scrooge replied. “He died seven years ago, this very night.”</p> <p>“We have no doubt his liberality is well represented by his surviving partner,” said the gentleman, presenting his credentials.</p> <p>It certainly was; for they had been two kindred spirits. At the ominous word “liberality,” Scrooge frowned, and shook his head, and handed the credentials back.</p> <p>“At this festive season of the year, Mr. Scrooge,” said the gentleman, taking up a pen, “it is more than usually desirable that we should make some slight provision for the Poor and destitute, who suffer greatly at the present time. Many thousands are in want of common</p>	<p>cười hơn một Giáng sinh vui vẻ. - Chúc anh buổi chiều tốt lành!</p> <p>- Kia bác, nhưng bác chưa bao giờ đến thăm cháu trước khi cháu lấy vợ. Vậy tại sao giờ bác lại lấy lý do đó để từ chối không đến?</p> <p>- Chúc anh buổi chiều tốt lành!</p> <p>- Cháu chẳng muốn điều gì ở bác; cũng chẳng xin xỏ bác điều gì; tại sao chúng ta không thể là bạn của nhau kia chứ?</p> <p>- Chúc anh buổi chiều tốt lành!</p> <p>- Cháu rất tiếc, với tất cả tấm lòng của mình, khi thấy bác cương quyết như thế. Chúng ta chưa bao giờ cãi nhau, và cháu luôn ủng hộ điều đó. Nhưng cháu vẫn tôn trọng Giáng sinh và sẽ gìn giữ tinh thần vui vẻ của nó đến cùng. Chúc bác Giáng sinh vui vẻ!</p> <p>- Chúc anh buổi chiều tốt lành!</p> <p>- Và một năm mới hạnh phúc!</p> <p>- Chúc anh buổi chiều tốt lành!</p> <p>Ấy thế mà người cháu rời phòng không một chút giận dữ. Anh dừng lại ở cửa ngoài để chúc Giáng sinh viên thư ký, người tuy đang lạnh cóng nhưng vẫn còn ấm áp hơn Scrooge ở sự đáp lễ nhiệt thành.</p> <p>- Thêm một gã nữa, - Scrooge lẩm bẩm khi nghe lõm được những lời chuyện trò xã giao giữa họ, - một viên thư ký kiếm mười lăm si-ling mỗi tuần với gánh nặng gia đình vợ con mà bày đặt chúc Giáng sinh vui vẻ. Chắc ta sẽ về hưu trong nhà thương điên mất.</p> <p>Vừa tiễn cậu cháu đi xong, anh nhân viên đĩnh đoảng lại để cho hai người</p>
--	--

<p>necessaries; hundreds of thousands are in want of common comforts, sir."</p> <p>"Are there no prisons?" asked Scrooge.</p> <p>"Plenty of prisons," said the gentleman, laying down the pen again.</p> <p>"And the Union workhouses?" demanded Scrooge. "Are they still in operation?"</p> <p>"They are. Still," returned the gentleman, "I wish I could say they were not."</p> <p>"The Treadmill and the Poor Law are in full vigour, then?" said Scrooge.</p> <p>"Both very busy, sir."</p> <p>"Oh! I was afraid, from what you said at first, that something had occurred to stop them in their useful course," said Scrooge. "I'm very glad to hear it."</p> <p>"Under the impression that they scarcely furnish Christian cheer of mind or body to the multitude," returned the gentleman, "a few of us are endeavouring to raise a fund to buy the Poor some meat and drink, and means of warmth. We choose this time, because it is a time, of all others, when Want is keenly felt, and Abundance rejoices.</p> <p>What shall I put you down for?"</p> <p>"Nothing!" Scrooge replied.</p> <p>"You wish to be anonymous?"</p> <p>"I wish to be left alone," said Scrooge. "Since you ask me what I wish, gentlemen, that is my answer. I don't make merry myself at Christmas and I can't afford to make idle people merry. I</p>	<p>khác bước vào. Đó là hai quý ông béo tốt, ưa nhìn; họ đứng yên trong văn phòng của Scrooge, mũ bỏ xuống. Trong tay cầm đầy sổ sách và giấy tờ, họ cúi chào Scrooge.</p> <p>- Đây là Công ty Scrooge & Marley phải không? - Một trong hai người cất tiếng trong khi liếc nhìn vào danh sách trên tay. - Tôi đang được hân hạnh trò chuyện với ông Scrooge hay ông Marley đây?</p> <p>- Ông Marley đã chết bảy năm rồi. - Scrooge trả lời. Ông ấy chết bảy năm về trước, đúng vào đêm này.</p> <p>- Chúng tôi chắc rằng đức hào phóng của ông ấy vẫn được người cộng sự còn lại gìn giữ. - Người đàn ông vừa nói vừa trình giấy ủy nhiệm.</p> <p>Chấn chấn rồi, bởi cả hai đều có tâm ý giống nhau. Khi nghe đến từ "hào phóng" thật đáng ngại ấy, Scrooge cau mày và lắc đầu, trả lá thư ủy nhiệm cho người đàn ông.</p> <p>- Vào mùa lễ hội này trong năm, thưa ông Scrooge, - người đàn ông nói, lấy ra một cây viết, - sẽ càng đáng quý hơn nếu chúng ta tặng chút gì đó cho những người nghèo khổ thiếu thốn bởi đây mới là lúc họ phải chịu đựng nhiều khó khăn nhất. Hàng ngàn người đang cần nhu yếu phẩm; hàng trăm ngàn người đang cần những tiện nghi tối thiểu, thưa ngài.</p> <p>- Chẳng lẽ vẫn chưa có nhà tù ư? - Scrooge hỏi.</p> <p>- Có nhiều nhà tù lắm chứ. - Người đàn ông đáp, đặt bút xuống lần nữa.</p> <p>- Còn các trại tế bần? - Scrooge hỏi tới.</p> <p>- Đóng cửa hết rồi à?</p>
---	--

<p>help to support the establishments I have mentioned—they cost enough; and those who are badly off must go there.”</p> <p>“Many can’t go there; and many would rather die.”</p> <p>“If they would rather die,” said Scrooge, “they had better do it, and decrease the surplus population. Besides—excuse me—I don’t know that.”</p> <p>“But you might know it,” observed the gentleman.</p> <p>“It’s not my business,” Scrooge returned. “It’s enough for a man to understand his own business, and not to interfere with other people’s. Mine occupies me constantly. Good afternoon, gentlemen!”</p> <p>Seeing clearly that it would be useless to pursue their point, the gentlemen withdrew. Scrooge resumed his labours with an improved opinion of himself, and in a more facetious temper than was usual with him.</p> <p>Meanwhile the fog and darkness thickened so, that people ran about with flaring links, proffering their services to go before horses in carriages, and conduct them on their way. The ancient tower of a church, whose gruff old bell was always peeping slyly down at Scrooge out of a gothic window in the wall, became invisible, and struck the hours and quarters in the clouds, with tremulous vibrations afterwards as if its teeth were chattering in its frozen head up there. The cold became intense. In the main street, at the corner of the court, some labourers were repairing the gas-pipes, and had lighted a great</p>	<p>- Vẫn hoạt động thưa ông. - Người đàn ông đáp. - Ước gì tôi có thể bảo rằng chúng không còn trên đất nước này nữa.</p> <p>- Vậy Luật Lao dịch cho Tù nhân và Luật Người nghèo vẫn đang được áp dụng nghiêm túc chứ? - Scrooge nói.</p> <p>- Chẳng lúc nào ngại, thưa ngài.</p> <p>- Ô! Thế thì theo những gì ông nói, tôi e rằng có điều gì đó đã ngăn cản chúng hoạt động hiệu quả. - Scrooge nói. - Tôi rất vui được nghe đây.</p> <p>- Nhận thấy các tổ chức đó không thể mang niềm vui Thiên Chúa đến tất cả mọi tâm hồn và thể xác của số đông, - người đàn ông đáp, - nên một số người trong chúng tôi đã cố gắng gây quỹ để mua cho người nghèo chút thức ăn, nước uống, cùng những thứ giữ ấm. Chúng tôi chọn thời điểm này, bởi đây là lúc Sự Thiếu Thốn được cảm nhận rõ ràng nhất và, trong khi Sự Dữ Dã cũng đang hoan hỉ nhất. Vậy tôi nên ghi thế nào cho ông ạ?</p> <p>- Chẳng gì cả! - Scrooge đáp.</p> <p>- Ý ông không muốn đề tên mình ư?</p> <p>- Tôi muốn được ở một mình. - Scrooge đáp. - Nếu các ông muốn biết tôi muốn gì, thưa quý ông, thì đó là câu trả lời của tôi. Tôi không mua vui cho mình dịp Giáng Sinh và cũng không thể giúp những kẻ ăn không ngồi rồi được vui vẻ. Tôi ủng hộ những tổ chức nói trên và bấy nhiêu cũng đủ tốn kém rồi; những ai nghèo khổ thì cứ đi đến đó.</p> <p>- Nhưng nhiều người không thể đến đó; và nhiều người thà chịu chết.</p>
--	--

fire in a brazier, round which a party of ragged men and boys were gathered: warming their hands and winking their eyes before the blaze in rapture. The water-plug being left in solitude, its overflowings sullenly congealed, and turned to misanthropic ice. The brightness of the shops where holly sprigs and berries crackled in the lamp heat of the windows, made pale faces ruddy as they passed. Poulterers' and grocers' trades became a splendid joke: a glorious pageant, with which it was next to impossible to believe that such dull principles as bargain and sale had anything to do. The Lord Mayor, in the stronghold of the mighty Mansion House, gave orders to his fifty cooks and butlers to keep Christmas as a Lord Mayor's household should; and even the little tailor, whom he had fined five shillings on the previous Monday for being drunk and bloodthirsty in the streets, stirred up to-morrow's pudding in his garret, while his lean wife and the baby sallied out to buy the beef.

Foggier yet, and colder. Piercing, searching, biting cold. If the good Saint Dunstan had but nipped the Evil Spirit's nose with a touch of such weather as that, instead of using his familiar weapons, then indeed he would have roared to lusty purpose. The owner of one scant young nose, gnawed and mumbled by the hungry cold as bones are gnawed by dogs, stooped down at Scrooge's keyhole to regale him

with a Christmas carol: but at the first sound of "God bless you, merry gentleman! May nothing you dismay!" Scrooge seized the ruler with such energy of action, that the singer fled in

- Nếu họ thích chết, - Scrooge đáp, - thì tốt hơn là họ hãy làm như thế để giảm bớt dân số. Ngoài ra, thứ lỗi cho tôi, tôi không biết việc khác!

- Nhưng có thể ông vẫn biết. - Người đàn ông nhận xét.

- Đó không phải là việc của tôi, - Scrooge trả miếng. Hiểu việc kinh doanh của mình và không xen vào chuyện của người khác là đã quá đủ với một người. Tôi không ngại tay với công việc của mình. Chúc buổi chiều tốt lành, thưa quý ông!

Thấy rõ sẽ vô ích nếu cứ theo đuổi ý định, hai người đàn ông bèn rút lui. Scrooge tiếp tục công việc của lão, đặc ý với bản thân và tỏ ra hóm hỉnh hơn thường lệ.

Giữa sương mù và bóng tối dày đặc, trên phố mọi người đi lại với các chuỗi đèn lập lòe treo trước những con ngựa kéo xe để dẫn đường. Ngọn tháp cổ kính của nhà thờ - nơi có cái chuông già với cái giọng thô cộc không ngừng kín đáo dõi theo Scrooge qua khung cửa kiểu Gothic trên tường - khuấy trong màn sương, run rẩy đếm từng giờ từng khắc giữa đám mây mù như thể hàm răng của nó đang lập cập va vào nhau với "mái đầu" đóng băng ở tít trên cao. Cái lạnh càng buốt giá. Trên con đường chính, ở ngay góc phố có vài người thợ đang sửa ống dẫn khí đốt. Họ nhóm một ngọn lửa lớn trong lò than, xung quanh là đám đàn ông và những chú bé rách mướp đang tụ tập để hong tay, mắt hấp háy vui sướng trước ngọn lửa. Trụ nước chữa cháy trên phố bị bỏ rơi một xó, nơi dòng nước tràn ra ủ ê giờ đông cứng như đá trông thật đáng ghét. Ánh sáng từ những cửa hiệu, nơi

terror, leaving the keyhole to the fog and even more congenial frost.

At length the hour of shutting up the counting-house arrived. With an ill-will Scrooge dismounted from his stool, and tacitly admitted the fact to the expectant clerk in the Tank, who instantly snuffed his candle out, and put on his hat.

"You'll want all day to-morrow, I suppose?" said Scrooge.

"If quite convenient, sir."

"It's not convenient," said Scrooge, "and it's not fair. If I was to stop half-a-crown for it, you'd think yourself ill-used, I'll be bound?" The clerk smiled faintly.

"And yet," said Scrooge, "you don't think me ill-used, when I pay a day's wages for no work."

The clerk observed that it was only once a year.

"A poor excuse for picking a man's pocket every twenty-fifth of December!" said Scrooge, buttoning his great-coat to the chin. "But I suppose you must have the whole day. Be here all the earlier next morning."

The clerk promised that he would; and Scrooge walked out with a growl. The office was closed in a twinkling, and the clerk, with the long ends of his white comforter dangling below his waist (for he boasted no great-coat), went down a slide on Cornhill, at the end of a lane of boys, twenty times, in honour of its being Christmas Eve, and then ran home to Camden Town as hard as he could pelt, to play at blindman's-buff.

những nhánh ô rô và các quả mọng trang trí đã căng nứt ra dưới sức nóng của ngọn đèn bên cửa sổ, làm ửng hồng những gương mặt tái nhợt lướt qua. Việc buôn bán tại các hàng thịt và tạp hóa bỗng hóa nghịch đời: tuy hàng họ được bày biện lộng lẫy, ấy vậy mà gần như không thể tin rằng chủ tiệm vẫn sẵn sàng kỳ kèo với khách hàng từng xu. Từ dinh thự kiên cố của mình, ngài Thị trưởng ra lệnh cho năm mươi đầu bếp và quản gia phải giữ đúng tinh thần Giáng sinh của gia đình Thị trưởng; và ngay cả người thợ may ti tiện bị phạt năm si-ling hồi thứ Hai tuần trước vì tội say rượu và cư xử hung bạo trên phố cũng khuấy món bánh pudding trên gác xép, trong khi người vợ gầy guộc của anh bỗng đưa con nhỏ xông ra phố để mua thịt bò.

Sương mù dày hơn và trời cũng lạnh hơn. Cái lạnh xuyên thấu, thấm sâu và tê buốt. Nếu Thánh Dunstan quắp lấy mũi của Ác Quỷ bằng tiết trời giá lạnh này thay vì dùng vũ khí quen thuộc, hẳn ông đã chiến thắng mỹ mãn. Một cậu bé bị cái lạnh và đôi ngấu giày vò gặm nhấm như thể chó gặm xương đang gập người nhìn qua lỗ khóa trên cánh cửa văn phòng của Scrooge, hát tặng lão một bài hát Giáng sinh. Nhưng cậu vừa cất lên câu:

'Cầu Chúa ban phước cho ông, hỡi quý ông vui vẻ!

Cầu cho không điều gì có thể khuất phục được ông!'

Scrooge bèn vớ lấy cây thước với tất cả sức lực của mình khiến cậu ca sĩ sợ hãi phóng thẳng, và đám sương mù lẫn băng giá được dịp ủa ngay vào lỗ khóa.

Scrooge took his melancholy dinner in his usual melancholy tavern; and having read all the newspapers, and beguiled the rest of the evening with his banker's-book, went home to bed. He lived in chambers which had once belonged to his deceased partner. They were a gloomy suite of rooms, in a lowering pile of building up a yard, where it had so little business to be, that one could scarcely help fancying it must have run there when it was a young house, playing at hide-and-seek with other houses, and forgotten the way out again. It was old enough now, and dreary enough, for nobody lived in it but Scrooge, the other rooms being all let out as offices. The yard was so dark that even Scrooge, who knew its every stone, was fain to grope with his hands. The fog and frost so hung about the black old gateway of the house, that it seemed as if the Genius of the Weather sat in mournful meditation on the threshold.

Now, it is a fact, that there was nothing at all particular about the knocker on the door, except that it was very large. It is also a fact, that Scrooge had seen it, night and morning, during his whole residence in that place; also that Scrooge had as little of what is called fancy about him as any man in the city of London, even including—which is a bold word—the corporation, aldermen, and livery. Let it also be borne in mind that Scrooge had not bestowed one thought on Marley, since his last mention of his seven-years' dead partner that afternoon. And then let any man explain to me, if he can, how it happened that Scrooge, having his key in the lock of the door, saw in the

Cuối cùng cũng đến giờ đóng cửa văn phòng. Đầy tâm ý, Scrooge rời khỏi ghế và nhắc khéo đến điều mà viên thư ký, lúc này cũng vừa thối nền và mang nón vào, đang trông đợi.

- Chắc anh muốn được nghỉ lễ cả ngày mai, đúng không? Scrooge hỏi.

- Nếu tiện, thưa ông.

- Chẳng tiện gì sất, - Scrooge đáp, - mà còn bắt công nữa.

Nếu tôi trừ lương anh nửa cơ-rao vì chuyện đó, hẳn anh không nghĩ mình bị đối xử tệ bạc chứ, đúng không?

Viên thư ký cố gượng cười.

- Vậy chứ, - Scrooge nói tiếp, - anh có nghĩ tôi bị đối xử tệ bạc khi phải trả lương cho anh một ngày mà anh không hề đi làm?

Viên thư ký nhã nhặn giải thích rằng đây là dịp cả năm mới có một lần.

- Đó chỉ là lời bào chữa cho việc móc túi người khác mỗi dịp 25 tháng Mười Hai!

- Scrooge bảo, cài khuy áo khoác đến tận cằm. - Cứ cho là anh nghỉ cả ngày mai đi. Vậy anh phải có mặt ở đây vào sáng sớm ngày kia đấy!

Viên thư ký hứa sẽ có mặt đúng giờ còn Scrooge vừa lau bầu vừa bước ra ngoài. Họ đóng cửa văn phòng trong ánh đèn lung linh của phố xá. Với hai đầu khăn choàng trắng đung đưa tận hông (vốn là niềm kiêu hãnh của những người không có áo khoác), viên thư ký trượt theo con dốc nhỏ đóng băng trơn trượt trên phố Cornhill, nơi cuối đường có những cậu bé - đông gấp hai mươi lần bình thường - đang hân hoan chào đón Giáng sinh. Đoạn, anh ta cố hết sức

knocker, without its undergoing any intermediate process of change—not a knocker, but Marley’s face.

Marley’s face. It was not in impenetrable shadow as the other objects in the yard were, but had a dismal light about it, like a bad lobster in a dark cellar. It was not angry or ferocious, but looked at Scrooge as Marley used to look: with ghostly spectacles turned up on its ghostly forehead. The hair was curiously stirred, as if by breath or hot air; and, though the eyes were wide open, they were perfectly motionless. That, and its livid colour, made it horrible; but its horror seemed to be in spite of the face and beyond its control, rather than a part of its own expression.

As Scrooge looked fixedly at this phenomenon, it was a knocker again.

To say that he was not startled, or that his blood was not conscious of a terrible sensation to which it had been a stranger from infancy, would be untrue. But he put his hand upon the key he had relinquished, turned it sturdily, walked in, and lighted his candle.

He did pause, with a moment’s irresolution, before he shut the door; and he did look cautiously behind it first, as if he half expected to be terrified with the sight of Marley’s pigtail sticking out into the hall. But there was nothing on the back of the door, except the screws and nuts that held the knocker on, so he said “Pooh, pooh!” and closed it with a bang.

The sound resounded through the house like thunder. Every room above, and every cask in the wine-merchant’s

chạy thật nhanh về nhà ở phố Camden để chơi trò bịt mắt bắt dê.

“... Với hai đầu khăn choàng trắng đung đưa tận hông (vốn là niềm kiêu hãnh của những người không có áo khoác), viên thư ký trượt theo con dốc nhỏ đóng băng trơn trượt trên phố Cornhill, nơi cuối đường có những cậu bé - đông gấp hai mươi lần bình thường - đang hân hoan chào đón Giáng sinh...”

Viên thư ký trượt theo con dốc nhỏ Còn Scrooge thì dùng bữa tối buồn tẻ nơi quán rượu hiu quạnh quen thuộc. Sau khi đọc hết mọi tờ báo và tiêu khiển nốt buổi tối còn lại với quyển sổ ghi tiền gửi của mình, lão về nhà đi ngủ. Lão sống trong một ngôi nhà lớn có nhiều phòng vốn là của người cộng sự quá cố. Đó là một dãy phòng tắm tối trong một tòa nhà cũ kỹ nằm trên một cái sân; nó ít được quan tâm, bảo dưỡng đến nỗi người ta không thể không nghĩ rằng nó đã hoang tàn ngay từ khi còn mới, nằm khuất sau những ngôi nhà khác và quên cả lối ra. Giờ đây ngôi nhà đã cũ lắm, lại ảm đạm bởi chẳng ai sống ở đó ngoại trừ Scrooge; và những phòng còn lại được dùng làm văn phòng. Cái sân tối đến mức dù biết rõ từng viên gạch nơi đây, Scrooge vẫn phải dùng tay dò dẫm từng chút, sương mù và băng tuyết phủ lấy cái cổng đen cũ kỹ như thể thần Thời Tiết đang ngồi trầm tư trên ngưỡng cửa của ngôi nhà.

Cái vòng sắt gỗ cửa chẳng có gì là đặc biệt, ngoại trừ nó rất to. Scrooge đã ngày đêm trông thấy nó suốt bao nhiêu năm sống ở đây; hơn nữa Scrooge cũng chẳng xa lạ gì với nó như những người khác ở thành phố Luân Đôn này, kể cả giới kinh doanh, ủy viên hội đồng

cellars below, appeared to have a separate peal of echoes of its own. Scrooge was not a man to be frightened by echoes. He fastened the door, and walked across the hall, and up the stairs; slowly too: trimming his candle as he went.

You may talk vaguely about driving a coach-and-six up a good old flight of stairs, or through a bad young Act of Parliament; but I mean to say you might have got a hearse up that staircase, and taken it broadwise, with the splinter-bar towards the wall and the door towards the balustrades: and done it easy. There was plenty of width for that, and room to spare; which is perhaps the reason why Scrooge thought he saw a locomotive hearse going on before him in the gloom. Half-a-dozen gas-lamps out of the street wouldn't have lighted the entry too well, so you may suppose that it was pretty dark with Scrooge's dip.

Up Scrooge went, not caring a button for that. Darkness is cheap, and Scrooge liked it. But before he shut his heavy door, he walked through his rooms to see that all was right. He had just enough recollection of the face to desire to do that.

Sitting-room, bed-room, lumber-room. All as they should be. Nobody under the table, nobody under the sofa; a small fire in the grate; spoon and basin ready; and the little saucepan of gruel (Scrooge had a cold in his head) upon the hob. Nobody under the bed; nobody in the closet; nobody in his dressing-gown, which was hanging up in a suspicious attitude against the wall. Lumber-room as usual. Old fireguard,

thành phố và phường hội Luân Đôn. Cũng xin lưu ý với bạn là Scrooge chẳng hề mảy may nghĩ đến Marley kể từ lúc bảo rằng ông ta đã chết cách đây bảy năm hồi chiều nay. Ấy vậy mà không ai có thể lý giải vì sao khi tra chìa vào ổ khóa cửa, Scrooge đã nhìn thấy gương mặt của Marley - y hệt như xưa - ngay trên chiếc vòng sắt gỗ cửa đó.

Đó chính là gương mặt của Marley. Chẳng phải là một cái bóng bình thường như những vật khác trong sân; nó toát lên một thứ ánh sáng u buồn, chẳng khác gì con tôm hùm ươn trong hầm rượu tối. Gương mặt đó chẳng nổi giận cũng không hung dữ, nhưng lại nhìn Scrooge bằng cái nhìn như xưa kia Marley vẫn làm: đượm vẻ ma quái trên vàng trán rúm rỏ. Mái tóc bay bay như thể bị hơi nóng hay hơi thở phả vào; còn đôi mắt tuy mở to nhưng hoàn toàn bất động. Tất cả, cộng với sắc tím xanh, khiến cho gương mặt trông rờn rợn, kinh dị - một vẻ rùng rợn không chỉ nằm ở những đường nét trên gương mặt.

"Gương mặt đó chẳng nổi giận cũng không hung dữ, nhưng lại nhìn Scrooge bằng cái nhìn như xưa kia Marley vẫn làm: đượm vẻ ma quái trên vàng trán rúm rỏ."

Gương mặt Marley hiện ra trên cái vòng sắt gỗ cửa.

Nhưng khi Scrooge nhìn kỹ, cái vòng sắt gỗ cửa lại trở nên bình thường.

Nói rằng Scrooge không giật mình hoảng hốt hay đông cả máu vì kinh hãi trước hiện tượng vượt xa sức tưởng tượng đó là không đúng. Tuy nhiên, lão vẫn nắm lấy chiếc chìa khóa vừa lúc

old shoes, two fish-baskets, washing-stand on three legs, and a poker.

Quite satisfied, he closed his door, and locked himself in; double-locked himself in, which was not his custom. Thus secured against surprise, he took off his cravat; put on his dressing-gown and slippers, and his nightcap; and sat down before the fire to take his gruel.

It was a very low fire indeed; nothing on such a bitter night. He was obliged to sit close to it, and brood over it, before he could extract the least sensation of warmth from such a handful of fuel. The fireplace was an old one, built by some Dutch merchant long ago, and paved all round with quaint Dutch tiles, designed to illustrate the Scriptures. There were Cains and Abels, Pharaoh's daughters, Queens of Sheba, Angelic messengers descending through the air on clouds like feather-beds, Abrahams, Belshazzars, Apostles putting off to sea in butter-boats, hundreds of figures to attract his thoughts; and yet that face of Marley, seven years dead, came like the ancient Prophet's rod, and swallowed up the whole. If each smooth tile had been a blank at first, with power to shape some picture on its surface from the disjointed fragments of his thoughts, there would have been a copy of old Marley's head on every one.

"Humbug!" said Scrooge; and walked across the room.

After several turns, he sat down again. As he threw his head back in the chair, his glance happened to rest upon a bell, a disused bell, that hung in the room, and communicated for some purpose now forgotten with a chamber in the

nãy buông ra, xoay mạnh và bước vào nhà rồi thấp nền lên.

Quả thật là lão có dừng lại, lưỡng lự đôi chút trước khi đóng sập cửa lại; đồng thời, lão cũng đã cẩn thận nhìn sau cánh cửa như nửa tin nửa ngờ rằng mái tóc thắt bím của Marley sẽ thò vào sảnh. Thế nhưng chẳng có gì sau cánh cửa cả, trừ mấy con ốc vít gắn vòng sắt gỗ cửa. "X...ì...ì...ì...!", lão nói rồi đóng cửa đánh sầm.

Tiếng đóng cửa vang khắp ngôi nhà nghe như sấm động.

Mỗi căn phòng bên trên và từng thùng rượu trong các hầm bên dưới dường như cũng tạo nên những chùm tiếng vang riêng. Scrooge không phải là người sợ tiếng vang. Cài cửa xong, cầm theo ngọn nến trên tay, lão băng qua sảnh rồi lên lầu.

Đó là một cái cầu thang cũ, rộng ảng chừng đến một chiếc xe tang sáu ngựa kéo cũng có thể đi lên dễ dàng, với trục xe hướng về bức tường còn cánh cửa xe hướng về dãy lan can. Ở đây quá rộng, lại thêm nhiều khoảng trống, có thể vì thế mà Scrooge nghĩ rằng lão trông thấy một chiếc xe tang đi trước lão trong bóng tối. Những ngọn đèn ít ỏi thấp bằng hơi đốt ngoài đường không rọi đủ ánh sáng nơi cửa, nên bạn có thể hình dung trong nhà tối như thế nào với ngọn nến cháy leo lét của Scrooge.

Scrooge cứ thế đi lên mà chẳng hề bận tâm gì về chuyện đó. Bóng tối đồng nghĩa với tiết kiệm và lão thích thế. Nhưng trước khi đóng cánh cửa nặng nề, lão đi ngang khắp các phòng để đoan chắc rằng mọi thứ vẫn ổn, bởi

highest story of the building. It was with great astonishment, and with a strange, inexplicable dread, that as he looked, he saw this bell begin to swing. It swung so softly in the outset that it scarcely made a sound; but soon it rang out loudly, and so did every bell in the house.

This might have lasted half a minute, or a minute, but it seemed an hour. The bells ceased as they had begun, together. They were succeeded by a clanking noise, deep down below; as if some person were dragging a heavy chain over the casks in the wine-merchant's cellar. Scrooge then remembered to have heard that ghosts in haunted houses were described as dragging chains.

The cellar-door flew open with a booming sound, and then he heard the noise much louder, on the floors below; then coming up the stairs; then coming straight towards his door.

"It's humbug still!" said Scrooge. "I won't believe it."

His colour changed though, when, without a pause, it came on through the heavy door, and passed into the room before his eyes. Upon its coming in, the dying flame leaped up, as though it cried, "I know him; Marley's Ghost!" and fell again.

The same face: the very same. Marley in his pigtail, usual waistcoat, tights and boots; the tassels on the latter bristling, like his pigtail, and his coat-skirts, and the hair upon his head. The chain he drew was clasped about his middle. It was long, and wound about him like a

trong đầu lão vẫn còn nhớ đến gương mặt ban nãy.

Phòng khách, phòng ngủ, nhà kho. Tất cả đều bình thường. Chẳng có ai trốn dưới gầm bàn hay ghế sofa; một ngọn lửa nhỏ đang cháy trong lò sưởi; muông và chậu rửa tươm tất; thêm nồi cháo sưng (Scrooge bị cảm lạnh) đang hâm trên lò sưởi. Chẳng có ai trốn dưới gầm giường hay trong tủ áo; cũng không có ai ẩn trong chiếc áo ngủ đáng ngờ mà lão mắc trên tường. Nhà kho vẫn bình thường. Cái khung chắn lò sưởi cũ, đôi giày cũ; hai cái xô đựng cá và cái giá ba chân đặt chậu rửa mặt, cùng que cời lửa vẫn ở nguyên trong đó.

"Chẳng có ai trốn dưới gầm giường hay trong tủ áo;

cũng không có ai ẩn trong chiếc áo ngủ đáng ngờ mà lão mắc trên tường."

Không có ai ẩn trong chiếc áo ngủ đáng ngờ mà lão mắc trên tường Hoàn toàn yên tâm, Scrooge đóng cửa phòng và giam mình trong đó - nghĩa là tự giam mình đến hai lần, vốn không phải là thói quen của lão. Sau khi đã an toàn trước sự kinh ngạc ban nãy, lão bèn tháo cà vạt, thay áo ngủ, mang đôi dép trong nhà, đội mũ trùm và ngồi xuống bên lò sưởi để ăn món cháo sưng của mình.

Lửa trong lò sưởi cháy yếu ớt, chẳng thấm thắp vào đâu so với một đêm buốt giá như thế này. Scrooge buộc phải ngồi gần lại ngọn lửa, chồm hẳn về phía đó mới có thể đón lấy chút ấm áp từ nguồn sưởi bé tẹo ấy. Đó là một chiếc lò sưởi cũ kỹ do một nhà buôn Hà Lan xây từ lâu, xung quanh lát toàn gạch Hà Lan với các hình vẽ minh họa các câu chuyện trong Kinh Thánh. Nào là Cain

tail; and it was made (for Scrooge observed it closely) of cashboxes, keys, padlocks, ledgers, deeds, and heavy purses wrought in steel. His body was transparent; so that Scrooge, observing him, and looking through his waistcoat, could see the two buttons on his coat behind.

Scrooge had often heard it said that Marley had no bowels, but he had never believed it until now.

No, nor did he believe it even now. Though he looked the phantom through and through, and saw it standing before him; though he felt the chilling influence of its death-cold eyes; and marked the very texture of the folded kerchief bound about its head and chin, which wrapper he had not observed before; he was still incredulous, and fought against his senses.

"How now!" said Scrooge, caustic and cold as ever. "What do you want with me?"

"Much!"—Marley's voice, no doubt about it.

"Who are you?"

"Ask me who I was."

"Who were you then?" said Scrooge, raising his voice. "You're particular, for a shade." He was going to say "to a shade," but substituted this, as more appropriate.

"In life I was your partner, Jacob Marley."

"Can you—can you sit down?" asked Scrooge, looking doubtfully at him.

và Abel , con gái của Pharaoh , Nữ hoàng Sheba , các thiên sứ giáng trần trên những đám mây trông như chiếc giường làm bằng lông chim, rồi cả tổ phụ Abraham, Belshazzar , các tông đồ của Chúa Jesus chèo thuyền vượt biển hồ Tiberias - tóm lại là hàng trăm nhân vật có thể thu hút suy nghĩ của lão, thế nhưng gương mặt của Marley, người đã chết cách đây bảy năm, cứ hiện về như một lời nguyền trừng phạt, làm lu mờ mọi thứ khác. Bị chi phối bởi những suy nghĩ của Scrooge, trên mỗi viên gạch nhẵn nhụi bỗng hiện lên bản sao cái đầu của lão già Marley.

- Ngớ ngẩn! - Scrooge bảo; đoạn đi đi lại lại quanh phòng.

Được vài vòng, lão lại ngồi xuống. Khi ngửa đầu lên ghế, tình cờ lão trông thấy một cái chuông bỏ không đang treo trong phòng, trước kia được dùng vào mục đích gì đó nhưng nay đã bị lãng quên trong phòng ngủ nơi tầng cao nhất của tòa nhà. Kỳ lạ và kinh ngạc thay, và thật là khiếp đảm không thể giải thích được, cái chuông bắt đầu rung đưa khi lão nhìn thấy nó. Thoạt đầu, nó rung đưa nhẹ nhẹ trong câm lặng; nhưng chẳng mấy chốc nó bắt đầu kêu to và những cái chuông khác trong nhà cũng thế.

Sự việc chỉ kéo dài khoảng nửa phút hay một phút gì đó nhưng chẳng khác gì cả giờ đồng hồ. Rồi tất cả đồng loạt im lặng như cũ. Tiếp theo, dưới nhà có tiếng loảng xoảng, nghe như có người đang kéo một sợi dây xích nặng nề băng qua các thùng rượu dưới hầm. Scrooge chợt nhớ người ta bảo hồn ma trong các ngôi nhà bị ám thường kéo theo những sợi dây xích.

<p>"I can."</p> <p>"Do it, then."</p> <p>Scrooge asked the question, because he didn't know whether a ghost so transparent might find himself in a condition to take a chair; and felt that in the event of its being impossible, it might involve the necessity of an embarrassing explanation. But the ghost sat down on the opposite side of the fireplace, as if he were quite used to it.</p> <p>"You don't believe in me," observed the Ghost.</p> <p>"I don't," said Scrooge.</p> <p>"What evidence would you have of my reality beyond that of your senses?"</p> <p>"I don't know," said Scrooge.</p> <p>"Why do you doubt your senses?"</p> <p>"Because," said Scrooge, "a little thing affects them. A slight disorder of the stomach makes them cheats. You may be an undigested bit of beef, a blot of mustard, a crumb of cheese, a fragment of an underdone potato. There's more of gravy than of grave about you, whatever you are!"</p> <p>Scrooge was not much in the habit of cracking jokes, nor did he feel, in his heart, by any means waggish then. The truth is, that he tried to be smart, as a means of distracting his own attention, and keeping down his terror; for the spectre's voice disturbed the very marrow in his bones.</p> <p>To sit, staring at those fixed glazed eyes, in silence for a moment, would</p>	<p>Cánh cửa hầm rượu bật tung đánh rầm; Scrooge nghe thấy tiếng động ngày càng lớn ở các tầng bên dưới, tiến lên cầu thang, rồi hướng thẳng đến phòng lão.</p> <p>- Vẫn là trò bịp! - Scrooge nói. - Ta không tin.</p> <p>Nhưng lão đổi ngay sắc mặt khi nó băng qua cánh cửa dày, tiến thẳng vào phòng ngay trước mắt lão mà không dừng lại lấy một phút. Khi nó tiến vào, ngọn lửa leo lét bỗng bùng lên như hét lớn: "Tôi biết ông ta, hồn ma Marley đấy!", rồi vụt nhỏ lại.</p> <p>Một Marley với mái tóc thắt bím, mặc áo gi-lê, vận chiếc quần bó và đi giày ống; cũng chùm tóc thắt bím đó, chiếc áo khoác dài tới gối tựa cả sợi đó, và cả chòm tóc tua tủa, lờm chờm trên đầu.</p> <p>Vẫn gương mặt đó, gương mặt giống hệt như xưa. Một Marley với mái tóc thắt bím, mặc áo gi-lê, vận chiếc quần bó và đi giày ống; cũng chùm tóc thắt bím đó, chiếc áo khoác dài tới gối tựa cả sợi đó, và cả chòm tóc tua tủa, lờm chờm trên đầu. Sợi xích mà ông ta kéo lê theo được cột thắt lại ở giữa thân người. Đó là một sợi xích dài, quấn quanh người Marley như bím tóc và được kết lên đó (Scrooge có dịp nhìn rất kỹ) những cái hộp đựng tiền, chìa khóa, ổ khóa, sổ cái, chứng thư và những cái ví nặng trĩu làm bằng thép. Cơ thể của Marley trong suốt, do vậy mà Scrooge - trong lúc quan sát và nhìn xuyên qua cái áo gi-lê của ông ta - có thể thấy cả hai cái nút lưng trên áo khoác.</p> <p>Scrooge thường nghe nói Marley là kẻ "rỗng ruột" - hay nói cách khác, là kẻ</p>
--	--

play, Scrooge felt, the very deuce with him. There was something very awful, too, in the spectre's being provided with an infernal atmosphere of its own. Scrooge could not feel it himself, but this was clearly the case; for though the Ghost sat perfectly motionless, its hair, and skirts, and tassels, were still agitated as by the hot vapour from an oven.

"You see this toothpick?" said Scrooge, returning quickly to the charge, for the reason just assigned; and wishing, though it were only for a second, to divert the vision's stony gaze from himself.

"I do," replied the Ghost.

"You are not looking at it," said Scrooge.

"But I see it," said the Ghost, "notwithstanding."

"Well!" returned Scrooge, "I have but to swallow this, and be for the rest of my days persecuted by a legion of goblins, all of my own creation. Humbug, I tell you! humbug!"

At this the spirit raised a frightful cry, and shook its chain with such a dismal and appalling noise, that Scrooge held on tight to his chair, to save himself from falling in a swoon. But how much greater was his horror, when the phantom taking off the bandage round its head, as if it were too warm to wear in-doors, its lower jaw dropped down upon its breast!

Scrooge fell upon his knees, and clasped his hands before his face.

không có "lòng" - và mãi đến bây giờ lão mới tin điều đó.

Không, kể cả đến giờ lão cũng không tin điều đó. Mặc dù có thể nhìn xuyên thấu bóng ma và thấy nó đứng ngay trước mặt mình, dù cảm thấy ớn lạnh trước đôi mắt chết chóc lạnh lùng và thấy rõ kết cấu sợi dệt của chiếc khăn tay đang buộc quanh cái đầu và cằm của Marley - điều mà trước đây lão không để ý - Scrooge vẫn hoài nghi, không tin vào các giác quan của mình.

- Sao rồi? - Scrooge hỏi, vẫn chưa cay và lạnh lùng như mọi khi. - Anh cần gì ở tôi?

- Nhiều lắm! - Rõ ràng là giọng của Marley, không còn nghi ngờ gì nữa.

- Anh là ai?

- Hãy hỏi, trước kia tôi là ai?

- Thế thì, trước kia anh là ai? - Scrooge lên giọng. - Hiện tại anh là một cái bóng.

Lão định nói "đã xuống âm phủ" nhưng rồi kịp đổi lại.

- Khi còn sống, tôi là cộng sự của anh: Jacob Marley.

- Anh có thể ngồi xuống được không? - Scrooge hỏi, ngờ vực nhìn bóng ma.

- Được.

- Vậy hãy ngồi xuống đi.

Scrooge hỏi thế vì không biết liệu một hồn ma trong suốt có thể ngồi được không và trong trường hợp không thể, hẳn nó sẽ phải lúng túng đưa ra một lời giải thích nào đó. Tuy nhiên hồn ma đã

<p>"Mercy!" he said. "Dreadful apparition, why do you trouble me?"</p> <p>"Man of the worldly mind!" replied the Ghost, "do you believe in me or not?"</p> <p>"I do," said Scrooge. "I must. But why do spirits walk the earth, and why do they come to me?"</p> <p>"It is required of every man," the Ghost returned, "that the spirit within him should walk abroad among his fellowmen, and travel far and wide; and if that spirit goes not forth in life, it is condemned to do so after death. It is doomed to wander through the world—oh, woe is me!—and witness what it cannot share, but might have shared on earth, and turned to happiness!"</p> <p>Again the spectre raised a cry, and shook its chain and wrung its shadowy hands.</p> <p>"You are fettered," said Scrooge, trembling. "Tell me why?"</p> <p>"I wear the chain I forged in life," replied the Ghost. "I made it link by link, and yard by yard; I girded it on of my own free will, and of my own free will I wore it. Is its pattern strange to you?"</p> <p>Scrooge trembled more and more.</p> <p>"Or would you know," pursued the Ghost, "the weight and length of the strong coil you bear yourself? It was full as heavy and as long as this, seven Christmas Eves ago. You have laboured on it, since. It is a ponderous chain!"</p> <p>Scrooge glanced about him on the floor, in the expectation of finding himself surrounded by some fifty or sixty</p>	<p>ngồi xuống đối diện với lò sưởi, như thể ông ta vẫn quen làm việc này.</p> <p>- Anh không tin tôi. - Hồn ma nhận xét.</p> <p>- Tôi không tin. - Scrooge trả lời.</p> <p>- Nếu không tin vào các giác quan, liệu anh còn biết lấy gì làm bằng chứng cho sự hiện diện của tôi?</p> <p>- Tôi không biết. - Scrooge đáp.</p> <p>- Tại sao anh lại nghi ngờ các giác quan của mình?</p> <p>- Bởi vì, - Scrooge nói, - chỉ một điều nhỏ nhặt cũng có thể ảnh hưởng đến chúng. Một chút khó ở trong dạ dày cũng khiến chúng đánh lừa ta. Biết đâu anh chỉ là kết quả của món thịt bò ăn không tiêu, chút mù tạc cay nồng, vụn phô mai hay một mẩu khoai tây nấu chưa kỹ. Chuyện này có vẻ là do món nước xốt thịt gây nên hơn là hồn ma bóng quế, cho dù anh có là ai đi nữa!</p> <p>Scrooge vốn không có thói quen bông đùa, cũng như ít khi nào tận sâu trong lòng lão cảm thấy mình có chút hài hước. Sự thật là lão đang cố chứng tỏ mình đủ thông minh để đánh lừa sự tập trung của bản thân và kiềm chế nỗi khiếp đảm, bởi giọng nói của hồn ma đã khuấy động đến tận xương tủy của lão.</p> <p>Tình cảnh ngồi nhìn chăm chặp vào đôi mắt đờ đẫn, bất động của hồn ma trong im lặng quả là điều thật tệ hại đối với Scrooge. Bản thân sự hiện diện của chính hồn ma cũng đã tạo nên một cái gì đó thật hãi hùng. Dù lão không cảm nhận được nhưng sự thể vẫn rành rành ra đó; và tuy hồn ma ngồi im hoàn toàn bất động song tóc tai, quần áo và những tưa sợi trên người nó vẫn phát</p>
--	--

<p>fathoms of iron cable: but he could see nothing.</p> <p>“Jacob,” he said, imploringly. “Old Jacob Marley, tell me more. Speak comfort to me, Jacob!”</p> <p>“I have none to give,” the Ghost replied. “It comes from other regions, Ebenezer Scrooge, and is conveyed by other ministers, to other kinds of men. Nor can I tell you what I would. A very little more is all permitted to me. I cannot rest, I cannot stay, I cannot linger anywhere. My spirit never walked beyond our counting-house—mark me!—in life my spirit never roved beyond the narrow limits of our money-changing hole; and weary journeys lie before me!”</p> <p>It was a habit with Scrooge, whenever he became thoughtful, to put his hands in his breeches pockets. Pondering on what the Ghost had said, he did so now, but without lifting up his eyes, or getting off his knees.</p> <p>“You must have been very slow about it, Jacob,” Scrooge observed, in a business-like manner, though with humility and deference.</p> <p>“Slow!” the Ghost repeated.</p> <p>“Seven years dead,” mused Scrooge. “And travelling all the time!”</p> <p>“The whole time,” said the Ghost. “No rest, no peace. Incessant torture of remorse.”</p> <p>“You travel fast?” said Scrooge.</p> <p>“On the wings of the wind,” replied the Ghost.</p>	<p>phơ như thể hơi nước nóng đang bốc lên trên bếp lò.</p> <p>- Ông có thấy cái tắm này không? - Scrooge hỏi, nhanh chóng trở lại cuộc phản kích của mình với ý nghĩ vừa lóe lên, mong sao có thể đánh lạc hướng cái nhìn trơ lạnh của hồn ma.</p> <p>- Có. - Hồn ma trả lời.</p> <p>- Nhưng ông đâu có nhìn nó? - Scrooge nói.</p> <p>- Vậy mà tôi vẫn thấy đấy. - Hồn ma đáp.</p> <p>- Được, - Scrooge đáp, - tôi đành phải chấp nhận chuyện này và chịu cảnh bị quấy rầy trong suốt quãng đời còn lại bởi vô số yêu tinh, toàn bộ là tác phẩm do tôi sáng tạo. Láo! Nói cho ông biết! Láo toét!</p> <p>Lập tức hồn ma hét to nghe thật kinh khiếp trong khi rung mạnh sợi xích tạo nên một thứ âm thanh hãi hùng và sâu thẳm đến nỗi Scrooge phải bám chặt vào ghế cho khỏi ngã. Nhưng lão càng khiếp đảm hơn gấp bội khi hồn ma tháo cái dải khăn buộc quanh đầu, như thể nó đang cảm thấy nóng bức, khiến cho hàm dưới của nó trễ xuống tận ngực!</p> <p>Scrooge khụy hẳn xuống gối, dùng cả hai tay che lấy mặt.</p> <p>- Xin hãy rủ lòng thương! - Lão nói. - Hỡi ma quỷ chết chóc, tại sao ngươi lại quấy nhiễu ta?</p> <p>- Hỡi con người lọc lõi kia! - Hồn ma trả lời. - Ông đã tin ta hay chưa?</p> <p>- Có, tôi tin. - Scrooge đáp. - Tôi phải tin. Nhưng tại sao các linh hồn lại đi lại</p>
--	--

<p>“You might have got over a great quantity of ground in seven years,” said Scrooge.</p> <p>The Ghost, on hearing this, set up another cry, and clanked its chain so hideously in the dead silence of the night, that the Ward would have been justified in indicting it for a nuisance.</p> <p>“Oh! captive, bound, and double-ironed,” cried the phantom, “not to know, that ages of incessant labour by immortal creatures, for this earth must pass into eternity before the good of which it is susceptible is all developed. Not to know that any Christian spirit working kindly in its little sphere, whatever it may be, will find its mortal life too short for its vast means of usefulness. Not to know that no space of regret can make amends for one life’s opportunity misused! Yet such was I! Oh! such was I!”</p> <p>“But you were always a good man of business, Jacob,” faltered Scrooge, who now began to apply this to himself.</p> <p>“Business!” cried the Ghost, wringing its hands again. “Mankind was my business. The common welfare was my business; charity, mercy, forbearance, and benevolence, were, all, my business. The dealings of my trade were but a drop of water in the comprehensive ocean of my business!”</p> <p>It held up its chain at arm’s length, as if that were the cause of all its unavailing grief, and flung it heavily upon the ground again.</p> <p>“At this time of the rolling year,” the spectre said, “I suffer most. Why did I walk through crowds of fellow-beings</p>	<p>trên thế gian và tại sao họ lại tìm đến tôi?</p> <p>- Tất cả mọi con người, - Hồn ma đáp, - đều phải để cho linh hồn của mình trải rộng ra với mọi người, được đi lại khắp nơi; nếu không làm được điều đó khi họ còn sống, linh hồn của họ sẽ bị kết án sau khi chết. Nó buộc phải lang thang khắp dương gian - ôi, khổ thân tôi chưa! - và chứng kiến những gì mà lẽ ra nó đã có thể chia sẻ với mọi người khi còn sống, dù là hiện tại không thể, để trải nghiệm hạnh phúc!</p> <p>Hồn ma lại khóc rống lên, giật lấy cái xích lắc mạnh và vặn vẹo hai bàn tay mờ ảo của mình.</p> <p>- Ông bị cùm à, tại sao thế? - Scrooge run rẩy nói.</p> <p>- Tôi phải mang sợi xích mà tôi đã rèn cho mình khi còn sống. - Hồn ma đáp. - Tôi đã tạo nên từng mắt xích một, từng đoạn một; tôi đã tự trói buộc mình và cũng sẽ phải tự mang lấy nó. Ông thấy những gì tạo nên nó có lạ không?</p> <p>Scrooge càng lúc càng run rẩy.</p> <p>- Ông có biết, - Hồn ma tiếp tục, - trọng lượng và chiều dài của sợi dây rắn chắc mà ông đang vác không? Cách đây bảy kỳ Giáng Sinh, nó đã nặng và dài y hệt thế này. Kể từ đó, ông đã không ngừng dốc sức rèn thêm cho nó đấy. Quả là một sợi xích khổng lồ!</p> <p>Scrooge liếc nhìn xuống thân hình của mình trên sàn nhà, cứ nghĩ sẽ thấy nó bị quấn quanh bởi một sợi xích sắt dài đến năm mươi hay sáu mươi sải. Thế nhưng lão chẳng nhìn thấy gì cả.</p>
---	---

with my eyes turned down, and never raise them to that blessed Star which led the Wise Men to a poor abode! Were there no poor homes to which its light would have conducted me!"

Scrooge was very much dismayed to hear the spectre going on at this rate, and began to quake exceedingly.

"Hear me!" cried the Ghost. "My time is nearly gone."

"I will," said Scrooge. "But don't be hard upon me! Don't be flowery, Jacob! Pray!"

"How it is that I appear before you in a shape that you can see, I may not tell. I have sat invisible beside you many and many a day."

It was not an agreeable idea. Scrooge shivered, and wiped the perspiration from his brow.

"That is no light part of my penance," pursued the Ghost. "I am here to-night to warn you, that you have yet a chance and hope of escaping my fate. A chance and hope of my procuring, Ebenezer."

"You were always a good friend to me," said Scrooge.

"Thank'ee!"

"You will be haunted," resumed the Ghost, "by Three Spirits."

Scrooge's countenance fell almost as low as the Ghost's had done.

"Is that the chance and hope you mentioned, Jacob?" he demanded, in a faltering voice.

- Jacob. - Lão khẩn nài. - Lão Jacob Marley, hãy nói tiếp đi. Hãy kể cho tôi nghe nữa đi, Jacob!

- Ebenezer Scrooge, tôi không có gì để cho anh cả, - Hồn ma đáp. - Tất cả là từ những cõi khác, được chuyển tải bởi những sứ giả khác nhau, đến những con người khác nhau, và lại tôi cũng không thể nói cho anh biết mình sẽ làm gì. Tôi chỉ có thể nói thêm với anh một điều là tôi không thể nghỉ ngơi, lưu lại hay nấn ná ở bất kỳ nơi đâu. Khi còn sống, linh hồn tôi chẳng rời phòng tài vụ lấy nửa bước - hãy chú ý lời tôi! - tôi chưa từng bước ra khỏi cái xó xỉnh chật hẹp quay cuồng với tiền bạc của chúng ta; nên giờ đây trước mắt tôi là những hành trình đầy mệt mỏi, chán chường!

Những lúc suy tư, Scrooge thường có thói quen đút hai tay vào túi quần. Trong lúc ngẫm nghĩ về những gì hồn ma vừa nói, lão cũng bỏ tay vào túi quần tuy vẫn quỳ y như thế, không ngược mắt lên.

- Hắn ông đã rất buồn chán, Jacob. - Scrooge nhận xét bằng cái giọng sắc mùi công việc, mặc dù có hơi nhún nhường và tỏ vẻ tôn trọng.

- Buồn chán! - Hồn ma lặp lại.

- Chết đã bảy năm rồi, - Scrooge trầm ngâm. - Và cứ mãi vất vưởng như vậy!

- Suốt cả thời gian đó, - Hồn ma rên rỉ, - không nghỉ ngơi, không chút thanh thản, không ngót đờn đau vì hối hận.

- Ông đi lại có nhanh không? - Scrooge hỏi.

- Bằng đôi cánh của gió. - Hồn ma đáp.

<p>"It is."</p> <p>"I—I think I'd rather not," said Scrooge.</p> <p>"Without their visits," said the Ghost, "you cannot hope to shun the path I tread. Expect the first to-morrow, when the bell tolls One."</p> <p>"Couldn't I take 'em all at once, and have it over, Jacob?" hinted Scrooge.</p> <p>"Expect the second on the next night at the same hour. The third upon the next night when the last stroke of Twelve has ceased to vibrate. Look to see me no more; and look that, for your own sake, you remember what has passed between us!"</p> <p>When it had said these words, the spectre took its wrapper from the table, and bound it round its head, as before. Scrooge knew this, by the smart sound its teeth made, when the jaws were brought together by the bandage. He ventured to raise his eyes again, and found his supernatural visitor confronting him in an erect attitude, with its chain wound over and about its arm.</p> <p>The apparition walked backward from him; and at every step it took, the window raised itself a little, so that when the spectre reached it, it was wide open.</p> <p>It beckoned Scrooge to approach, which he did. When they were within two paces of each other, Marley's Ghost held up its hand, warning him to come no nearer. Scrooge stopped.</p> <p>Not so much in obedience, as in surprise and fear: for on the raising of the hand, he became sensible of confused noises in the air; incoherent</p>	<p>- Hắn ông đã bay qua rất nhiều vùng đất trong suốt bảy năm qua? - Scrooge nói.</p> <p>Nghe thấy thế, hồn ma lại rống lên, lắc mạnh chuỗi xích kêu lanh canh thật đáng sợ giữa cái im lặng chết chóc của đêm khuya đến nỗi cả khu phố hẳn phải lấy làm phiền.</p> <p>- Ôi, giam cầm, giới hạn và hai vòng xiềng xích, - Hồn ma rống lên, - phải chịu dày vò triền miên, nỗ lực rờn rã trong suốt thời gian dài như thế này sau khi chết đi mà không biết rằng sự sống trên thế gian rồi sẽ trôi vào cõi vĩnh hằng nếu điều tốt đẹp chưa kịp dưỡng nuôi, phát triển. Cũng như không biết rằng bất kỳ linh hồn Ki-tô nào làm được những việc tốt trong phạm vi nhỏ bé của mình, bất kể đó là việc gì, đều hiểu cuộc sống ở trần gian là vô cùng ngăn ngừi để theo đuổi của cải vô nghĩa. Và cũng không biết rằng không có sự hối tiếc nào có thể sửa chữa lỗi lầm cho một người đã sử dụng sai cơ hội của đời mình! Vậy mà tôi đã là thế đó! Ôi, tôi đã sống như thế đó!</p> <p>- Nhưng lúc nào ông chẳng là một người kinh doanh giỏi, Jacob. - Scrooge ngập ngừng nói, và bắt đầu nghiến đến chính mình.</p> <p>- Kinh doanh! - Hồn ma hét lớn, tiếp tục vò đầu bứt tai. Con người mới là công việc kinh doanh của tôi; quỹ phúc lợi mới là công việc kinh doanh của tôi; hoạt động từ thiện, lòng trắc ẩn, sự độ lượng và tính nhân đức mới là công việc của tôi. Những thương vụ làm ăn trước kia chỉ đáng một giọt nước trong toàn thể đại dương những việc phải làm của tôi!</p>
--	--

sounds of lamentation and regret; wailings inexpressibly sorrowful and self-accusatory. The spectre, after listening for a moment, joined in the mournful dirge; and floated out upon the bleak, dark night.

Scrooge followed to the window: desperate in his curiosity. He looked out.

The air was filled with phantoms, wandering hither and thither in restless haste, and moaning as they went. Every one of them wore chains like Marley's Ghost; some few (they might be guilty governments) were linked together; none were free. Many had been personally known to Scrooge in their lives. He had been quite familiar with one old ghost, in a white waistcoat, with a monstrous iron safe attached to its ankle, who cried piteously at being unable to assist a wretched woman with an infant, whom it saw below, upon a doorstep. The misery with them all was, clearly, that they sought to interfere, for good, in human matters, and had lost the power for ever.

Whether these creatures faded into mist, or mist enshrouded them, he could not tell. But they and their spirit voices faded together; and the night became as it had been when he walked home.

Scrooge closed the window, and examined the door by which the Ghost had entered. It was double-locked, as he had locked it with his own hands, and the bolts were undisturbed. He tried to say "Humbug!" but stopped at the first syllable. And being, from the emotion he had undergone, or the fatigues of the day, or his glimpse of the Invisible

Hồn ma đưa cả cánh tay nhấc cao sợi xích lên, như trưng ra nguyên nhân của sự đau khổ vô ích rồi ném nó xuống đất trở lại.

- Năm tháng trôi qua, cứ vào mỗi dịp này, - Hồn ma nói, - tôi phải chịu đựng nhiều đau đớn nhất. Tại sao ngày trước tôi lại đi ngang mọi người mà mắt cứ nhìn cắm xuống, chẳng bao giờ ngẩng lên nhìn ngôi sao phước lành đã dẫn dắt những con người khôn ngoan hướng đến nơi nương náu tôi tàn nọ ! Chẳng có lấy ánh sáng từ ngôi nhà nghèo khó nào đưa lối cho tôi!

Scrooge mất hết tinh thần khi nghe những gì hồn ma nói. Lão càng lúc càng run lẩy bẩy.

- Hãy nghe tôi! - Hồn ma nói lớn. - Thời gian của tôi đã sắp hết.

- Vâng, ông hãy nói đi. - Scrooge khấn khoản. - Nhưng xin đừng hà khắc với tôi! Cũng đừng khách sáo, Jacob! Tôi xin ông đấy!

- Tôi chẳng thể nói cho ông biết vì sao tôi có thể xuất hiện trước mặt ông trong bộ dạng này. Mỗi ngày, tôi đã ngồi cạnh ông trong vô hình không biết bao nhiêu lần.

Thật là dễ sợ. Scrooge rùng mình, tay gạt mồ hôi trên trán.

- Tôi có ăn năn cũng đã muộn. - Hồn ma tiếp tục nói. Tôi đến đây đêm nay để báo cho ông biết rằng, ông vẫn còn một cơ hội để tránh khỏi số phận như tôi. Một cơ hội và một niềm hy vọng từ tôi, Ebenezer ạ.

- Ông lúc nào cũng là bạn tốt của tôi. - Scrooge nói. - Cảm ơn ông!

<p>World, or the dull conversation of the Ghost, or the lateness of the hour, much in need of repose; went straight to bed, without undressing, and fell asleep upon the instant.</p>	<p>- Sẽ có ba linh hồn đến viếng thăm ông. - Hồn ma tiếp tục.</p> <p>Scrooge gần như thất sắc khi nghe hồn ma nói thế.</p> <p>- Đó mà là cơ hội và hy vọng mà ông vừa nói ư, Jacob? Lão ngập ngừng hỏi.</p> <p>- Đúng thế.</p> <p>- Tôi... tôi nghĩ có lẽ mình không nên... - Scrooge nói.</p> <p>- Nếu không có họ, - Hồn ma nói, - ông sẽ không thể tránh khỏi vết xe đổ của tôi. Linh hồn thứ nhất sẽ đến gặp ông vào sáng sớm mai, khi chuông điểm một giờ.</p> <p>- Tôi không thể gặp cả ba cùng một lúc và chấm dứt nhanh chuyện này sao? - Scrooge gợi ý.</p> <p>- Linh hồn thứ hai sẽ đến gặp ông trong đêm kế tiếp, cũng đúng giờ đó. Và linh hồn thứ ba sẽ xuất hiện vào đêm sau nữa, khi chuông đồng hồ điểm xong tiếng thứ mười hai. Ông sẽ không bao giờ gặp lại tôi nữa; vì bản thân mình, hãy nhớ những gì đã diễn ra giữa chúng ta!</p> <p>Vừa nói, Hồn ma vừa cầm lấy chiếc khăn trên bàn, buộc quanh đầu như cũ. Scrooge biết được nhờ nghe tiếng lớp cốp va vào nhau của hai hàm răng khi hồn ma dùng dải băng cột lại đầu, cố định cái hàm dưới lại. Lão mạo hiểm ngược mắt lên lần nữa, trông thấy vị khách siêu nhiên đang đứng thẳng trước mặt mình, quanh thân người và khắp cánh tay ông ta bị trói bởi dải xích sắt.</p> <p>Hồn ma đi giật lùi ra xa, và cứ mỗi bước nó đi, cánh cửa sổ lại hé ra một chút.</p>
---	---

	<p>Khi nó đến sát bên thì cửa sổ đã mở rộng.</p> <p>Hồn ma ra hiệu gọi Scrooge đến gần, và lão làm theo. Khi chỉ còn cách nhau hai bước chân, hồn ma Marley giơ cao bàn tay, ý bảo lão đừng tiến lên nữa. Scrooge đứng lại.</p> <p>Scrooge dừng lại chẳng phải do ngoan ngoãn mà bởi ngạc nhiên và khiếp đảm, từ khi Marley giơ tay ra hiệu, lão bỗng nghe thấy có những âm thanh náo động không trung: những tiếng kêu thống khổ, ăn năn; những lời khóc than và nguyện rửa bản thân. Sau khi lắng nghe trong giây lát, hồn ma cũng hòa vào giai điệu đau thương đó và trôi vào bầu trời đêm lạnh lẽo.</p> <p>Scrooge đi theo đến cửa sổ, lòng hiếu kỳ khôn xiết. Và lão nhìn ra bên ngoài.</p> <p>Trong không trung đầy rẫy những hồn ma đang lang thang đó đây, vội vã không ngừng và than khóc thảm thiết. Ai ai cũng mang những sợi xích như hồn ma Marley, một số ít (có thể là các quan chức nhà nước tội lỗi) bị xiềng dính vào nhau, chẳng ai được tự do. Trong số đó có những người Scrooge từng biết khi họ còn sống. Lão khá quen biết một hồn ma lớn tuổi mặc áo ghi-lê trắng, nơi mắt cá có buộc một cái kết sắt to đang gào thét thảm thương vì không thể giúp một thiếu phụ đau khổ bế trong tay đứa trẻ sơ sinh trên bậu cửa bên dưới. Nỗi khổ của tất cả họ là lúc nào cũng tìm cách can thiệp vào việc của con người, để làm điều tốt lành, dù họ đã bị tước mất quyền năng đó mãi mãi.</p>
--	--

	<p>“Trong không trung đầy rẫy những hồn ma đang lang thang đó đây, vội vã không ngừng và than khóc thảm thiết.”</p> <p>Trong không trung đầy rẫy những hồn ma...</p> <p>Scrooge không thể phân biệt được những hồn ma đó nhòa vào làn sương hay làn sương phủ lấp chúng. Nhưng hình bóng và tiếng kêu của chúng cùng nhạt dần, rồi bầu trời đêm trở lại bình thường như lúc lão trở về nhà.</p> <p>Scrooge đóng cửa sổ, xem xét cẩn thận cửa cái nơi hồn ma đã bước vào. Cửa vẫn khóa hai lần, hết như lúc này lão tự tay làm lấy và cái chốt không hề suy suyễn. Lão buột miệng định nói: “Láo toét!” nhưng kịp kiềm lại ngay. Chỉ mong được yên ổn sau những cơn xúc động vừa rồi, sau một ngày dài mệt mỏi, sau những gì đã thấy về thế giới vô hình và cũng đã quá khuya, lão leo ngay lên giường mà không buồn cởi bớt quần áo và ngủ thiếp đi.</p>
<p>STAVE II: THE FIRST OF THE THREE SPIRITS</p> <p>WHEN Scrooge awoke, it was so dark, that looking out of bed, he could scarcely distinguish the transparent window from the opaque walls of his chamber. He was endeavouring to pierce the darkness with his ferret eyes, when the chimes of a neighbouring church struck the four quarters. So he listened for the hour.</p> <p>To his great astonishment the heavy bell went on from six to seven, and from</p>	<p>CHƯƠNG 2 – HỒN MA THỨ NHẤT</p> <p>Khi Scrooge tỉnh dậy, trời tối đến nỗi lão không phân biệt được đâu là tấm kính trên cửa sổ và đâu là vách tường. Lão cố lòng sục xuyên qua bóng tối thì chuông nhà thờ bên cạnh gõ bốn nhịp. Lão bèn lắng nghe xem bấy giờ là mấy giờ.</p> <p>Ngạc nhiên thay, cái chuông nặng nề không ngừng gõ sáu tiếng, bảy tiếng, tám tiếng và dần dần đến mười hai tiếng thì ngừng lại. Mười hai giờ! Ban này khi lão đi ngủ là đã hơn hai giờ</p>

seven to eight, and regularly up to twelve; then stopped. Twelve! It was past two when he went to bed. The clock was wrong. An icicle must have got into the works. Twelve!

He touched the spring of his repeater, to correct this most preposterous clock. Its rapid little pulse beat twelve: and stopped.

"Why, it isn't possible," said Scrooge, "that I can have slept through a whole day and far into another night. It isn't possible that anything has happened to the sun, and this is twelve at noon!"

The idea being an alarming one, he scrambled out of bed, and groped his way to the window. He was obliged to rub the frost off with the sleeve of his dressing-gown before he could see anything; and could see very little then. All he could make out was, that it was still very foggy and extremely cold, and that there was no noise of people running to and fro, and making a great stir, as there unquestionably would have been if night had beaten off bright day, and taken possession of the world. This was a great relief, because "three days after sight of this First of Exchange pay to Mr. Ebenezer Scrooge or his order," and so forth, would have become a mere United States' security if there were no days to count by.

Scrooge went to bed again, and thought, and thought, and thought it over and over and over, and could make nothing of it. The more he thought, the more perplexed he was; and the more he endeavoured not to think, the more he thought.

sáng. Cái đồng hồ này chạy sai rồi. Hẳn là băng tuyết đã lọt vào bộ máy của nó. Mười hai giờ đêm!

Lão bèn mó vào cái đồng hồ của lão để xem cái đồng hồ "dở hơi" kia chạy đúng hay sai. Nó gõ đều đặn mười hai tiếng rồi dừng lại.

- Sao thế nhỉ, không thể được! - Scrooge nói. - Mình không thể ngủ suốt cả ngày đến tận đêm hôm sau được. Giờ không thể là ban ngày, mà cũng chẳng phải là mười hai giờ trưa!

Hoảng sợ, lão trườn ra khỏi giường và dò dẫm tìm đường đến cửa sổ. Phải lấy ống tay áo lau sạch sương giá trên cửa kính lão mới có thể nhìn thấy mọi thứ, dù chỉ là đôi chút. Tất cả những gì lão có thể nhận ra là bên ngoài trời vẫn rất lạnh và đầy sương mù, chẳng có tiếng người đi lại hay một bóng dáng nào chuyển động; không còn nghi ngờ gì nữa, rõ ràng là bóng đêm đang bao trùm vạn vật. Thật là nhẹ nhõm, bởi chẳng có gì xảy ra. Giống như số phận những tờ hối phiếu "sau ba ngày khi nhận được hối phiếu đầu tiên phải chi trả cho ông Scrooge hoặc chi trả theo lệnh của ông Scrooge", và nhiều thứ khác... sẽ vẫn giống như những tờ trái phiếu ngân hàng Mỹ.

Scrooge quay trở lại giường, nhưng vẫn không ngừng suy nghĩ tới lui, nghiền ngẫm mãi việc này tuy chẳng lý giải được gì. Càng nghĩ, lão càng thấy rối rắm; càng cố không suy nghĩ, lão càng suy nghĩ tợn.

Hồn ma Marley khiến lão không ngừng bận tâm. Cứ mỗi lần tự bảo đó chỉ là một giấc mơ, lão lại nghĩ đến hồn ma, chẳng khác gì cái lò xo cứ chực quay

<p>Marley's Ghost bothered him exceedingly. Every time he resolved within himself, after mature inquiry, that it was all a dream, his mind flew back again, like a strong spring released, to its first position, and presented the same problem to be worked all through, "Was it a dream or not?"</p> <p>Scrooge lay in this state until the chime had gone three quarters more, when he remembered, on a sudden, that the Ghost had warned him of a visitation when the bell tolled one. He resolved to lie awake until the hour was passed; and, considering that he could no more go to sleep than go to Heaven, this was perhaps the wisest resolution in his power.</p> <p>The quarter was so long, that he was more than once convinced he must have sunk into a doze unconsciously, and missed the clock. At length it broke upon his listening ear.</p> <p>"Ding, dong!"</p> <p>"A quarter past," said Scrooge, counting.</p> <p>"Ding, dong!"</p> <p>"Half-past!" said Scrooge.</p> <p>"Ding, dong!"</p> <p>"A quarter to it," said Scrooge.</p> <p>"Ding, dong!"</p> <p>"The hour itself," said Scrooge, triumphantly, "and nothing else!"</p> <p>He spoke before the hour bell sounded, which it now did with a deep, dull, hollow, melancholy ONE. Light flashed</p>	<p>trở lại vị trí ban đầu, và câu hỏi không dứt ra được, "Phải chăng đó chỉ là một giấc mơ?".</p> <p>Scrooge cứ nằm trần trọc như thế cho đến lúc chuông đồng hồ gõ thêm ba khắc nữa thì chợt nhớ lời hồn ma bảo rằng cuộc viếng thăm của linh hồn thứ nhất sẽ diễn ra vào lúc một giờ. Lão quyết định sẽ thức cho qua lúc một giờ, hơn nữa lão cũng không thể nào ngủ thêm nên đây có lẽ là quyết định sáng suốt nhất mà lão có thể làm.</p> <p>Một khắc tiếp theo trôi qua thật lâu, lâu đến nỗi nhiều lần lão cứ ngỡ mình đã ngủ quên và bỏ lỡ thời khắc một giờ. Cuối cùng nó cũng đánh thức cái lỗ tai đang chực chờ nghe ngóng của lão.</p> <p>"Đinh, đoong!"</p> <p>- Một nhịp, - Scrooge đếm.</p> <p>"Đinh, đoong!"</p> <p>- Hai nhịp, - Scrooge tiếp tục.</p> <p>"Đinh, đoong!"</p> <p>- Ba nhịp! - Scrooge đếm tiếp.</p> <p>"Đinh, đoong!"</p> <p>- Một giờ! - Scrooge nói, vẻ đắc thắng. - Và chẳng có gì cả!</p> <p>Ngay sau khi dứt lời, chiếc đồng hồ gõ một tiếng nghe trầm đục, tẻ nhạt và buồn thảm. Lập tức, gian phòng lóe sáng và mấy tấm rèm bao quanh cái giường của lão bị kéo phất sang một bên.</p> <p>Tấm rèm bị kéo sang bên bằng một bàn tay, xin thưa với bạn! Mà chẳng phải cái rèm ở dưới chân hay sau lưng lão, chính là cái rèm ngay trước mặt của</p>
--	---

up in the room upon the instant, and the curtains of his bed were drawn.

The curtains of his bed were drawn aside, I tell you, by a hand. Not the curtains at his feet, nor the curtains at his back, but those to which his face was addressed. The curtains of his bed were drawn aside; and Scrooge, starting up into a half-recumbent attitude, found himself face to face with the unearthly visitor who drew them: as close to it as I am now to you, and I am standing in the spirit at your elbow.

It was a strange figure—like a child: yet not so like a child as like an old man, viewed through some supernatural medium, which gave him the appearance of having receded from the view, and being diminished to a child's proportions. Its hair, which hung about its neck and down its back, was white as if with age; and yet the face had not a wrinkle in it, and the tenderest bloom was on the skin. The arms were very long and muscular; the hands the same, as if its hold were of uncommon strength. Its legs and feet, most delicately formed, were, like those upper members, bare. It wore a tunic of the purest white; and round its waist was bound a lustrous belt, the sheen of which was beautiful. It held a branch of fresh green holly in its hand; and, in singular contradiction of that wintry emblem, had its dress trimmed with summer flowers. But the strangest thing about it was, that from the crown of its head there sprung a bright clear jet of light, by which all this was visible; and which was doubtless the occasion of its using, in its duller moments, a great

lão. Cái rèm bị kéo sang một bên, còn Scrooge - trong tư thế nằm nghiêng đang nhìn trừng trừng về một hướng - bỗng thấy mình đối diện với một vị khách siêu nhiên, người đã kéo tấm rèm, gần như thể ở sát ngay trước mặt vậy.

Đó là một sinh vật lạ lùng - dáng thì như một đứa trẻ nhưng lại có khuôn mặt của một người đàn ông đã lớn tuổi. Nhìn bề ngoài, sinh vật đó chỉ bằng một đứa trẻ. Mái tóc của nó lòa xòa buông rủ sau lưng, trông bạc trắng như thể đã già lắm; tuy nhiên, gương mặt của nó không hề có lấy một nếp nhăn còn làn da thì tươi tắn, hồng hào. Hai cánh tay nó rất dài và vạm vỡ; đôi bàn tay cũng vậy, như thể vẫn thường nâng những vật rất nặng. Đôi chân và bàn chân của nó để trần, trông thật mảnh dẻ. Sinh vật lạ mặc một cái áo trắng tinh, dài đến tận đầu gối với sợi dây thắt lưng rực rỡ, lấp lánh đẹp mắt. Tay nó cầm một nhánh ô rô xanh mướt và đối lập với hình ảnh mùa đông giá lạnh, ấm đậm, cái áo của nó được điểm xuyết bằng những bông hoa mùa hạ rực rỡ. Nhưng điều lạ lùng nhất ở sinh vật này là từ đỉnh đầu nó phát ra một chùm sáng rực như ngọn đuốc, nhờ vậy mà Scrooge mới nhìn thấy tất cả những chi tiết trên; và không còn nghi ngờ gì nữa, chiếc nón chụp mà nó đang kẹp dưới cánh tay có tác dụng hãm bớt thứ ánh sáng đó khi cần.

Tuy vậy, khi Scrooge nhìn kỹ thì đó chẳng phải là điều lạ lùng nhất của sinh vật này. Chiếc thắt lưng của nó lấp lánh, tỏa sáng lúc chỗ này lúc chỗ khác, lúc tối mờ lúc rực rỡ khiến cho sinh vật này khi ẩn khi hiện: lúc thì có một cánh tay và một chân, lúc thì có đến hai mươi cái chân, lúc thì có hai chân nhưng lại

<p>extinguisher for a cap, which it now held under its arm.</p> <p>Even this, though, when Scrooge looked at it with increasing steadiness, was not its strangest quality. For as its belt sparkled and glittered now in one part and now in another, and what was light one instant, at another time was dark, so the figure itself fluctuated in its distinctness: being now a thing with one arm, now with one leg, now with twenty legs, now a pair of legs without a head, now a head without a body: of which dissolving parts, no outline would be visible in the dense gloom wherein they melted away. And in the very wonder of this, it would be itself again; distinct and clear as ever.</p> <p>“Are you the Spirit, sir, whose coming was foretold to me?” asked Scrooge.</p> <p>“I am!”</p> <p>The voice was soft and gentle. Singularly low, as if instead of being so close beside him, it were at a distance.</p> <p>“Who, and what are you?” Scrooge demanded.</p> <p>“I am the Ghost of Christmas Past.”</p> <p>“Long Past?” inquired Scrooge: observant of its dwarfish stature.</p> <p>“No. Your past.”</p> <p>Perhaps, Scrooge could not have told anybody why, if anybody could have asked him; but he had a special desire to see the Spirit in his cap; and begged him to be covered.</p> <p>“What!” exclaimed the Ghost, “would you so soon put out, with worldly hands,</p>	<p>không có đầu, lúc thì có đầu nhưng lại không có thân. Trong bóng tối dày đặc, Scrooge không thể xác định được đường nét của những phần đã tan biến đó. Và đúng lúc lão ngạc nhiên nhất thì sinh vật này lại hiện ra rõ nét như cũ với đầy đủ các bộ phận.</p> <p>- Có phải ngài là Hồn ma được báo trước là sẽ đến gặp tôi? - Scrooge hỏi.</p> <p>- Chính là ta!</p> <p>Giọng nói thật nhẹ và dịu dàng rồi dần nhỏ lại, như trôi xa vào khoảng không vô định nào đó.</p> <p>- Thế ngài là ai? - Scrooge gắng hỏi.</p> <p>- Ta là Hồn ma Giáng sinh trong quá khứ.</p> <p>- Quá khứ xa xưa ư? - Scrooge hỏi dò, quan sát vóc dáng lùn tịt, nhỏ bé của sinh vật.</p> <p>- Không. Quá khứ của ông đấy.</p> <p>Nếu ai hỏi, có thể Scrooge sẽ không trả lời vì sao nhưng lão chỉ muốn thấy Hồn ma trông ra sao trong cái mũ chụp. Lão bèn khấn khoản đề nghị điều đó với Hồn ma.</p> <p>- Cái gì! - Hồn ma la lớn. - Chẳng lẽ ông lại muốn dập tắt ngay ánh sáng mà ta mang đến cho ông bằng bàn tay trần tục kia à? Chẳng lẽ chưa đủ hay sao khi ông chính là một trong những người đã tạo ra nó từ những dục vọng của mình và buộc ta phải đội nó suốt nhiều năm!</p> <p>Scrooge chối bay chối biến rằng lão chưa bao giờ có ý định xúc phạm hay có mưu mô điên rồ là “đội mũ” cho Hồn ma. Sau đó, lấy hết can đảm, lão bèn</p>
--	---

the light I give? Is it not enough that you are one of those whose passions made this cap, and force me through whole trains of years to wear it low upon my brow!"

Scrooge reverently disclaimed all intention to offend or any knowledge of having wilfully "bonneted" the Spirit at any period of his life. He then made bold to inquire what business brought him there.

"Your welfare!" said the Ghost.

Scrooge expressed himself much obliged, but could not help thinking that a night of unbroken rest would have been more conducive to that end. The Spirit must have heard him thinking, for it said immediately:

"Your reclamation, then. Take heed!"

It put out its strong hand as it spoke, and clasped him gently by the arm.

"Rise! and walk with me!"

It would have been in vain for Scrooge to plead that the weather and the hour were not adapted to pedestrian purposes; that bed was warm, and the thermometer a long way below freezing; that he was clad but lightly in his slippers, dressing-gown, and nightcap; and that he had a cold upon him at that time. The grasp, though gentle as a woman's hand, was not to be resisted. He rose: but finding that the Spirit made towards the window, clasped his robe in supplication. "I am a mortal," Scrooge remonstrated, "and liable to fall."

"Bear but a touch of my hand there," said the Spirit, laying it upon his heart,

hỏi nguyên nhân đã khiến Hồn ma đến đây.

- Vì quyền lợi của ông! - Hồn ma đáp.

Scrooge tỏ vẻ biết ơn nhưng không nghĩ rằng một đêm mất ngủ lại có thể có lợi cho mình. Hồn ma đã bắt được suy nghĩ của ông nên nói ngay.

- Chính là sự tỉnh ngộ của ông đấy. Chú ý này!

Hồn ma vừa nói vừa lấy bàn tay mạnh mẽ của mình nắm nhẹ cánh tay lão.

- Ngồi dậy nào! Và đi theo ta!

Mặc cho Scrooge viện cớ rằng thời tiết và đêm hôm khuya khoắt chẳng thích hợp với việc đi lại ngoài phố, rằng trong giường ấm áp biết bao và hàn thử biểu đang tụt xuống dưới không độ, rằng lão đang ăn vận thật phong phanh trong chiếc áo ngủ, mang đôi dép lê đi trong nhà và đội mũ trùm, rằng lão đang bị cảm lạnh, song lão vẫn không thể cưỡng lại cái nắm tay nhẹ nhàng như bàn tay phụ nữ kia. Lão ngồi dậy và khi nhận ra Hồn ma đang tiến về cửa sổ, lão bèn siết lại cái áo choàng và nài nỉ.

- Tôi là người trần mắt thịt, hoàn toàn có thể ngã xuống bên dưới. - Scrooge phản đối.

- Hãy để tôi chạm vào ông, - Hồn ma nói, đặt bàn tay lên trái tim của Scrooge, - ông sẽ được nâng lên!

Vừa nói xong thì họ đã đi ngang qua bức tường và đứng trước một con đường quê thênh thang, một bên là cánh đồng bát ngát. Thành phố đã hoàn toàn biến mất, không còn để lại một chút dấu vết nào. Bóng tối và sương giá cũng đã biến mất theo, thay vào đó

<p>“and you shall be upheld in more than this!”</p> <p>As the words were spoken, they passed through the wall, and stood upon an open country road, with fields on either hand. The city had entirely vanished. Not a vestige of it was to be seen. The darkness and the mist had vanished with it, for it was a clear, cold, winter day, with snow upon the ground.</p> <p>“Good Heaven!” said Scrooge, clasping his hands together, as he looked about him. “I was bred in this place. I was a boy here!”</p> <p>The Spirit gazed upon him mildly. Its gentle touch, though it had been light and instantaneous, appeared still present to the old man’s sense of feeling. He was conscious of a thousand odours floating in the air, each one connected with a thousand thoughts, and hopes, and joys, and cares long, long, forgotten!</p> <p>“Your lip is trembling,” said the Ghost. “And what is that upon your cheek?”</p> <p>Scrooge muttered, with an unusual catching in his voice, that it was a pimple; and begged the Ghost to lead him where he would.</p> <p>“You recollect the way?” inquired the Spirit.</p> <p>“Remember it!” cried Scrooge with fervour; “I could walk it blindfold.”</p> <p>“Strange to have forgotten it for so many years!” observed the Ghost. “Let us go on.”</p> <p>They walked along the road, Scrooge recognising every gate, and post, and</p>	<p>trước mặt họ là mặt đất phủ đầy tuyết trong một ngày đông sáng sủa, lạnh giá.</p> <p>- Chúa ơi! - Scrooge nói, siết chặt hai bàn tay vào nhau và bồi hồi nhớ lại. - Đây là nơi tôi đã sinh ra. Hồi còn bé tôi sống ở đây!</p> <p>Hồn ma liếc nhìn lão dịu dàng. Cái chạm nhẹ nhàng của nó, dù chỉ thoáng qua và tức thời, xem ra vẫn còn hiện diện ở cảm xúc của lão. Lão vẫn còn nhớ rõ hàng ngàn mùi hương đang thoảng bay trong không trung, mỗi thứ lại gợi nhớ đến cả ngàn suy nghĩ, hy vọng, niềm vui và sự quan tâm mà từ lâu đã bị quên lãng!</p> <p>- Đôi môi ông đang mấp máy kìa. - Hồn ma nói. - Còn cái gì trên má ông thế?</p> <p>Scrooge lẩm bẩm bằng một giọng khác hẳn thường ngày, rằng đó chỉ là một cái mụn nước thôi và cầu xin Hồn ma hãy đưa lão đến nơi mình muốn.</p> <p>- Ông còn nhớ đường không? - Hồn ma hỏi.</p> <p>- Nhớ chứ! - Scrooge hăm hở nói lớn. - Có bị mất lại tôi vẫn đi được.</p> <p>- Kể cũng lạ vì ông đã lãng quên nó suốt bấy nhiêu năm! Hồn ma nhận xét. - Nào, chúng ta đi thôi.</p> <p>Họ bước dọc theo con đường, Scrooge nhận ra từng cánh cổng, từng hòm thư trước nhà, từng cái cây cho đến khi một phố chợ nhỏ hiện ra xa xa với cây cầu, nhà thờ và dòng sông uốn lượn. Ngược về phía họ là những chú ngựa lùn Pony với bộ lông bờm xồm đang phi nước kiệu, chở những cậu bé đang í ới gọi bạn trên những chiếc xe ngựa do các bác nông dân điều khiển. Tất cả chúng</p>
---	--

tree; until a little market-town appeared in the distance, with its bridge, its church, and winding river. Some shaggy ponies now were seen trotting towards them with boys upon their backs, who called to other boys in country gigs and carts, driven by farmers. All these boys were in great spirits, and shouted to each other, until the broad fields were so full of merry music, that the crisp air laughed to hear it!

"These are but shadows of the things that have been," said the Ghost. "They have no consciousness of us."

The jocund travellers came on; and as they came, Scrooge knew and named them every one. Why was he rejoiced beyond all bounds to see them! Why did his cold eye glisten, and his heart leap up as they went past! Why was he filled with gladness when he heard them give each other Merry Christmas, as they parted at cross-roads and bye-ways, for their several homes! What was merry Christmas to Scrooge? Out upon merry Christmas! What good had it ever done to him?

"The school is not quite deserted," said the Ghost. "A solitary child, neglected by his friends, is left there still."

Scrooge said he knew it. And he sobbed.

They left the high-road, by a well-remembered lane, and soon approached a mansion of dull red brick, with a little weathercock surmounted cupola, on the roof, and a bell hanging in it. It was a large house, but one of broken fortunes; for the spacious offices were little used, their walls were damp

đều rất phấn khởi, hét to gọi nhau cho đến khi cả cánh đồng mênh mông đầy ắp âm thanh reo vui, đến nỗi bầu không khí khô hanh cũng rạo rức niềm hân hoan!

- Đó chỉ là những hình bóng của quá khứ, - Hồn ma nói. - Họ không hề biết chúng ta đang có mặt ở đây.

Những con người vui vẻ đó tiếp tục cuộc du ngoạn của mình và khi họ đến gần, Scrooge nhận ra và gọi tên rành mạch từng người. Sao mà lão lại có thể vui sướng đến thế khi nhìn thấy họ! Sao mà đôi mắt lạnh lẽo của lão ngời sáng, còn trái tim lão rộn lên khi họ đi ngang qua! Sao mà lão cảm thấy tràn ngập niềm vui khi nghe họ chúc nhau "Giáng sinh vui vẻ" và chia tay ở những ngã rẽ trước khi ai về nhà nấy! Trước kia Giáng sinh đã từng có ý nghĩa với lão như thế sao? Nó đã từng mang lại cho lão những điều tốt đẹp thế ư?

- Trường học vẫn còn có người đấy. - Hồn ma nói. - Một đứa bé lẻ loi, bị bạn bè bỏ rơi hãy còn ở đó.

Scrooge bảo lão biết đứa bé đó. Và lão bật khóc.

Họ rời đường lớn, rẽ vào một con đường làng mà Scrooge vẫn còn nhớ như in. Chẳng mấy chốc họ đã đến một ngôi nhà được xây bằng gạch đỏ cũ kỹ, trên đỉnh mái có một tháp chuông nhỏ, với chiếc chong chóng hình con gà ngự ở trên cùng. Đó là một ngôi nhà lớn nhưng có số phận không may mắn, bởi trong những gian phòng lớn hiếm khi có người ở, tường thì ẩm mốc, cửa sổ thì vỡ còn những cánh cổng thì hư mục, đồ nát. Gà cục cục đi lại khệnh khạng trong chuồng ngựa, còn trong nhà để xe

and mossy, their windows broken, and their gates decayed. Fowls clucked and strutted in the stables; and the coach-houses and sheds were over-run with grass. Nor was it more retentive of its ancient state, within; for entering the dreary hall, and glancing through the open doors of many rooms, they found them poorly furnished, cold, and vast. There was an earthy savour in the air, a chilly bareness in the place, which associated itself somehow with too much getting up by candle-light, and not too much to eat.

They went, the Ghost and Scrooge, across the hall, to a door at the back of the house. It opened before them, and disclosed a long, bare, melancholy room, made barer still by lines of plain deal forms and desks. At one of these a lonely boy was reading near a feeble fire; and Scrooge sat down upon a form, and wept to see his poor forgotten self as he used to be.

Not a latent echo in the house, not a squeak and scuffle from the mice behind the panelling, not a drip from the half-thawed waterspout in the dull yard behind, not a sigh among the leafless boughs of one despondent poplar, not the idle swinging of an empty store-house door, no, not a clicking in the fire, but fell upon the heart of Scrooge with a softening influence, and gave a freer passage to his tears.

The Spirit touched him on the arm, and pointed to his younger self, intent upon his reading. Suddenly a man, in foreign garments: wonderfully real and distinct to look at: stood outside the window, with an axe stuck in his belt, and

ngựa và nhà kho thì um tùm cỏ dại. Căn nhà cũng không còn giữ được nguyên trạng, bởi chỉ cần bước qua sảnh chính ảm đạm, nhìn xuyên các cánh cửa phòng mở toang ta sẽ thấy nội thất bên trong đã xuống cấp, lạnh lẽo và hoang tàn. Khắp nơi bốc lên mùi đất ẩm, một cảm giác lạnh lẽo trơ trọi thường gắn liền với những ngày đông thức dậy trong ánh nền tù mù và cái dạ dày lép kẹp.

Hồn ma và Scrooge bước qua gian sảnh, tiến đến cửa sau của căn nhà. Bên kia là một gian phòng dài buồn thảm, vốn đã trơ trọi trông càng trơ trọi hơn với những dãy bàn ghế đơn sơ làm bằng gỗ thông. Một chú bé cô độc đang ngồi đọc sách cạnh ngọn lửa yếu ớt; Scrooge bèn ngồi xuống một băng ghế, không cảm được nước mắt khi nhìn thấy hình ảnh tội nghiệp của chính mình mà đã lâu lão quên lãng.

Trong nhà không có lấy một tiếng động, cũng chẳng có tiếng chuột cắn nhau chí chóe hay kêu chút chút sau vách gỗ ốp tường. Chẳng nghe thấy tiếng giọt nước rơi đập từ cái vòi nước gồng mình giữa băng giá ngoài sân ảm đạm phía sau nhà, chẳng có lấy một tiếng thở dài chán ngán của những nhánh cây dương trụ lá, cái cửa nhà kho trống huơ trống hoác cũng đứng trơ ì chẳng thêm động đậy, thậm chí cũng chẳng nghe thấy tiếng lửa reo tí tách. Ấy vậy mà tất cả lại dịu dàng lay động trái tim của Scrooge, khiến cho nước mắt của lão càng lúc càng tuôn ra nhiều hơn.

Hồn ma chạm nhẹ vào cánh tay của lão, chỉ về phía cậu bé Scrooge đang chăm chú đọc sách. Đột nhiên, xuất hiện một người đàn ông trong trang phục lạ. Một con người hoàn toàn có

leading by the bridle an ass laden with wood.

“Why, it’s Ali Baba!” Scrooge exclaimed in ecstasy. “It’s dear old honest Ali Baba! Yes, yes, I know! One Christmas time, when yonder solitary child was left here all alone, he did come, for the first time, just like that. Poor boy! And Valentine,” said Scrooge, “and his wild brother, Orson; there they go! And what’s his name, who was put down in his drawers, asleep, at the Gate of Damascus; don’t you see him! And the Sultan’s Groom turned upside down by the Genii; there he is upon his head! Serve him right. I’m glad of it. What business had he to be married to the Princess!”

To hear Scrooge expending all the earnestness of his nature on such subjects, in a most extraordinary voice between laughing and crying; and to see his heightened and excited face; would have been a surprise to his business friends in the city, indeed.

“There’s the Parrot!” cried Scrooge. “Green body and yellow tail, with a thing like a lettuce growing out of the top of his head; there he is! Poor Robin Crusoe, he called him, when he came home again after sailing round the island. ‘Poor Robin Crusoe, where have you been, Robin Crusoe?’ The man thought he was dreaming, but he wasn’t. It was the Parrot, you know. There goes Friday, running for his life to the little creek! Halloo! Hoop! Halloo!”

Then, with a rapidity of transition very foreign to his usual character, he said,

thật đang đứng ngoài cửa sổ, trên thắt lưng giắt một cái rìu, tay cầm cương dắt một con lừa đang thồ gỗ.

- Ủa, Ali Baba đây mà! - Scrooge reo lên hồ hởi. Đó chính là anh chàng Ali Baba thân quen, thật thà, đáng mến! Phải, phải, tôi biết mà! Có một lần vào dịp Giáng sinh, khi đứa trẻ cô độc này bị bỏ rơi ở đây một mình, anh ấy đã đến. Lần đầu tiên trong đời! Tội nghiệp thằng bé! Rồi Valentine nữa, - Scrooge tiếp tục, - cùng với người anh trai hoang dã của mình là Orson, họ đây này! Còn cái gã đã bị bỏ vào ngăn kéo khi ngủ tại thành Damascus ấy tên gì nhỉ, ngài có thấy không! Tên giữ ngựa của vị vua Hồi giáo bị thần linh chống ngược cây chuối đấy! Đáng đời hắn.

Tôi rất hào hứng với chuyện đó. Hắn ta cưới con gái nhà quyền quý làm gì kia chứ!

Nếu được nghe Scrooge huyền thoại về những đề tài này bằng giọng điệu cao hứng pha lẫn những tràng cười sảng khoái, cộng thêm nhìn thấy vẻ mặt đầy phấn khích của lão như thế này hẳn các bạn làm ăn của lão phải kinh ngạc lắm.

- Ồ, đó là con vẹt! - Scrooge hí hửng reo lên. - Một con vẹt màu xanh lá, đuôi vàng, chiếc mỏ mọc chĩa lên từ đỉnh đầu trông giống như mớ rau diếp.

“Robin Crusoe tội nghiệp”, nó gọi anh ta như thế khi anh ta trở về sau chuyến dong thuyền quanh hòn đảo. “Robin Crusoe tội nghiệp, anh ở đâu, Robin Crusoe?”. Người đàn ông đó nghĩ mình đang nằm mơ, nhưng không phải thế.

Chính con vẹt nói chứ chẳng phải ai khác. Ôi, anh chàng Thứ Sáu đã chạy

<p>in pity for his former self, "Poor boy!" and cried again.</p> <p>"I wish," Scrooge muttered, putting his hand in his pocket, and looking about him, after drying his eyes with his cuff: "but it's too late now."</p> <p>"What is the matter?" asked the Spirit.</p> <p>"Nothing," said Scrooge. "Nothing. There was a boy singing a Christmas Carol at my door last night. I should like to have given him something: that's all."</p> <p>The Ghost smiled thoughtfully, and waved its hand: saying as it did so, "Let us see another Christmas!"</p> <p>Scrooge's former self grew larger at the words, and the room became a little darker and more dirty. The panels shrunk, the windows cracked; fragments of plaster fell out of the ceiling, and the naked laths were shown instead; but how all this was brought about, Scrooge knew no more than you do. He only knew that it was quite correct; that everything had happened so; that there he was, alone again, when all the other boys had gone home for the jolly holidays.</p> <p>He was not reading now, but walking up and down despairingly. Scrooge looked at the Ghost, and with a mournful shaking of his head, glanced anxiously towards the door.</p> <p>It opened; and a little girl, much younger than the boy, came darting in, and putting her arms about his neck, and often kissing him, addressed him as her "Dear, dear brother."</p>	<p>trối chết để tìm lạch tuổi nhỏ đây này! Xin chào! Xin chào!</p> <p>Thế rồi, Scrooge đột nhiên thay đổi tâm trạng - một điều khác hẳn với tính cách bình thường của lão - và nói, "Tôi nghiệp thằng bé!" rồi lại khóc.</p> <p>- Tôi ước gì, - Scrooge thì thào, vừa đút tay vào túi áo và nhìn về chú bé Scrooge sau khi đã lấy ống tay áo lau khô mắt, nhưng giờ đã quá muộn rồi.</p> <p>- Ông ước gì? - Hồn ma hỏi.</p> <p>- Chẳng có gì hết, - Scrooge nói. - Chẳng gì sất. Đêm qua có một thằng nhỏ đứng trước cửa tiệm của tôi và hát bài Giáng sinh. Lẽ ra tôi nên cho nó một cái gì đó, chỉ vậy thôi.</p> <p>Hồn ma mỉm cười ý nhị, đoạn vẫy tay như muốn nói: "Chúng ta chuyển sang cảnh Giáng sinh khác đi!"</p> <p>Bấy giờ, cậu bé Scrooge đã lớn hơn trước, còn căn phòng thì tối và bẩn hơn một chút. Những ô ván trên tường co lại, cửa sổ thì bục nứt, những mảnh vữa trên trần rơi xuống để lộ các thanh gỗ mỏng. Thế nhưng tại sao lại như thế thì cả Scrooge cũng không biết. Lão chỉ biết quả thật mọi thứ từng như thế, mọi chuyện đã xảy ra như thế và cậu bé Scrooge lại lẻ loi một mình trong khi tất cả bạn bè khác đã về nhà nghỉ lễ.</p> <p>Cậu bé Scrooge không đọc sách nữa, mà đang đi tới đi lui trông thật chán chường. Scrooge nhìn Hồn ma, khẽ lắc đầu buồn bã và liếc nhìn về phía cửa vẻ đầy lo lắng.</p> <p>Cửa mở và một đứa bé gái, nhỏ hơn cậu bé nhiều, chạy ủa vào, choàng tay</p>
--	--

"I have come to bring you home, dear brother!" said the child, clapping her tiny hands, and bending down to laugh. "To bring you home, home, home!"

"Home, little Fan?" returned the boy.

"Yes!" said the child, brimful of glee.

"Home, for good and all. Home, for ever and ever. Father is so much kinder than he used to be, that home's like Heaven! He spoke so gently to me one dear night when I was going to bed, that I was not afraid to ask him once more if you might come home; and he said Yes, you should; and sent me in a coach to bring you. And you're to be a man!" said the child, opening her eyes, "and are never to come back here; but first, we're to be together all the Christmas long, and have the merriest time in all the world."

"You are quite a woman, little Fan!" exclaimed the boy.

She clapped her hands and laughed, and tried to touch his head; but being too little, laughed again, and stood on tiptoe to embrace him. Then she began to drag him, in her childish eagerness, towards the door; and he, nothing loth to go, accompanied her.

A terrible voice in the hall cried, "Bring down Master Scrooge's box, there!" and in the hall appeared the schoolmaster himself, who glared on Master Scrooge with a ferocious condescension, and threw him into a dreadful state of mind by shaking hands with him. He then conveyed him and his sister into the veriest old well of a shivering best-parlour that ever was seen, where the maps upon the wall, and the celestial

qua cổ cậu, hôn lấy cậu như thể muốn nói: "Anh trai vô cùng yêu dấu của em!".

- Em đến để đón anh về nhà đây, anh yêu dấu ạ! - Đứa bé nói, vỗ hai bàn tay bé xíu của mình, khuyu gối xuống rồi nhảy cẫng lên reo vui. - Đón anh về nhà, về nhà!

- Về nhà ư, Fan bé bỏng? - Cậu bé hỏi lại.

- Phải! - Đứa bé hân hoan đáp.

- Về nhà luôn! Ở nhà mãi mãi. Cha bây giờ tốt hơn trước nhiều lắm và ở nhà giống như thiên đường ấy! Đêm nọ cha đã nói chuyện rất dịu dàng với em trước khi em đi ngủ, đến nỗi em đã mạnh dạn hỏi lại cha xem liệu anh có thể về nhà không. Cha bảo, "Được" và cho xe chở em đến đây đón anh về. Rồi anh sẽ trở thành một người trưởng thành! - Đứa bé nói, mắt mở to, - và chẳng bao giờ phải trở lại đây nữa. Nhưng trước hết là, chúng ta lại được ở bên nhau suốt mùa Giáng sinh, tận hưởng khoảng thời gian vui vẻ nhất trần đời!

- Em đã trưởng thành hơn rồi đấy, Fan bé bỏng! - Cậu bé kêu lên.

Cô bé lại vỗ tay và cười lớn, rồi cô chạm vào đầu anh nhưng vì còn quá nhỏ nên phải kiễng chân lên mới ôm lấy anh trai được. Cô bé lại cười lớn. Rồi bắt đầu kéo lấy anh trai, với niềm hăm hở trẻ con, về phía cửa. Còn cậu bé Scrooge thì cũng hăm hở ra đi với em gái.

Trong sảnh vang lên một giọng nói kinh khủng: "Mang cái hộp của cậu Scrooge xuống đây!" và thầy hiệu trưởng xuất hiện, trừng trừng nhìn cậu Scrooge và với một cử chỉ hạ mình hung tợn đã

and terrestrial globes in the windows, were waxy with cold. Here he produced a decanter of curiously light wine, and a block of curiously heavy cake, and administered instalments of those dainties to the young people: at the same time, sending out a meagre servant to offer a glass of "something" to the postboy, who answered that he thanked the gentleman, but if it was the same tap as he had tasted before, he had rather not. Master Scrooge's trunk being by this time tied on to the top of the chaise, the children bade the schoolmaster good-bye right willingly; and getting into it, drove gaily down the garden-sweep: the quick wheels dashing the hoar-frost and snow from off the dark leaves of the evergreens like spray.

"Always a delicate creature, whom a breath might have

withered," said the Ghost. "But she had a large heart!"

"So she had," cried Scrooge. "You're right. I will not gainsay it, Spirit. God forbid!"

"She died a woman," said the Ghost, "and had, as I think, children."

"One child," Scrooge returned.

"True," said the Ghost. "Your nephew!"

Scrooge seemed uneasy in his mind; and answered briefly, "Yes."

Although they had but that moment left the school behind them, they were now in the busy thoroughfares of a city, where shadowy passengers passed and repassed; where shadowy carts and

khuyến chú bé phải khiếp sợ khi bắt tay ông ta. Đoạn ông dẫn hai anh em Scrooge vào một phòng khách cũ kỹ, tồi tàn chưa từng thấy, nơi những tấm bản đồ treo trên tường và các mô hình trái đất, vũ trụ đặt trên bậu cửa sổ nhợt nhạt hắt đi như bị rét lạnh. Viên hiệu trưởng lấy ra một bình rượu nhẹ, một khúc bánh đặc ruột, nặng trĩu như bị thiếu men để thết đãi hai con người nhỏ tuổi, đồng thời bảo đưa hầu hom hem mang một ly "gì đó" cho người đánh xe bên ngoài. Người này bèn cảm ơn viên hiệu trưởng, bảo nếu đó là thứ đã từng uống trước kia thì xin phép được từ chối. Trong lúc đó, người ta đã mang cái rương của chú bé Scrooge ra buộc lên băng trống đằng sau xe; những đứa trẻ cất lời chào tạm biệt viên hiệu trưởng rồi ngồi vào xe, hăm hở đi về phía lối vườn. Những bánh xe lao nhanh làm tóa cả bụi tuyết lên lớp lá từng xỉn màu.

- Cô bé lúc nào cũng mong manh, tựa hồ hơi thở có thể tắt đi bất cứ lúc nào. - Hồn ma nói. - Nhưng đó là người có trái tim nhân hậu!

- Quả là thế. - Scrooge sụt sùi. - Ngài nói đúng, tôi không phủ nhận điều đó. Lạy trời phù hộ cho cô ấy!

- Cô ấy chết khi còn trẻ, - Hồn ma nói, - và để lại mấy đứa con.

- Chỉ một đứa thôi. - Scrooge chỉnh lại.

- Ừ, - Hồn ma đáp, - là đứa cháu trai hiện tại của ông!

Scrooge có vẻ không thoải mái nên chỉ đáp gọn lỏn: "Phải".

Vừa mới đó mà họ đã ở giữa phố lớn đông nghịt người qua lại, xe cộ tranh

coaches battled for the way, and all the strife and tumult of a real city were. It was made plain enough, by the dressing of the shops, that here too it was Christmas time again; but it was evening, and the streets were lighted up.

The Ghost stopped at a certain warehouse door, and asked Scrooge if he knew it.

"Know it!" said Scrooge. "Was I apprenticed here!"

They went in. At sight of an old gentleman in a Welsh wig, sitting behind such a high desk, that if he had been two inches taller he must have knocked his head against the ceiling, Scrooge cried in great excitement:

"Why, it's old Fezziwig! Bless his heart; it's Fezziwig alive again!"

Old Fezziwig laid down his pen, and looked up at the clock, which pointed to the hour of seven. He rubbed his hands; adjusted his capacious waistcoat; laughed all over himself, from his shoes to his organ of benevolence; and called out in a comfortable, oily, rich, fat, jovial voice:

"Yo ho, there! Ebenezer! Dick!"

Scrooge's former self, now grown a young man, came briskly in, accompanied by his fellow-'prentice.

"Dick Wilkins, to be sure!" said Scrooge to the Ghost. "Bless me, yes. There he is. He was very much attached to me, was Dick. Poor Dick! Dear, dear!"

"Yo ho, my boys!" said Fezziwig. "No more work to-night. Christmas Eve,

đường với nhau và om sòm những tiếng cãi vã nặng nề. Chỉ cần nhìn cách trang hoàng của các cửa hiệu là dễ dàng nhận thấy nơi đây cũng đang vào dịp Giáng sinh. Tuy nhiên, bây giờ là ban đêm và đường phố đã lên đèn.

Hồn ma dừng lại trước cửa của một cửa hàng, hỏi Scrooge xem lão có biết nơi này hay không.

- Biết chứ! - Scrooge đáp. - Chính là nơi tôi đã học việc!

Cả hai bước vào trong. Trước mắt họ là một quý ông lớn tuổi, đầu đội bộ tóc giả xứ Wales, đang ngồi sau một cái bàn cao đến nỗi nếu người ông nhỉnh thêm khoảng năm phân nữa hẳn đầu ông ta sẽ chạm trần. Scrooge mừng rỡ gào lên:

- Ôi, là bác Fezziwig! Cầu Chúa phù hộ cho bác; ta lại được nhìn thấy bác Fezziwig lúc sinh thời!

Fezziwig đặt bút xuống, nhìn lên chiếc đồng hồ đang chỉ bảy giờ. Ông xoa tay, sửa lại cái áo ghi-lê rộng; cười to sảng khoái, rồi gọi lớn bằng một giọng vui vẻ, trầm ấm và thoải mái của một người phốp pháp:

- Nào các cậu trai, Ebenezer! Dick!

Cậu thiếu niên Scrooge ngày trước giờ đã là một chàng trai trẻ, nhanh nhẩu xuất hiện với một người bạn học việc.

- Dick Wilkins, chính là anh ấy! - Scrooge nói với linh hồn. - Ôi, lạ Chúa tôi. Phải, chính là anh ấy. Dick với tôi lúc nào cũng như hình với bóng. Dick tội nghiệp! Ôi, anh bạn thân mến!

- Nào, các chàng trai của tôi! - Fezziwig bảo. - Tối nay làm thế đủ rồi. Giáng sinh

Dick. Christmas, Ebenezer! Let's have the shutters up," cried old Fezziwig, with a sharp clap of his hands, "before a man can say Jack Robinson!"

You wouldn't believe how those two fellows went at it! They charged into the street with the shutters—one, two, three—had 'em up in their places—four, five, six—barred 'em and pinned 'em—seven, eight, nine—and came back before you could have got to twelve, panting like race-horses.

"Hilli-ho!" cried old Fezziwig, skipping down from the high desk, with wonderful agility. "Clear away, my lads, and let's have lots of room here! Hilli-ho, Dick! Chirrup, Ebenezer!"

Clear away! There was nothing they wouldn't have cleared away, or couldn't have cleared away, with old Fezziwig looking on. It was done in a minute. Every movable was packed off, as if it were dismissed from public life for evermore; the floor was swept and watered, the lamps were trimmed, fuel was heaped upon the fire; and the warehouse was as snug, and warm, and dry, and bright a ballroom, as you would desire to see upon a winter's night.

In came a fiddler with a music-book, and went up to the lofty desk, and made an orchestra of it, and tuned like fifty stomach-aches. In came Mrs. Fezziwig, one vast substantial smile. In came the three Miss Fezziwigs, beaming and lovable. In came the six young followers whose hearts they broke. In came all the young men and women employed in the business. In came the housemaid, with her cousin, the baker. In came the

mà! Ta đóng cửa tiệm đi, - Fezziwig nói lớn, vỗ tay đánh bốp, - kéo lại có khách đến làm phiền nữa.

Không thể tin được hai chàng trai đã nhanh nhẹn đến thế nào! Trong phút chốc họ đã chạy ù ra đường và, một, hai, ba cánh cửa đã đầu vào đấy, thêm bốn, năm, rồi sáu ô cửa nữa được Scrooge sập lại, rồi bảy, tám và chín ô cửa tiếp theo... chẳng mấy chốc họ đã quay trở vào, thở hồng hộc như những chú ngựa đua, trước khi bạn kịp đếm đến mười hai.

- Nào, nào! - Fezziwig nói to, trượt xuống khỏi cái bàn cao bằng sự nhanh nhẹn kỳ lạ. - Dọn hết đi, các cậu bé của tôi. Hãy chừa thật nhiều chỗ trống nhé! Nào, nào! Dick! Nhanh lên, Ebenezer!

Dọn hết đi! Một khi Fezziwig đã ra lệnh thì không còn chỗ nào là họ chưa dọn hay không thể dọn. Trong vòng một phút, mọi thứ đã được dọn dẹp, sắp xếp gọn ghẽ. Đồ đạc được gói gọn như thể sắp bị xếp xó; sàn nhà cũng được quét dọn và lau chùi; chỉnh lại đèn đóm, chắm thêm dầu vào đèn; chẳng mấy chốc cửa hàng đã biến thành phòng khiêu vũ ấm cúng, gọn gàng, khô ráo và sáng sủa - một gian phòng tuyệt vời mà ai cũng thích vào những buổi tối mùa đông.

Một nhạc công violon xuất hiện, tay cầm quyển sách nhạc và tiến đến cái bàn cao ngất, lấy đó làm nơi diễn tấu của mình và bắt đầu chỉnh âm bằng những tiếng rít nghe đến xé ruột. Bà Fezziwig tiến ra với nụ cười rộng mở và hồn hậu. Tiếp theo là ba cô con gái nhà Fezziwig thật rạng ngời và đáng yêu. Rồi sáu chàng trai trẻ, những kẻ si tình. Đến lượt tất cả các chàng trai và cô gái làm

cook, with her brother's particular friend, the milkman. In came the boy from over the way, who was suspected of not having board enough from his master; trying to hide himself behind the girl from next door but one, who was proved to have had her ears pulled by her mistress. In they all came, one after another; some shyly, some boldly, some gracefully, some awkwardly, some pushing, some pulling; in they all came, anyhow and everyhow. Away they all went, twenty couple at once; hands half round and back again the other way; down the middle and up again; round and round in various stages of affectionate grouping; old top couple always turning up in the wrong place; new top couple starting off again, as soon as they got there; all top couples at last, and not a bottom one to help them! When this result was brought about, old Fezziwig, clapping his hands to stop the dance, cried out, "Well done!" and the fiddler plunged his hot face into a pot of porter, especially provided for that purpose. But scorning rest, upon his reappearance, he instantly began again, though there were no dancers yet, as if the other fiddler had been carried home, exhausted, on a shutter, and he were a bran-new man resolved to beat him out of sight, or perish.

There were more dances, and there were forfeits, and more dances, and there was cake, and there was negus, and there was a great piece of Cold Roast, and there was a great piece of Cold Boiled, and there were mince-pies, and plenty of beer. But the great effect of the evening came after the Roast and Boiled, when the fiddler (an artful dog,

việc cho Fezziwig. Kể đến là cô hầu gái và người anh họ là thợ nướng bánh. Sau đó là bà bếp đi cùng người bạn của anh trai mình là người giao sữa. Tiếp theo là cậu bé sống bên kia đường, có lẽ bị chủ cắt khẩu phần ăn, đang bẽn lẽn nép sau lưng cô bé hàng xóm vừa bị bà chủ nhà kéo tai. Tất cả bọn họ - từng người một: kẻ hiên ngang, người rụt rè, người kiêu diễm, kẻ lập dị, người xô, kẻ kéo - đều tham dự vui vẻ, bất kể sự khác biệt. Ngay lập tức, họ hình thành hai mươi đôi bạn nhảy, tay bắt tay làm thành nửa vòng tròn rồi lại đổi chiều ngược lại; tiến xuống giữa phòng rồi lại trở lên; xoay nhiều vòng theo nhóm; cặp già nhất ở vị trí đầu hàng luôn bị sai chỗ; một đôi khác lại tiến lên thay thế theo nhịp nhảy; cuối cùng mọi cặp đều tiến lên vị trí hàng đầu, chẳng còn ai đứng cuối! Khi màn nhảy kết thúc, Fezziwig vỗ tay ra hiệu dừng lại và nói lớn "Đẹp lắm!", và người chơi đàn liền nhúng gương mặt đỏ phừng của mình vào chậu bia đen đang chờ sẵn. Không thềm nghỉ ngơi, sau khi đã lấy lại dáng điệu ông lập tức chơi tiếp dù chưa có ai ra nhảy, như thể người đánh đàn mệt mỗi ban nầy đã ra về còn ông là một nhạc công mới toanh đang quyết tâm đánh bại chính hình ảnh cũ mệt lử của mình.

Cứ thế họ lại nhảy tiếp, chơi trò chuộc vật bị mất, rồi lại nhảy tiếp, rồi lại ăn bánh, uống rượu negus, rồi lại ăn món thịt nguội, rồi bánh tạc nhân thịt băm, rồi bia. Thế nhưng buổi tối chỉ thực sự hấp dẫn sau món nướng và món hầm, khi người đánh đàn (gã nghệ sĩ điên loạn kia! Một người hoàn toàn chuyên tâm, chỉ biết đến phận sự của mình!) tấu lên bản nhạc khơi nguồn cảm hứng cho vũ điệu dân gian "Sir Roger de Coverley".

mind! The sort of man who knew his business better than you or I could have told it him!) struck up “Sir Roger de Coverley.” Then old Fezziwig stood out to dance with Mrs. Fezziwig. Top couple, too; with a good stiff piece of work cut out for them; three or four and twenty pair of partners; people who were not to be trifled with; people who would dance, and had no notion of walking.

But if they had been twice as many—ah, four times—old Fezziwig would have been a match for them, and so would Mrs. Fezziwig. As to her, she was worthy to be his partner in every sense of the term. If that’s not high praise, tell me higher, and I’ll use it. A positive light appeared to issue from Fezziwig’s calves. They shone in every part of the dance like moons. You couldn’t have predicted, at any given time, what would have become of them next. And when old Fezziwig and Mrs. Fezziwig had gone all through the dance; advance and retire, both hands to your partner, bow and curtsy, corkscrew, thread-the-needle, and back again to your place; Fezziwig “cut”—cut so deftly, that he appeared to wink with his legs, and came upon his feet again without a stagger.

When the clock struck eleven, this domestic ball broke up. Mr. and Mrs. Fezziwig took their stations, one on either side of the door, and shaking hands with every person individually as he or she went out, wished him or her a Merry Christmas. When everybody had retired but the two ‘prentices, they did the same to them; and thus the cheerful voices died away, and the lads were left

Sau đó, Fezziwig tách ra nhảy với vợ. Họ nhảy ở vị trí hàng đầu, với bài nhảy riêng khá hay tuy hơi cứng; có đến ba rồi bốn rồi hai mươi cặp nhảy; những con người nhảy nghiêm túc, những con người biết nhảy hẳn hoi chứ không chỉ có ý định chỉ đi bộ.

“Sau đó, Fezziwig tách ra nhảy với vợ.”

Fezziwig tách ra nhảy với vợ.

Nhưng phải nói là Fezziwig có thể nhảy với tất cả mọi người, bà Fezziwig cũng thế. Bà Fezziwig tự cảm thấy mình xứng đáng là người bạn nhảy của ông Fezziwig về mọi mặt. Ước gì tôi có thể tìm được lời khen ngợi nào hay hơn thế. Có một thứ ánh sáng kỳ lạ phát ra từ những bước chân của bà, chẳng khác gì ánh trăng tỏa sáng theo từng bước nhảy. Bạn không tài nào đoán được thứ ánh sáng đó sẽ biến hóa thế nào ở bước nhảy tiếp theo. Khi đã nhảy hết vòng, đôi vợ chồng nhà Fezziwig trở về đầu và dừng lại, tay trong tay, cúi chào tao nhã và luồn qua các cặp khác; trở lại vị trí ban đầu, Fezziwig lại tiếp tục nhảy bật lên, hai bàn chân thoăn thoắt đá chéo qua lại thật điêu luyện, không hề bị loạn choạng.

Khi đồng hồ điểm mười một tiếng, buổi dạ vũ kết thúc, ông bà Fezziwig đứng hai bên cửa chính, lần lượt bắt tay mọi người ra về và chúc họ một Giáng sinh vui vẻ. Cả với hai cậu học việc họ cũng làm y như thế. Những tiếng cười nói vui vẻ lịm đi, còn lại hai chàng trai trở về chỗ ngủ của mình dưới quây thu tiền phía sau tiệm.

Trong suốt thời gian đó, Scrooge hành xử như một kẻ mất trí. Tâm hồn và trái tim của lão như sống lại ngày cũ, trong

to their beds; which were under a counter in the back-shop.

During the whole of this time, Scrooge had acted like a man out of his wits. His heart and soul were in the scene, and with his former self. He corroborated everything, remembered everything, enjoyed everything, and underwent the strangest agitation. It was not until now, when the bright faces of his former self and Dick were turned from them, that he remembered the Ghost, and became conscious that it was looking full upon him, while the light upon its head burnt very clear.

"A small matter," said the Ghost, "to make these silly folks so full of gratitude."

"Small!" echoed Scrooge.

The Spirit signed to him to listen to the two apprentices, who were pouring out their hearts in praise of Fezziwig: and when he had done so, said,

"Why! Is it not? He has spent but a few pounds of your mortal money: three or four perhaps. Is that so much that he deserves this praise?"

"It isn't that," said Scrooge, heated by the remark, and speaking unconsciously like his former, not his latter, self. "It isn't that, Spirit. He has the power to render us happy or unhappy; to make our service light or burdensome; a pleasure or a toil. Say that his power lies in words and looks; in things so slight and insignificant that it is impossible to add and count 'em up: what then? The happiness he gives, is quite as great as

chàng thanh niên Scrooge ngày nào. Chính mắt lão đã trông thấy mọi thứ, nhớ lại mọi thứ, tận hưởng mọi thứ và trải qua một cảm giác bồi hồi, xúc động kỳ lạ nhất. Mãi đến khi khuôn mặt rạng rỡ của hai chàng trai ngoảnh đi, lão mới sực nhớ đến linh hồn và nhận ra rằng nó đang nhìn xuống lão với ngọn lửa đang bùng cháy trên đầu.

- Chỉ một việc nhỏ, - Hồn ma nói, - cũng đủ để những con người quê kệch này biết ơn vô ngần.

- Nhỏ à! - Scrooge lặp lại.

Hồn ma ra hiệu bảo lão hãy lắng nghe hai chàng trai đang hết lòng ngợi ca Fezziwig, rồi nó nói:

- Chẳng phải thế sao? Ông ấy chỉ tốn có vài ba bảng, có thể là ba hay bốn bảng gì đó. Chỉ tốn có thế mà được ca ngợi hết lời thì liệu có quá không?

- Dĩ nhiên là không rồi, - Scrooge hăm hở trả lời một cách vô thức như tính cách xưa kia của lão. - Chỗ ấy có là bao! Điều đáng ca ngợi là ông ấy có khả năng làm cho chúng tôi vui sướng hay bất hạnh; làm cho công việc của chúng tôi trở nên nhẹ nhàng hay nặng nề; biến công việc thành niềm vui hoặc là gánh nặng. Quyền năng của ông ấy nằm ở lời nói và ánh nhìn, ở những điều rất nhỏ nhặt, bình thường, không thể đong đếm được. Song niềm hạnh phúc mà ông ấy mang lại cho mọi người thật chẳng khác gì vận may hay của cải.

Cảm thấy Hồn ma đang nhìn mình, Scrooge bèn ngừng lại.

- Chuyện gì thế? - Hồn ma hỏi.

<p>if it cost a fortune.” He felt the Spirit’s glance, and stopped.</p> <p>“What is the matter?” asked the Ghost.</p> <p>“Nothing particular,” said Scrooge.</p> <p>“Something, I think?” the Ghost insisted.</p> <p>“No,” said Scrooge, “No. I should like to be able to say a word or two to my clerk just now. That’s all.”</p> <p>His former self turned down the lamps as he gave utterance to the wish; and Scrooge and the Ghost again stood side by side in the open air.</p> <p>“My time grows short,” observed the Spirit. “Quick!”</p> <p>This was not addressed to Scrooge, or to any one whom he could see, but it produced an immediate effect. For again Scrooge saw himself. He was older now; a man in the prime of life. His face had not the harsh and rigid lines of later years; but it had begun to wear the signs of care and avarice. There was an eager, greedy, restless motion in the eye, which showed the passion that had taken root, and where the shadow of the growing tree would fall.</p> <p>He was not alone, but sat by the side of a fair young girl in a mourning-dress: in whose eyes there were tears, which sparkled in the light that shone out of the Ghost of Christmas Past.</p> <p>“It matters little,” she said, softly. “To you, very little. Another idol has displaced me; and if it can cheer and comfort you in time to come, as I would have tried to do, I have no just cause to</p>	<p>- Chẳng có gì đặc biệt cả. - Scrooge đáp.</p> <p>- Phải có cái gì chứ, tôi nghĩ thế? - Hồn ma khẳng định.</p> <p>- Không. - Scrooge nói. - Không có gì sất. Ước gì tôi có thể nói vài lời với người thư ký của mình ngay bây giờ. Chỉ vậy thôi.</p> <p>Chàng trai Scrooge vặn nhỏ ngọn đèn, miệng thì thầm cầu ước; trong lúc đó Scrooge già và Hồn ma lơ lửng cạnh nhau trong không trung.</p> <p>- Thời gian của ta sắp hết rồi. - Hồn ma thúc giục. Nhanh lên nào!</p> <p>Lập tức một điều kỳ diệu khác xảy ra. Một lần nữa, Scrooge lại trông thấy hình ảnh của mình trong quá khứ. Tuy nhiên, giờ cậu thanh niên Scrooge đã trở thành một người đàn ông đang độ thành đạt nhất. Gương mặt anh ta tuy chưa có những đường nét khắc nghiệt và cứng rắn như sau này nhưng cũng đã bắt đầu biểu lộ các dấu hiệu của sự âu lo, hám lợi. Trong ánh mắt của anh đã hiện lên hình ảnh của động cơ tham lam, hau háu không ngừng và cho thấy nỗi đam mê đã bám rễ, nơi sau này sẽ phủ kín một tàng cây lớn.</p> <p>Anh ta không ngồi một mình mà bên cạnh là một phụ nữ xinh đẹp trong chiếc áo tang. Mắt cô đầy nước, long lanh bởi ánh sáng phát ra từ Hồn ma của Giáng sinh Quá khứ.</p> <p>- Sẽ chẳng hề hấn gì đâu, - người phụ nữ nhỏ nhẹ nói. - Với anh đó chỉ là chuyện rất nhỏ. Một thần tượng khác đã thay thế em; và nếu nó có thể khiến anh cảm thấy vui vẻ, thoải mái như em đã</p>
---	---

grieve." "What Idol has displaced you?" he rejoined.

"A golden one."

"This is the even-handed dealing of the world!" he said. "There is nothing on which it is so hard as poverty; and there is nothing it professes to condemn with such severity as the pursuit of wealth!"

"You fear the world too much," she answered, gently. "All your other hopes have merged into the hope of being beyond the chance of its sordid reproach. I have seen your nobler aspirations fall off one by one, until the master-passion, Gain, engrosses you. Have I not?"

"What then?" he retorted. "Even if I have grown so much wiser, what then? I am not changed towards you." She shook her head.

"Am I?"

"Our contract is an old one. It was made when we were both poor and content to be so, until, in good season, we could improve our worldly fortune by our patient industry. You are changed. When it was made, you were another man."

"I was a boy," he said impatiently.

"Your own feeling tells you that you were not what you are," she returned. "I am. That which promised happiness when we were one in heart, is fraught with misery now that we are two. How often and how keenly I have thought of this, I will not say. It is enough that I have thought of it, and can release you."

cổ làm, thì em sẽ không có lý do gì để đau buồn.

- Thần tượng nào kia chứ? - Scrooge-thời-trẻ cãi lại. - Một thần tượng làm bằng vàng .

- Đó là sự công bằng của cuộc sống! - Scrooge-thời-trẻ nói. - Chẳng có gì khó chịu bằng sự nghèo nàn; và theo đuổi ước muốn làm giàu chẳng phải là một việc đáng tội!

- Anh đã trở nên sợ hãi cuộc sống quá mức. - Người phụ nữ dịu dàng đáp. - Mọi hy vọng của anh đã nhập lại thành một hy vọng duy nhất: trở thành một con người háms lợi. Em đã nhìn thấy những khát vọng đáng quý hơn trong anh rơi rụng dần, cho đến khi anh chỉ còn biết đam mê thu lợi. Có phải thế không?

- Vậy thì sao nào? - Scrooge-thời-trẻ vặn lại. - Ngay cả nếu như tôi có trở nên mánh khéo, mưu mẹo hơn thì sao nào? Tôi đối với em không hề thay đổi.

Người phụ nữ lắc đầu.

- ... đúng không nào?

- Bản hôn ước giữa chúng ta nay đã không còn giá trị. Nó được ký kết lúc chúng ta còn nghèo và hài lòng với điều đó, cho đến khi chúng ta có thể cải thiện số phận của mình bằng sự cần cù, nhẫn nại. Nhưng anh đã thay đổi. Trước kia anh là một người hoàn toàn khác.

- Lúc đó tôi chỉ là một cậu bé, - Scrooge-thời-trẻ đáp, mất hết kiên nhẫn.

- Chính cảm nhận của anh sẽ mách bảo cho anh biết anh đã khác xưa. - Người

<p>"Have I ever sought release?"</p> <p>"In words. No. Never."</p> <p>"In what, then?"</p> <p>"In a changed nature; in an altered spirit; in another atmosphere of life; another Hope as its great end. In everything that made my love of any worth or value in your sight. If this had never been between us," said the girl, looking mildly, but with steadiness, upon him; "tell me, would you seek me out and try to win me now? Ah, no!"</p> <p>He seemed to yield to the justice of this supposition, in spite of himself. But he said with a struggle, "You think not."</p> <p>"I would gladly think otherwise if I could," she answered, "Heaven knows! When I have learned a Truth like this, I know how strong and irresistible it must be. But if you were free to-day, tomorrow, yesterday, can even I believe that you would choose a dowerless girl—you who, in your very confidence with her, weigh everything by Gain: or, choosing her, if for a moment you were false enough to your one guiding principle to do so, do I not know that your repentance and regret would surely follow? I do; and I release you. With a full heart, for the love of him you once were."</p> <p>He was about to speak; but with her head turned from him, she resumed.</p> <p>"You may—the memory of what is past half makes me hope you will—have pain in this. A very, very brief time, and you will dismiss the recollection of it, gladly, as an unprofitable dream, from which it happened well that you awoke.</p>	<p>phụ nữ đáp trả. - Còn em vẫn thế. Niềm hạnh phúc mà chúng ta đã từng hứa hẹn dành cho nhau, khi hai ta là một, giờ đây lại đầy rẫy thống khổ bởi chúng ta không còn là một nữa. Em đã suy nghĩ rất nhiều về điều này. Nhiều đến mức em cảm thấy đã đủ, và có thể giải phóng cho anh.</p> <p>- Nhưng tôi có bao giờ muốn chia tay đâu chứ?</p> <p>- Bằng lời nói thì chưa. Chưa bao giờ.</p> <p>- Thế thì bằng gì nào, theo cô?</p> <p>- Bằng sự thay đổi tâm tính của anh; bằng một linh hồn nay đã khác; bằng một không gian sống giờ đã không còn như xưa; bằng một hy vọng khác, rằng anh sẽ đạt được kết cục lớn lao. Bằng tất cả những gì đã khiến anh trân trọng tình yêu mà em dành cho anh. Nếu không có những điều đó, - người phụ nữ nói, nhìn Scrooge bằng vẻ đôn hậu nhưng kiên quyết, - hãy nói cho em biết, bây giờ liệu anh có tìm kiếm em và cố chinh phục em không? Không, đúng không?!</p> <p>Scrooge-thời-trẻ có vẻ chịu nhún nhường trước lời luận tội này. Nhưng rồi anh ta gắng gượng đáp lại: "Em nghĩ là không à!".</p> <p>- Em sẽ rất vui nếu có thể nghĩ khác đi, - người phụ nữ đáp. - Có Chúa biết! Khi biết được sự thật như thế này, em hiểu mình cần phải mạnh mẽ và kiên quyết thế nào. Nếu anh được tự do chọn lựa, liệu em có thể tin rằng anh sẽ chọn một cô gái không có cửa hồi môn - trong khi anh vốn dĩ là một người luôn đong đếm mọi thứ bằng những gì có lợi cho mình, hay là anh chỉ chọn cô ta vì một phút yếu lòng nào đó để rồi lập tức hối tiếc?</p>
--	---

<p>May you be happy in the life you have chosen!"</p> <p>She left him, and they parted.</p> <p>"Spirit!" said Scrooge, "show me no more! Conduct me home.</p> <p>Why do you delight to torture me?"</p> <p>"One shadow more!" exclaimed the Ghost.</p> <p>"No more!" cried Scrooge. "No more. I don't wish to see it. Show me no more!"</p> <p>But the relentless Ghost pinioned him in both his arms, and forced him to observe what happened next.</p> <p>They were in another scene and place; a room, not very large or handsome, but full of comfort. Near to the winter fire sat a beautiful young girl, so like that last that Scrooge believed it was the same, until he saw her, now a comely matron, sitting opposite her daughter. The noise in this room was perfectly tumultuous, for there were more children there, than Scrooge in his agitated state of mind could count; and, unlike the celebrated herd in the poem, they were not forty children conducting themselves like one, but every child was conducting itself like forty. The consequences were uproarious beyond belief; but no one seemed to care; on the contrary, the mother and daughter laughed heartily, and enjoyed it very much; and the latter, soon beginning to mingle in the sports, got pillaged by the young brigands most ruthlessly. What would I not have given to be one of them! Though I never could have been so rude, no, no! I wouldn't for the wealth of all the world have crushed that braided hair, and torn it down; and</p>	<p>Chắc chắn là như thế. Vì thế nên em giải phóng cho anh. Với tất cả tình cảm của mình, vì tình yêu em đã từng dành cho anh trước kia.</p> <p>Scrooge-thời-trẻ định nói điều gì đó, nhưng người phụ nữ đã ngoảnh mặt đi và nói tiếp.</p> <p>- Có thể những kỷ niệm sẽ khiến anh đau buồn. Nhưng chỉ trong một thời gian rất ngắn, anh sẽ lãng quên tất cả, như một giấc mơ không mang lại lợi lộc gì, và khiến anh cảm thấy mừng khi thức dậy. Chúc anh hạnh phúc với cuộc sống mà anh đã chọn!</p> <p>Người phụ nữ bỏ đi và họ chia tay nhau.</p> <p>- Hồn ma ơi! - Scrooge nói. - Làm ơn đừng cho tôi xem thêm hình ảnh nào nữa! Xin hãy cho tôi về nhà. Tại sao ngài lại vui sướng khi hành hạ tôi như thế?</p> <p>- Còn một hình bóng nữa! - Hồn ma tuyên bố.</p> <p>- Không, đừng! - Scrooge van nài. - Xin đừng. Tôi không muốn xem nữa. Đừng cho tôi thấy gì nữa!</p> <p>Thế nhưng Hồn ma vẫn nhất mực siết chặt lấy cả hai cánh tay của Scrooge và buộc lão phải xem những gì xảy ra kế tiếp.</p> <p>Bấy giờ họ có mặt trong một gian phòng khác, tuy không đẹp và rộng lớn lắm nhưng rất thoải mái. Cạnh lò sưởi là một cô gái trẻ đẹp; mới thoạt nhìn, Scrooge cứ tưởng là người bạn này, cho đến khi lão nhìn thấy mặt bà, giờ đã đứng tuổi nhưng vẫn còn vẻ trang nhã và đang ngồi đối diện với con gái. Trong</p>
--	---

for the precious little shoe, I wouldn't have plucked it off, God bless my soul! to save my life. As to measuring her waist in sport, as they did, bold young brood, I couldn't have done it; I should have expected my arm to have grown round it for a punishment, and never come straight again. And yet I should have dearly liked, I own, to have touched her lips; to have questioned her, that she might have opened them; to have looked upon the lashes of her downcast eyes, and never raised a blush; to have let loose waves of hair, an inch of which would be a keepsake beyond price: in short, I should have liked, I do confess, to have had the lightest licence of a child, and yet to have been man enough to know its value.

But now a knocking at the door was heard, and such a rush immediately ensued that she with laughing face and plundered dress was borne towards it the centre of a flushed and boisterous group, just in time to greet the father, who came home attended by a man laden with Christmas toys and presents. Then the shouting and the struggling, and the onslaught that was made on the defenceless porter!

The scaling him with chairs for ladders to dive into his pockets, despoil him of brown-paper parcels, hold on tight by his cravat, hug him round his neck, pommel his back, and kick his legs in irrepressible affection! The shouts of wonder and delight with which the development of every package was received! The terrible announcement that the baby had been taken in the act of putting a doll's frying-pan into his

phòng thật là ồn ào, bởi ngoài hai mẹ con ra còn có mấy đứa trẻ khác - tâm trí xáo trộn của Scrooge khó mà đếm được có bao nhiêu đứa. Không giống như bầy gia súc trong bài thơ nổi tiếng nọ, chúng chẳng ngồi yên "bốn mươi con như một" mà bọn trẻ này mỗi đứa quậy như bốn chục đứa cộng lại. Bởi thế mà gian phòng nào động không thể tưởng, nhưng dường như chẳng ai thêm quan tâm. Ngược lại, người mẹ và cô con gái còn cười thật vui vẻ và tỏ vẻ thích thú lắm. Cô con gái, chẳng mấy chốc cũng gia nhập vào các trò chơi và bị những kẻ cướp nhỏ bé "ra tay" một cách tàn nhẫn. Chẳng biết tôi sẽ làm gì nếu là một trong đám trẻ đó! Dẫu vậy tôi chẳng thể nào suông sã đến thế.

Không, không thể! Tôi chẳng thể vì sự giàu có của mình mà vò bứt bím tóc kia và kéo giật nó; cũng không nỡ dứt phăng chiếc giày quý xinh xắn nọ. Cầu Chúa che chở cho linh hồn tôi, cứu vớt đời tôi! Tôi chẳng thể nào ôm lấy cô gái như bọn trẻ con táo bạo đã làm khi chơi đùa. Tôi mong sao cho cánh tay mình cong quắp lại như một sự trừng phạt và không bao giờ duỗi thẳng ra được để mãi giữ con bé trong lòng. Tôi thiết tha được chạm tay lên môi con; được nghe con nói; được nhìn xuống hàng mi trên đôi mắt buồn, và chẳng bao giờ khiến con bé phải bẽn lễn thẹn thùng; được thả làn tóc dợn sóng mà mỗi centimét là một món quà vô giá. Nói tóm lại, lẽ ra tôi nên thích - tôi phải thú nhận - cái quyền được làm bố và trưởng thành đủ để nhận biết giá trị của nó.

Đám trẻ chẳng chịu ngồi yên Chợt có tiếng gõ cửa, cô gái lập tức lao về hướng đó cùng bọn trẻ hầy còn phần khích và huyền não với gương mặt rạng rỡ nụ cười, vừa kịp để đón ông bố cùng

mouth, and was more than suspected of having swallowed a fictitious turkey, glued on a wooden platter! The immense relief of finding this a false alarm! The joy, and gratitude, and ecstasy! They are all indescribable alike. It is enough that by degrees the children and their emotions got out of the parlour, and by one stair at a time, up to the top of the house; where they went to bed, and so subsided.

And now Scrooge looked on more attentively than ever, when the master of the house, having his daughter leaning fondly on him, sat down with her and her mother at his own fireside; and when he thought that such another creature, quite as graceful and as full of promise, might have called him father, and been a spring-time in the haggard winter of his life, his sight grew very dim indeed.

"Belle," said the husband, turning to his wife with a smile, "I saw an old friend of yours this afternoon."

"Who was it?"

"Guess!"

"How can I? Tut, don't I know?" she added in the same breath, laughing as he laughed. "Mr. Scrooge."

"Mr. Scrooge it was. I passed his office window; and as it was not shut up, and he had a candle inside, I could scarcely help seeing him. His partner lies upon the point of death, I hear; and there he sat alone. Quite alone in the world, I do believe."

một người đang vác cả một túi đầy quà Giáng sinh. Thế là dấy lên những tiếng la hét, những màn giành giật, tấn công quanh người đàn ông không thể chống cự này! Bọn trẻ xếp ghế làm thang leo lên sục sạo khắp các túi trên người anh ta, tước lấy những món đồ bọc trong giấy nâu, bám chặt lấy cà vạt, đu quanh cổ anh ta, đâm thùm thụp vào lưng và đá cả vào chân anh ta bằng tất cả tình cảm yêu thương không kiềm chế được! Gian nhà đầy ắp tiếng reo hò vui sướng khi lũ trẻ mở quà. Thật khủng khiếp khi hay tin một đứa bé ngậm cả cái chảo đồ chơi của búp bê, thậm chí còn ghê hơn vì nó đã nuốt cả một con gà tây tưởng tượng dán trên đĩa gỗ! Để rồi cả nhà nhẹ nhõm khi biết đó chỉ là thông báo dỏm! Ôi, biết bao là niềm vui, lòng biết ơn và sự phấn khích mà không bút nào có thể tả xiết! Những cảm xúc đó tràn ngập gian phòng khách, theo chân bọn trẻ đến tận giường ngủ nơi gác xếp trên cao.

Scrooge nhìn chăm chú hơn khi vị chủ nhân của ngôi nhà ngồi xuống cạnh cô con gái - bấy giờ đang dựa vào người bố vẻ thích thú - và mẹ nó bên lò sưởi. Và khi lão nghĩ rằng lẽ ra một tạo vật yêu kiều như thế đã có thể gọi mình là cha, là mùa xuân trong cuộc đời đông giá phờ phạc của mình thì mắt lão tối sầm lại.

- Belle, - người chồng gọi, quay sang cười với vợ. - Chiều nay anh trông thấy một người bạn cũ của em đấy.

- Ai thế anh?

- Em đoán xem?

"Spirit!" said Scrooge in a broken voice, "remove me from this place."

"I told you these were shadows of the things that have been," said the Ghost. "That they are what they are, do not blame me!"

"Remove me!" Scrooge exclaimed, "I cannot bear it!"

He turned upon the Ghost, and seeing that it looked upon him with a face, in which in some strange way there were fragments of all the faces it had shown him, wrestled with it.

"Leave me! Take me back. Haunt me no longer!"

In the struggle, if that can be called a struggle in which the Ghost with no visible resistance on its own part was undisturbed by any effort of its adversary, Scrooge observed that its light was burning high and bright; and dimly connecting that with its influence over him, he seized the extinguisher-cap, and by a sudden action pressed it down upon its head.

The Spirit dropped beneath it, so that the extinguisher covered its whole form; but though Scrooge pressed it down with all his force, he could not hide the light, which streamed from under it, in an unbroken flood upon the ground.

He was conscious of being exhausted, and overcome by an irresistible drowsiness; and, further, of being in his own bed-room. He gave the cap a parting squeeze, in which his hand relaxed; and had barely time to reel to bed, before he sank into a heavy sleep.

- Làm sao em đoán được? Thôi đi, em không biết đâu! Người vợ đáp, rồi cười.
- Ông Scrooge ư?

- Chính là ông ấy. Anh đi ngang qua cửa sổ văn phòng ông ấy, thấy cửa vẫn còn mở và ông ấy thấp nền bên trong. Anh không thể không nhìn vào. Nghe nói người bạn làm ăn của ông ấy đang hấp hối nên ông ấy ngồi có một mình. Khá là cô độc, anh nghĩ là thế.

- Hồn ma ời! - Scrooge nói bằng một giọng vỡ òa. - Hãy đưa tôi đi khỏi chỗ này!

- Tôi đã nói với ông rằng đây chỉ là hình bóng của quá khứ thôi mà. - Hồn ma nói. - Đó chỉ là những gì đã xảy ra, đừng đổ lỗi cho tôi chứ.

- Hãy đưa tôi đi! - Scrooge hét lớn. - Tôi không thể chịu đựng nữa!

Lão quay sang Hồn ma và bắt gặp nó đang nhìn mình bằng một khuôn mặt kỳ lạ được kết hợp từ tất cả những khuôn mặt mà lão vừa gặp.

- Hãy để tôi yên! Hãy đưa tôi về nhà. Đừng ám tôi nữa!

Trong cơn vật lộn, nếu có thể gọi đó là cơn vật lộn với một Hồn ma vô hình không hề bị ảnh hưởng bởi đối phương, Scrooge nhận thấy ánh sáng của nó phụt lên cao hơn và rực sáng hơn. Lờ mờ nhận ra tác động của nguồn sáng ấy với mình, Scrooge bèn chộp lấy cái nón chụp và đột ngột úp lên đầu Hồn ma.

Hồn ma lọt thỏm vào bên dưới, bị phủ kín bởi cái nón chụp. Tuy đã lấy hết sức để ấn xuống song Scrooge vẫn không

	<p>thể che kín ánh sáng đang cố luồn qua vành nón, tràn ra mặt đất.</p> <p>Scrooge cảm thấy kiệt sức và buồn ngủ không thể cưỡng được; chẳng mấy chốc lão đã thấy mình ở trong phòng ngủ của mình. Lão cố ấn dúi cái nón một lần cuối rồi thả ra và lão đảo leo lên giường, chìm vào một giấc ngủ nặng nề.</p>
<p>STAVE III - THE SECOND OF THE THREE SPIRITS</p> <p>AWAKING in the middle of a prodigiously tough snore, and sitting up in bed to get his thoughts together, Scrooge had no occasion to be told that the bell was again upon the stroke of One. He felt that he was restored to consciousness in the right nick of time, for the especial purpose of holding a conference with the second messenger despatched to him through Jacob Marley's intervention. But, finding that he turned uncomfortably cold when he began to wonder which of his curtains this new spectre would draw back, he put them every one aside with his own hands, and lying down again, established a sharp look-out all round the bed. For, he wished to challenge the Spirit on the moment of its appearance, and did not wish to be taken by surprise, and made nervous.</p> <p>Gentlemen of the free-and-easy sort, who plume themselves on being acquainted with a move or two, and being usually equal to the time-of-day, express the wide range of their capacity for adventure by observing that they are good for anything from pitch-and-toss to</p>	<p>CHƯƠNG 3 – HỒN MA THỨ HAI</p> <p>Tỉnh giấc giữa cơn ngáy to bất thường và ngồi bật dậy để định thần, Scrooge lập tức nhận ra chuông đồng hồ sắp điểm một giờ sáng. Lão chợt nhớ mình đã thức dậy thật đúng lúc, vừa vặn để đón tiếp vị sứ giả thứ hai được đặc phái đến theo lời tiên báo của Jacob Marley. Nhưng rồi bắt đầu thấy nôn nao không biết vị khách này sẽ kéo tấm màn nào, lão bèn tự tay kéo hết tất cả về một phía, đoạn tiếp tục nằm xuống và chăm chú nhìn quanh bởi lão muốn thách thức vị khách này ngay từ giây phút đầu tiên xuất hiện mà không muốn bị bất ngờ hay căng thẳng.</p> <p>Những quý ông thuộc típ người tự do phóng túng thường khoe khoang rằng mình dễ thích nghi, ổn định như chiếc đồng hồ và rằng họ có khả năng làm được mọi chuyện, từ chơi trò sập ngửa cho đến giết người và tất nhiên là vô số chuyện khác giữa hai thái cực đó. Chẳng cần phải liều lĩnh tôi cũng có thể nói rằng Scrooge sẵn sàng đối diện với mọi hình thù kỳ lạ, từ đứa bé sơ sinh cho đến tên giác và chẳng gì có thể khiến lão phải kinh ngạc.</p> <p>Giờ đây, sau khi gần như đã chuẩn bị tất tần tật mọi thứ và chẳng có ai xuất</p>

manslaughter; between which opposite extremes, no doubt, there lies a tolerably wide and comprehensive range of subjects. Without venturing for Scrooge quite as hardily as this, I don't mind calling on you to believe that he was ready for a good broad field of strange appearances, and that nothing between a baby and rhinoceros would have astonished him very much.

Now, being prepared for almost anything, he was not by any means prepared for nothing; and, consequently, when the Bell struck One, and no shape appeared, he was taken with a violent fit of

trembling. Five minutes, ten minutes, a quarter of an hour went by, yet nothing came. All this time, he lay upon his bed, the very core and centre of a blaze of ruddy light, which streamed upon it when the clock proclaimed the hour; and which, being only light, was more alarming than a dozen ghosts, as he was powerless to make out what it meant, or would be at; and was sometimes apprehensive that he might be at that very moment an interesting case of spontaneous combustion, without having the consolation of knowing it. At last, however, he began to think—as you or I would have thought at first; for it is always the person not in the predicament who knows what ought to have been done in it, and would unquestionably have done it too—at last, I say, he began to think that the source and secret of this ghostly light might be in the adjoining room, from whence, on further tracing it, it seemed to shine. This idea taking full

hiện khi đồng hồ gõ một tiếng thì Scrooge lại trở nên run rẩy dữ dội. Năm phút, mười phút rồi mười lăm phút trôi qua, song chẳng có chuyện gì xảy ra. Suốt thời gian đó, lão cứ nằm nguyên trên giường - nơi là tâm điểm chiếu sáng của một thứ ánh sáng màu đỏ đã len vào khi đồng hồ điểm một giờ. Quầng sáng đó còn đáng sợ hơn cả chục hồn ma, bởi lão không biết đó là cái gì và có ý nghĩa gì. Đôi lúc nó rõ nét đến nỗi lão cảm thấy mình như đang bốc cháy mà không biết. Tuy nhiên, cuối cùng lão cũng bắt đầu nghĩ - như tôi và bạn có thể đã nghĩ từ trước, bởi chỉ có người ngoài cuộc mới biết nên làm gì - rằng nguồn gốc bí ẩn của quầng sáng ma quái này có thể là từ gian phòng bên cạnh. Ý nghĩ này bao trùm lấy tâm trí Scrooge, lão nhẹ nhàng ngồi dậy, xỏ lấy đôi dép và đi về phía cửa.

Khi Scrooge vừa đặt tay lên ổ khóa, một giọng nói lạ lùng gọi đúng tên lão cất lên mời lão vào. Scrooge ngoan ngoãn làm theo. Rõ ràng đây là căn phòng của lão, ấy vậy mà nó đã biến đổi đến kinh ngạc. Trên tường và trần nhà treo đầy cây xanh, trông cứ như một khu rừng be bé xinh xinh, và từ mọi góc phòng, những quả mọng trên cành hắt sáng óng a óng ánh. Những chùm lá ô rô, tầm gửi và thường xuân tươi xanh phản chiếu thứ ánh sáng tựa như có hàng vạn chiếc gương nhỏ treo rải rác khắp nơi; ngọn lửa trong lò sưởi cháy phừng lên đến tận ống khói - cảnh tượng mà cả Scrooge và Marley chưa bao giờ được trông thấy qua bao mùa đông trước đó. Chát đóng trên sàn như thể một ngai vàng nào là gà tây, ngỗng quay, thịt rừng, gia cầm, những khoanh giò thủ, những súc thịt lớn, lợn sữa, các

possession of his mind, he got up softly and shuffled in his slippers to the door.

The moment Scrooge's hand was on the lock, a strange voice called him by his name, and bade him enter. He obeyed.

It was his own room. There was no doubt about that. But it had undergone a surprising transformation. The walls and ceiling were so hung with living green, that it looked a perfect grove; from every part of which, bright gleaming berries glistened. The crisp leaves of holly, mistletoe, and ivy reflected back the light, as if so many little mirrors had been scattered there; and such a mighty blaze went roaring up the chimney, as that dull petrification of a hearth had never known in Scrooge's time, or Marley's, or for many and many a winter season gone. Heaped up on the floor, to form a kind of throne, were turkeys, geese, game, poultry, brawn, great joints of meat, sucking-pigs, long wreaths of sausages, mince-pies, plum-puddings, barrels of oysters, red-hot chestnuts, cherry-cheeked apples, juicy oranges, luscious pears, immense twelfth-cakes, and seething bowls of punch, that made the chamber dim with their delicious steam. In easy state upon this couch, there sat a jolly Giant, glorious to see; who bore a glowing torch, in shape not unlike Plenty's horn, and held it up, high up, to shed its light on Scrooge, as he came peeping round the door.

"Come in!" exclaimed the Ghost. "Come in! and know me

better, man!"

dây xúc xích dài, bánh tạc nhân thịt băm, bánh pudding nhân nho, những thùng sầu tươi, hạt dẻ nâu đỏ, táo hồng, những quả cam mọng nước, lê thơm lừng, những ổ bánh to dùng dành cho

Đêm Thứ Mười Hai và hàng chén rượu pân đang sôi sùng sục tỏa hơi nghi ngút khiến cả gian phòng thấm đẫm thứ hơi nóng ngon lành. Ngồi chễm chệ trên chiếc trường kỷ là một người khổng lồ vui vẻ, hồng hào tay cầm một ngọn đuốc rực sáng trông hơi giống cái sừng dê. Ông ta giơ cao ngọn đuốc, cao thật cao để rọi sáng khắp người Scrooge khi lão ghé mắt nhìn qua cánh cửa.

Vào đi! - Hồn ma gọi lớn. - Vào đây nào! Vào đây để biết ta rõ hơn nào!

Scrooge rụt rè bước vào, mặt cúi gằm trước Hồn ma. Lão không còn là một Scrooge gan lì như trước nữa và mặc dù đôi mắt của Hồn ma trông hồn hậu, trong trẻo nhưng lão vẫn không thích nhìn vào đấy.

Ta là Hồn ma của Giáng sinh Hiện tại. - Hồn ma nói. Hãy ngẩng lên nhìn ta!

Scrooge cung kính làm theo. Hồn ma mặc một chiếc áo thụng đơn sơ màu xanh lá cây, xung quanh viền lông thú trắng. Chiếc áo rộng đến nỗi để lộ cả tám ngực trần của ông ta, như muốn ngầm thể hiện sự chân thật, không cần được che đậy, ngụy tạo dưới bất cứ vỏ bọc khéo léo nào. Dưới nếp áo lưng thùng của hồn ma thò ra đôi bàn chân cũng để trần, còn trên đầu ông ta chỉ có mỗi một vòng cây ô rô điểm xuyên những nhũ băng lấp lánh. Mái tóc quần màu hạt dẻ của ông buông dài tự do, trông thoải mái như nét mặt thân ái,

Scrooge entered timidly, and hung his head before this Spirit. He was not the dogged Scrooge he had been; and though the Spirit's eyes were clear and kind, he did not like to meet them.

"I am the Ghost of Christmas Present," said the Spirit. "Look upon me!"

Scrooge reverently did so. It was clothed in one simple green robe, or mantle, bordered with white fur. This garment hung so loosely on the figure, that its capacious breast was bare, as if disdaining to be warded or concealed by any artifice. Its feet, observable beneath the ample folds of the garment, were also bare; and on its head it wore no other covering than a holly wreath, set here and there with shining icicles. Its dark brown curls were long and free; free as its genial face, its sparkling eye, its open hand, its cheery voice, its unconstrained demeanour, and its joyful air. Girded round its middle was an antique scabbard; but no sword was in it, and the ancient sheath was eaten up with rust.

"You have never seen the like of me before!" exclaimed the

Spirit.

"Never," Scrooge made answer to it.

"Have never walked forth with the younger members of my family; meaning (for I am very young) my elder brothers born in these later years?" pursued the Phantom.

"I don't think I have," said Scrooge. "I am afraid I have not.

Have you had many brothers, Spirit?"

như đôi mắt tinh anh, sáng long lanh, như đôi bàn tay rộng mở hào phóng, như tiếng nói cười rộn rã, như thái độ cởi mở của

ông ta và như bầu không khí tươi vui với sự hiện diện của ông. Bên hông của ông ta giắt một bao kiếm rỗng kiểu cổ đã gỉ sét.

Hắn người chưa từng thấy ai giống như ta! - Hồn ma nói to.

Chưa bao giờ. - Scrooge trả lời.

Cũng chưa bao giờ gặp các thành viên trẻ tuổi hơn trong gia đình của ta, tức là những người em của ta sinh ra sau này, đúng không? - Hồn ma hỏi tiếp.

Tôi nghĩ là chưa. - Scrooge đáp. - Tôi e là chưa bao giờ. Ngài có bao nhiêu anh em trai, thưa ngài?

Hơn một ngàn tám trăm . - Hồn ma nói.

Thật là một gia đình vĩ đại để chu cấp! - Scrooge lẩm bẩm.

Hồn ma Giáng sinh Hiện tại đứng dậy.

Thưa ngài, - Scrooge ngoan ngoãn nói, - xin hãy đưa tôi đến nơi ngài muốn.

Đêm qua, tôi buộc phải dự vào một hành trình và đã học được một bài học mà tới giờ vẫn còn thấy rất hữu ích.

Đêm nay, nếu ngài có bài học gì đó để dạy cho tôi thì xin hãy cho tôi được lĩnh hội ngay.

Hãy nắm lấy áo của ta!

Scrooge nắm ngay lấy áo của Hồn ma.

Trong thoáng chốc, cây ô rô, tầm gửi, quả mọng, thường xuân, gà tây, ngỗng,

"More than eighteen hundred," said the Ghost.

"A tremendous family to provide for!" muttered Scrooge.

The Ghost of Christmas Present rose.

"Spirit," said Scrooge submissively, "conduct me where you will. I went forth last night on compulsion, and I learnt a lesson which is working now. To-night, if you have aught to teach me, let me profit by it."

"Touch my robe!"

Scrooge did as he was told, and held it fast.

Holly, mistletoe, red berries, ivy, turkeys, geese, game, poultry, brawn, meat, pigs, sausages, oysters, pies, puddings, fruit, and punch, all vanished instantly. So did the room, the fire, the ruddy glow, the hour of night, and they stood in the city streets on Christmas morning, where (for the weather was severe) the people made a rough, but brisk and not unpleasant kind of music, in scraping the snow from the pavement in front of their dwellings, and from the tops of their houses, whence it was mad delight to the boys to see it come plumping down into the road below, and splitting into artificial little snow-storms.

The house fronts looked black enough, and the windows blacker, contrasting with the smooth white sheet of snow upon the roofs, and with the dirtier snow upon the ground; which last deposit had been ploughed up in deep furrows by the heavy wheels of carts and waggons; furrows that crossed and re-crossed each other hundreds of times where the

thịt rừng, gia cầm, giò thủ, thịt lợn, lợn sữa, xúc xích, hàu, bánh tạc, bánh pudding, hoa quả và rượu pân, tất cả đều biến mất. Tương tự, gian phòng, ngọn lửa, ánh sáng đỏ lẩn màn đêm cũng biến mất. Ngay lập tức, trước mặt họ là quang cảnh đường phố buổi sáng ngày Giáng sinh, nơi mọi người đang chơi một bản nhạc chói tai mà rộn rã, tung bừng giữa thời tiết khắc nghiệt làm vỡ vụn đám tuyết trên hè phố và trên mái nhà, khiến lũ trẻ thích chí được dịp ngắm nhìn những mảng tuyết to rơi xuống đường như trận bão tuyết nhân tạo nho nhỏ.

Mặt tiền những ngôi nhà trông đã bẩn, vậy mà các cửa sổ còn bẩn hơn, thật tương phản với màn tuyết trắng mịn đang phủ khắp mái nhà và lớp tuyết bẩn phủ trên mặt đất đầy vết bánh xe qua lại, chằng chịt đan xen vào nhau nơi các ngã đường lớn tẻ ra, tạo thành những rãnh rồi rầm nát nhè trong lớp nước đầy bùn vàng sệt đóng băng. Bầu trời u ám, những con phố nhỏ ngột ngạt trong làn sương xám xịt dày đặc, nửa tan chảy nửa đóng băng và rơi xuống lõi theo những hạt lơ lửng trong không khí như một trận mưa bồ hóng, tựa hồ tất cả các ống khói ở Anh quốc cùng hoạt động và đồng loạt thở ra. Tiết trời chẳng có gì là vui vẻ, thị trấn này cũng thế. Vậy mà khắp nơi lại rộn lên bầu không khí nhộn nhịp như của một ngày hè tươi sáng với nắng vàng rực rỡ.

Đó là vì mọi người đang hồ hởi và hăng hái cào tuyết trên mái nhà; họ gọi nhau í ới từ trên lan can, thi thoảng còn đùa nghịch bằng cách vo tuyết ném vào nhau - còn vui hơn cả mấy câu chuyện tiếu lâm dài dòng câu chữ ấy chứ - rồi cười vang mỗi khi ném trúng hay ra

great streets branched off; and made intricate channels, hard to trace in the thick yellow mud and icy water. The sky was gloomy, and the shortest streets were choked up with a dingy mist, half thawed, half frozen, whose heavier particles descended in a shower of sooty atoms, as if all the chimneys in Great Britain had, by one consent, caught fire, and were blazing away to their dear hearts' content. There was nothing very cheerful in the climate or the town, and yet was there an air of cheerfulness abroad that the clearest summer air and brightest summer sun might have endeavoured to diffuse in vain.

For, the people who were shovelling away on the housetops were jovial and full of glee; calling out to one another from the parapets, and now and then exchanging a facetious snowball—better-natured missile far than many a wordy jest—laughing heartily if it went right and not less heartily if it went wrong. The poulterers' shops were still half open, and the fruiterers' were radiant in their glory. There were great, round, pot-bellied baskets of chestnuts, shaped like the waistcoats of jolly old gentlemen, lolling at the doors, and tumbling out into the street in their apoplectic opulence. There were ruddy, brown-faced, broad-girthed Spanish Onions, shining in the fatness of their growth like Spanish Friars, and winking from their shelves in wanton slyness at the girls as they went by, and glanced demurely at the hung-up mistletoe. There were pears and apples, clustered high in blooming pyramids; there were bunches of grapes, made, in the shopkeepers' benevolence to dangle

chiều tiếc rẻ khi ném trật mục tiêu. Các hàng bán thịt gia cầm vẫn còn mở hé cửa, còn các tiệm hoa quả trông thật rực rỡ với cách bài trí bắt mắt. Nào là các sọt to đựng đầy hạt dẻ trông cứ như cái bụng phệ của những ông già vui tính, ngồi chễm chệ ở cửa và có vẻ như đang loạng choạng sắp ngã lăn ra đường. Nào là củ hành tây màu nâu đỏ phình to, bóng loáng nhìn chẳng khác gì các thầy dòng Tây Ban Nha đang nháy mắt tinh nghịch trên kệ khi các cô gái đi qua và kín đáo liếc nhìn những cây tầm gửi treo trên cao. Nào là những núi lê và táo chín mọng; nào là các chùm nho đu đưa trên những cái móc nổi bật khiến khách qua đường phải chảy nước bọt; nào là những đồng hạt phỉ màu nâu, phủ đầy rêu với hương thơm gợi nhớ đến các buổi đi dạo xa xưa trong rừng và cảm giác dễ chịu khi bước ngập chân trong lớp lá úa; nào là táo đỏ Norfolk to bè và sẫm màu ngụy trên những đồng cam chanh vàng tươi mà vẻ chắc nịch mọng nước của nó khiến người ta không thể không mang về nhà để tráng miệng sau bữa ăn tối. Ngay cả những con cá óng vàng óng bạc - vốn là loài chậm hiểu, lù đù - đặt trước mớ hoa quả này dường như cũng biết có điều gì đó đang diễn ra. Và đối với một con cá, được bơi lòng vòng trong cái chậu bé nhỏ của mình, miệng không ngừng há hốc ra cũng là một niềm vui thích dù tẻ nhạt.

Những tiệm tạp hóa! Ôi, những tiệm tạp hóa! Tất cả đều sắp đóng cửa, với một hai cánh cửa chớp đã khép lại, ầy vậy mà hãy thử liếc nhìn vào khe cửa mà xem! Chẳng phải chỉ có cái cân sừng sững trên quầy mới tạo ra thứ âm thanh rộn ràng mà không khí lễ hội còn toát lên từ dây ròng rọc và con lăn chuyển

from conspicuous hooks, that people's mouths might water gratis as they passed; there were piles of filberts, mossy and brown, recalling, in their fragrance, ancient walks among the woods, and pleasant shufflings ankle deep through withered leaves; there were Norfolk Biffins, squat and swarthy, setting off the yellow of the oranges and lemons, and, in the great compactness of their juicy persons, urgently entreating and beseeching to be carried home in paper bags and eaten after dinner. The very gold and silver fish, set forth among these choice fruits in a bowl, though members of a dull and stagnant-blooded race, appeared to know that there was something going on; and, to a fish, went gasping round and round their little world in slow and passionless excitement.

The Grocers'! oh, the Grocers'! nearly closed, with perhaps two shutters down, or one; but through those gaps such glimpses! It was not alone that the scales descending on the counter made a merry sound, or that the twine and roller parted company so briskly, or that the canisters were rattled up and down like juggling tricks, or even that the blended scents of tea and coffee were so grateful to the nose, or even that the raisins were so plentiful and rare, the almonds so extremely white, the sticks of cinnamon so long and straight, the other spices so delicious, the candied fruits so caked and spotted with molten sugar as to make the coldest lookers-on feel faint and subsequently bilious. Nor was it that the figs were moist and pulpy, or that the French plums blushed in modest tartness from their highlydecorated boxes, or that

động thoăn thoắt, những chiếc hộp nhỏ đựng trà, cà phê... được chuyển thoăn thoắt, mùi thơm nức cả mũi hòa quyện giữa hương trà và cà phê, món nho khô đầy ắp và ngon lành, những hạt hạnh nhân trắng tinh, những thanh quế dài thẳng tắp và các loại gia vị hấp dẫn khác, những loại quả được áo ngoài một lớp đường nâu chảy khiến những vị khách qua đường hờ hững nhất cũng cảm thấy ngất ngây thêm muốn. Còn phải kể đến những quả vả mọng nước, dày cơm và mặn Pháp ửng hồng có vị chua chua, chan chát e ắp trong những chiếc hộp trang trí đẹp mắt, cùng tất tần tật những thứ ngon lành được trang trí theo phong cách Giáng sinh. Sẽ thiếu sót nếu không nhắc đến những vị khách vội vã và hăm hở trong cái ngày đặc biệt này đến đổi họ cứ đâm sầm vào nhau ở cửa ra vào làm những cái giỏ đan bằng liễu gai tha hồ đập vào nhau, hoặc để quên cả hàng đã mua tại quầy tính tiền rồi tất tả quay lại lấy cùng hàng trăm sơ suất tương tự và những tình huống buồn cười khác. Trong khi đó, chủ tiệm và các nhân viên của ông ta thật thà và niềm nở đến nỗi nếu trái tim tử tế của họ không được giữ chặt sau chiếc tạp dề, mà lại phơi bày ra ngoài thì những kẻ làm nhiệm vụ thị sát và lũ quạ đói nhân mùa lễ lạc như Giáng sinh sẽ thừa cơ mổ khoét .

Chẳng mấy chốc mà chuông nhà thờ đã gióng giã gọi con chiên đi lễ. Họ đi thành từng nhóm ngoài phố, diện những bộ quần áo đẹp nhất với nét mặt hân hoan hơn bao giờ hết. Cùng lúc, từ khắp các ngã đường, góc phố, cua rẽ, vô số người nghèo mang bữa tối của họ đến các tiệm bánh mì để nấu nhờ thức ăn . Sự xuất hiện của những con người nghèo khó tham dự cuộc vui khiến Hòn

everything was good to eat and in its Christmas dress; but the customers were all so hurried and so eager in the hopeful promise of the day, that they tumbled up against each other at the door, crashing their wicker baskets wildly, and left their purchases upon the counter, and came running back to fetch them, and committed hundreds of the like mistakes, in the best humour possible; while the Grocer and his people were so frank and fresh that the polished hearts with which they fastened their aprons behind might have been their own, worn outside for general inspection, and for Christmas daws to peck at if they chose.

But soon the steeples called good people all, to church and chapel, and away they came, flocking through the streets in their best clothes, and with their gayest faces. And at the same time there emerged from scores of bye-streets, lanes, and nameless turnings, innumerable people, carrying their dinners to the bakers' shops. The sight of these poor revellers appeared to interest the Spirit very much, for he stood with Scrooge beside him in a baker's doorway, and taking off the covers as their bearers passed, sprinkled incense on their dinners from his torch. And it was a very uncommon kind of torch, for once or twice when there were angry words between some dinner-carriers who had jostled each other, he shed a few drops of water on them from it, and their good humour was restored directly. For they said, it was a shame to quarrel upon Christmas Day. And so it was! God love it, so it was!

ma cảm thấy rất thích thú, bởi ông ta đang đứng cạnh Scrooge trước cửa một tiệm bánh mì và cứ mỗi một người đi ngang là ông ta lại giở nắp chiếc làn đựng thức ăn của họ ra, dùng ngọn đuốc tưới vào đấy một chút hương lấp lánh. Đó là một cây đuốc phi thường, bởi có đôi lần khi vài người trong số họ cãi cọ tranh giành bữa tối với nhau, ông ta lại dùng nó rắc cho vài giọt nước, lập tức họ lại trở nên vui vẻ, khôi hài lại ngay. Họ bảo với nhau thật là xấu hổ khi cãi cọ vào ngày lễ Giáng sinh. Và mọi chuyện diễn ra y thế! Đó là ý Chúa, nên mọi thứ phải như thế mới được!

Chuông nhà thờ rồi cũng ngưng, các tiệm bánh rồi cũng đóng cửa nhưng vẫn còn đó một bầu không khí thân ái bao trùm lấy những món ăn dành cho bữa tiệc tối và cảnh nấu nướng của các gia đình trên những tờ giấy thấm trên mặt lò bánh mì - nơi vỉa hè cũng bốc khói như thể những viên đá lót đường cũng tham gia nấu nướng.

Thứ ông rắc từ ngọn đuốc có tạo cho món ăn của họ một hương vị nào khác thường không? - Scrooge hỏi.

Có chứ. Chính ta là hương vị.

Tất cả mọi bữa tối hôm nay đều có cùng một hương vị ấy à? - Scrooge hỏi tiếp.

Hương vị ấy dành cho bất kỳ ai tốt bụng, cho những kẻ nghèo khổ nhất.

Tại sao lại là kẻ nghèo khổ nhất? - Scrooge thắc mắc.

Vì họ mới là người cần nó nhất.

Thưa ngài, - Scrooge nói sau một thoáng suy nghĩ, - tôi tự hỏi chẳng phải

In time the bells ceased, and the bakers were shut up; and yet there was a genial shadowing forth of all these dinners and the progress of their cooking, in the thawed blotch of wet above each baker's oven; where the pavement smoked as if its stones were cooking too.

"Is there a peculiar flavour in what you sprinkle from your torch?" asked Scrooge.

"There is. My own."

"Would it apply to any kind of dinner on this day?" asked Scrooge.

"To any kindly given. To a poor one most." "Why to a poor one most?" asked Scrooge.

"Because it needs it most."

"Spirit," said Scrooge, after a moment's thought, "I wonder you, of all the beings in the many worlds about us, should desire to cramp these people's opportunities of innocent enjoyment." "I!" cried the Spirit.

"You would deprive them of their means of dining every seventh day, often the only day on which they can be said to dine at all," said Scrooge. "Wouldn't you?" "I!" cried the Spirit.

"You seek to close these places on the Seventh Day?" said

Scrooge. "And it comes to the same thing." "I seek!" exclaimed the Spirit.

"Forgive me if I am wrong. It has been done in your name, or at least in that of your family," said Scrooge.

ngài là người đã ngăn cản không cho những con người nghèo khổ này có cơ hội được vui thú trong thanh thần đó sao!

Ta làm vậy ư! - Hồn ma thét lớn.

Ngài cũng là người tước đoạt phương tiện kiếm cái ăn của họ vào mỗi ngày Chủ nhật, thường là ngày duy nhất mà họ chẳng còn gì để ăn. - Scrooge nói.

Là ta sao! - Hồn ma cao giọng.

Và chính ngài cũng muốn đóng cửa những nơi này vào ngày Chủ nhật, đúng không? - Scrooge hỏi.

Ta muốn thế ư! - Hồn ma kêu lên.

Tha thứ cho tôi nếu tôi nói sai. Tất cả những việc làm đó đều được thực hiện nhân danh ngài, Giáng sinh Hiện tại - hoặc chí ít là thành viên nào đó trong gia đình ngài. - Scrooge nói.

Có một số người trên thế gian này tự cho mình biết rõ các linh hồn như ta và nhân danh đó để làm tất cả những việc nhằm thỏa mãn đam mê, niềm kiêu hãnh, ý định xấu xa, lòng căm thù, thói ganh tỵ, sự mù quáng và tính ích kỷ. Những kẻ đó hoàn toàn xa lạ với họ hàng của ta, như thể họ chưa bao giờ tồn tại. Hãy nhớ lấy và quy trách nhiệm nơi chính những kẻ đã làm, chứ không phải chúng ta. - Hồn ma đáp.

Scrooge hứa sẽ làm như thế và họ tiếp tục tiến ra ngoại ô thành phố trong vô hình. Hồn ma có một khả năng rất đặc biệt (mà Scrooge đã quan sát ở tiệm bánh mì), đó là ông ta có thể dễ dàng chui vào bất kỳ nơi nào mặc cho hình dáng khổng lồ của mình; và cho dù đó là một mái nhà ẩm thấp hay dưới trần

"There are some upon this earth of yours," returned the Spirit, "who lay claim to know us, and who do their deeds of passion, pride, ill-will, hatred, envy, bigotry, and selfishness in our name, who are as strange to us and all our kith and kin, as if they had never lived. Remember that, and charge their doings on themselves, not us."

Scrooge promised that he would; and they went on, invisible, as they had been before, into the suburbs of the town. It was a remarkable quality of the Ghost (which Scrooge had observed at the baker's), that notwithstanding his gigantic size, he could accommodate himself to any place with ease; and that he stood beneath a low roof quite as gracefully and like a supernatural creature, as it was possible he could have done in any lofty hall.

And perhaps it was the pleasure the good Spirit had in showing off this power of his, or else it was his own kind, generous, hearty nature, and his sympathy with all poor men, that led him straight to Scrooge's clerk's; for there he went, and took Scrooge with him, holding to his robe; and on the threshold of the door the Spirit smiled, and stopped to bless Bob Cratchit's dwelling with the sprinkling of his torch. Think of that! Bob had but fifteen "Bob" a-week himself; he pocketed on Saturdays but fifteen copies of his Christian name; and yet the Ghost of Christmas Present blessed his four-roomed house!

Then up rose Mrs. Cratchit, Cratchit's wife, dressed out but poorly in a twice-turned gown, but brave in ribbons, which are cheap and make a goodly show for sixpence; and she laid the

cao vời vợi, trông ông ta lúc nào cũng toát lên vẻ thanh tao như một sinh vật siêu nhiên.

Có lẽ chính niềm vui mà Hồn ma hiện lành này đã thể hiện qua quyền năng của mình hoặc chính bản chất nhân hậu, bao dung và tử tế của ông ta lẫn sự cảm thông với người nghèo khổ đã đưa ông ta đến thẳng nhà viên thư ký của Scrooge. Scrooge nắm lấy áo của Hồn ma và được dắt đi. Đến ngưỡng cửa, Hồn ma mỉm cười, dừng lại để chúc phúc cho nhà của Bob Cratchit bằng thứ bột sáng lấp lánh từ ngọn đuốc của ông ta. Hãy nghĩ mà xem! Một thư ký Bob chỉ kiếm được mười lăm "Bob" mỗi tuần, mỗi thứ bảy chỉ đút túi được có mười lăm cái tên hán vậy mà Hồn ma Giáng sinh Hiện tại lại ban phúc cho ngôi nhà bốn phòng của anh ta!

Kia là vợ của Cratchit, một phụ nữ tuy nghèo nàn trong bộ áo đắp vá nhưng thơm tất và trang nhã với những dải ruy-băng rẻ tiền thoạt nhìn cũng biết chỉ đáng giá sáu pen-ni. Cô trải tấm khăn bàn với sự phụ giúp của Belinda Cratchit, cô con gái thứ hai cũng trang nhã với những dải ruy-băng, trong khi cậu lớn Peter Cratchit cầm cái nĩa gỗ to vào một chảo đầy khoai tây còn một phần cái cổ áo sơ mi khổng lồ của cậu gần như chui cả vào mồm (cái áo đó vốn là tài sản riêng của Bob, được coi là của thừa kế dành cho con trai của mình nhân ngày đặc biệt này), lòng vui sướng vì được diện bánh bao và ước gì được khoe bộ cánh bằng vải lanh này trong công viên chen chúc những con người ăn mặc sang trọng, sành điệu.

Hai đứa bé nhà Cratchit, một trai và một gái, ủa vào và hét to rằng chúng người

cloth, assisted by Belinda Cratchit, second of her daughters, also brave in ribbons; while Master Peter Cratchit plunged a fork into the saucepan of potatoes, and getting the corners of his monstrous shirt collar (Bob's private property, conferred upon his son and heir in honour of the day) into his mouth, rejoiced to find himself so gallantly attired, and yearned to show his linen in the fashionable Parks. And now two smaller Cratchits, boy and girl, came tearing in, screaming that outside the baker's they had smelt the goose, and known it for their own; and basking in luxurious thoughts of sage and onion, these young Cratchits danced about the table, and exalted Master Peter Cratchit to the skies, while he (not proud, although his collars nearly choked him) blew the fire, until the slow potatoes bubbling up, knocked loudly at the saucepan-lid to be let out and peeled.

"What has ever got your precious father then?" said Mrs. Cratchit. "And your brother, Tiny Tim! And Martha warn't as late last

Christmas Day by half-an-hour?"

"Here's Martha, mother!" said a girl, appearing as she spoke.

"Here's Martha, mother!" cried the two young Cratchits. "Hurrah! There's such a goose, Martha!"

"Why, bless your heart alive, my dear, how late you are!" said Mrs. Cratchit, kissing her a dozen times, and taking off her shawl and bonnet for her with officious zeal.

thấy mùi ngỗng quay ướp với lá xô thơm và hành tây ở tiệm bánh mì và biết chắc đó là món dành cho nhà mình. Lũ trẻ nhảy múa quanh bàn ăn, tán tụng ông anh Peter Cratchit đến tận mây xanh trong khi Peter (người không hề tự hào, mặc dù cái cổ áo gần như khiến cậu bị sặc) chăm chú thổi lửa mãi cho đến khi mấy củ khoai tây chậm chạp chịu nảy lên, va đập lục cục vào cái chảo có nắp để ra hiệu cho mọi người vớt chúng ra lột vỏ.

Có món gì cho bố yêu quý của các con thế? - Bà Cratchit hỏi. - Còn em trai Tiny Tim của con nữa! Và Martha sẽ không đến trễ như dịp Giáng sinh năm ngoái cả nữa tiếng đấy chứ!

Martha tới rồi đây, mẹ! - Một cô gái vừa xuất hiện vừa đáp.

Chị Martha đây rồi, mẹ ơi! - Hai đứa bé nhà Cratchit hét lớn. - Hoan hô! Tối nay có ngỗng đấy chị Martha!

Sao thế, con yêu của mẹ, cầu Chúa phù hộ cho con, sao con đến trễ thế! - Bà Cratchit nói, hôn con gái đến cả chục lần, lằng xằng giúp con cởi khăn choàng và tháo dây mũ.

Tối qua bọn con có nhiều việc phải làm cho xong, - cô gái đáp, - còn sáng nay lại phải dọn dẹp mọi thứ mẹ ạ!

Không sao, con cũng đã về nhà rồi! - Bà Cratchit nói. Ngồi xuống đây cạnh lò sưởi nào con cưng của mẹ. Sưởi ấm đi con, cầu Chúa phù hộ cho con!

Không, không! Bố sắp về rồi! - Hai đứa trẻ hét to, thoát ần thoát hiện mọi nơi. - Trốn đi chị Martha, trốn đi nào!

<p>"We'd a deal of work to finish up last night," replied the girl, "and had to clear away this morning, mother!"</p> <p>"Well! Never mind so long as you are come," said Mrs. Cratchit. "Sit ye down before the fire, my dear, and have a warm, Lord bless ye!"</p> <p>"No, no! There's father coming," cried the two young Cratchits, who were everywhere at once. "Hide, Martha, hide!"</p> <p>So Martha hid herself, and in came little Bob, the father, with at least three feet of comforter exclusive of the fringe, hanging down before him; and his threadbare clothes darned up and brushed, to look seasonable; and Tiny Tim upon his shoulder. Alas for Tiny Tim, he bore a little crutch, and had his limbs supported by an iron frame!</p> <p>"Why, where's our Martha?" cried Bob Cratchit, looking round.</p> <p>"Not coming," said Mrs. Cratchit.</p> <p>"Not coming!" said Bob, with a sudden declension in his high spirits; for he had been Tim's blood horse all the way from church, and had come home rampant. "Not coming upon Christmas Day!"</p> <p>Martha didn't like to see him disappointed, if it were only in joke; so she came out prematurely from behind the closet door, and ran into his arms, while the two young Cratchits hustled Tiny Tim, and bore him off into the wash-house, that he might hear the pudding singing in the copper.</p> <p>"And how did little Tim behave?" asked Mrs. Cratchit, when she had rallied Bob</p>	<p>Thế là Martha bèn đi trốn. Ông bố - Bob nhỏ bé - bước vào, khăn choàng dài ít nhất là cả thước, chưa kể phần tua sợi ở đầu khăn, treo lủng lẳng trước ngực và bộ quần áo sờn chỉ được mạng vá, che lấp khéo léo nên trông rất hợp thời, trên vai cồng cậu Tiny Tim. Thật đáng thương cho Tiny Tim, cậu bé sống nhờ vào một cây nạng nhỏ và chân tay phải tựa vào một cái khung bằng sắt!</p> <p>Sao rồi, Martha của chúng ta đâu? - Bob hỏi lớn, mắt nhìn quanh.</p> <p>Không về. - Bà Cratchit đáp.</p> <p>Không về à? - Bob nói, đột nhiên mất hẳn vẻ phấn khởi sau chặng đường dài làm ngựa phi cồng Tim từ nhà thờ về. - Giáng sinh mà cũng không về!</p> <p>Martha không muốn thấy bố thất vọng, dù chỉ là trò đùa. Vì thế cô bước ra khỏi cửa tử sớm hơn dự tính, sà vào vòng tay của bố trong khi hai đứa trẻ chen lấn Tiny Tim, đẩy em đến tận chỗ giặt, nơi có thể nghe thấy tiếng bánh pudding hát vang trong chiếc nồi bằng đồng vốn dùng để giặt quần áo.</p> <p>Tim bé bỏng cư xử thế nào hử mình? - Bà Cratchit hỏi sau khi đã để chồng ôm hôn con gái và bình tĩnh trở lại.</p> <p>Tốt như vàng ấy, - Bob đáp, - và khỏe hơn. Đôi khi nó hay trầm tư, ngồi một mình và nghĩ ngợi những điều kỳ lạ nhất. Trên đường về nhà, nó nói với anh rằng hy vọng mọi người đã trông thấy nó trong nhà thờ, vì vào ngày lễ Giáng sinh như vậy có lẽ họ mới mở lòng vui vẻ nhớ đến đứa bé tật nguyền như nó, điều khiến cho những người</p>
--	---

on his credulity, and Bob had hugged his daughter to his heart's content.

"As good as gold," said Bob, "and better. Somehow he gets thoughtful, sitting by himself so much, and thinks the strangest things you ever heard. He told me, coming home, that he hoped the people saw him in the church, because he was a cripple, and it might be pleasant to them to remember upon Christmas Day, who made lame beggars walk, and blind men see."

Bob's voice was tremulous when he told them this, and trembled more when he said that Tiny Tim was growing strong and hearty.

His active little crutch was heard upon the floor, and back came Tiny Tim before another word was spoken, escorted by his brother and sister to his stool before the fire; and while Bob, turning up his cuffs—as if, poor fellow, they were capable of being made more shabby—compounded some hot mixture in a jug with gin and lemons, and stirred it round and round and put it on the hob to simmer; Master Peter, and the two ubiquitous young Cratchits went to fetch the goose, with which they soon returned in high procession.

Such a bustle ensued that you might have thought a goose the rarest of all birds; a feathered phenomenon, to which a black swan was a matter of course—and in truth it was something very like it in that house. Mrs. Cratchit made the gravy (ready beforehand in a little saucepan) hissing hot; Master Peter mashed the potatoes with incredible vigour; Miss Belinda sweetened up the apple-sauce; Martha

quét quật cũng có thể đi được còn người mù cũng sáng mắt ra.

Giọng của Bob run run khi nói những lời này và càng ngập ngừng hơn khi anh bảo rằng Tiny Tim đang mạnh khỏe và vui vẻ hơn.

Cái nạng nhỏ của chú bé nằm trên sàn, sau đó được mang trở lại với chủ nhân của nó khi Tiny Tim được hai đứa nhóc hộ tống đến ngồi bên lò sưởi. Trong khi đó, Bob xắn cao tay áo - người nghèo vốn lại càng dễ trông xoàng xĩnh hơn - và trộn một thứ thức uống nóng gồm rượu gin và chanh trong bình, khuấy đều rồi đặt lên ngăn bên trong lò sưởi cho nóng lên. Còn cậu lớn Peter và hai đứa trẻ đâu đâu cũng có mặt thì đi lấy ngỗng quay và nhanh chóng trở về như một đám rước linh đình.

"Ông bố - Bob nhỏ bé - bước vào... trên vai cổng cậu Tiny Tim."

Hai cha con Bob Cratchit và Tiny Tim Cả nhà rộn ràng đến độ khiến bạn có thể nghĩ rằng ngỗng là loài chim quý hiếm nhất trên đời, như việc tồn tại của loài thiên nga đen - và trong gia đình họ thì đó quả là sự thật. Bà Cratchit đang hâm nước sốt thịt (đã nấu trước trong chiếc chảo nhỏ) kêu xèo xèo, Peter thì dùng hết sức để nghiền khoai, Belinda cho đường vào món sốt táo, Martha lau chùi đĩa nóng, Bob bế Tiny Tim đến ngồi ở góc bàn còn hai đứa bé thì dọn ghế cho mọi người, không quên leo lên dành chỗ cho mình rồi ngậm cái muỗng vào miệng và la lên inh ỏi đòi ăn thịt ngỗng trong khi chờ người lớn chia phần. Cuối cùng thì đĩa cũng được bày ra và mọi người cùng nói lời tạ ơn trước khi dùng bữa. Thoáng chốc, cả nhà im lặng khi bà Cratchit chậm rãi đưa mắt

dusted the hot plates; Bob took Tiny Tim beside him in a tiny corner at the table; the two young Cratchits set chairs for everybody, not forgetting themselves, and mounting guard upon their posts, crammed spoons into their mouths, lest they should shriek for goose before their turn came to be helped. At last the dishes were set on, and grace was said. It was succeeded by a breathless pause, as Mrs. Cratchit, looking slowly all along the carving-knife, prepared to plunge it in the breast; but when she did, and when the long expected gush of stuffing issued forth, one murmur of delight arose all round the board, and even Tiny Tim, excited by the two young Cratchits, beat on the table with the handle of his knife, and feebly cried Hurrah!

There never was such a goose. Bob said he didn't believe there ever was such a goose cooked. Its tenderness and flavour, size and cheapness, were the themes of universal admiration. Eked out by apple-sauce and mashed potatoes, it was a sufficient dinner for the whole family; indeed, as Mrs. Cratchit said with great delight (surveying one small atom of a bone upon the dish), they hadn't ate it all at last! Yet every one had had enough, and the youngest Cratchits in particular, were steeped in sage and onion to the eyebrows! But now, the plates being changed by Miss Belinda, Mrs. Cratchit left the room alone—too nervous to bear witnesses—to take the pudding up and bring it in.

Suppose it should not be done enough! Suppose it should break in turning out! Suppose somebody should have got

nhìn dọc con dao cắt thịt, chuẩn bị cắm nó vào ức con ngỗng. Và ngay khi bà vừa cắm dao vào con ngỗng, một tiếng rì rào vui vẻ trỗi dậy sau khoảng lặng dài kiềm nén lan tỏa khắp bàn ăn và ngay cả Tiny Tim - bắt chước hai anh chị kể mình - cũng lấy chuôi dao ăn mà đập đập xuống bàn, la lớn: “Hu-raaahh!”.

Chưa từng có con ngỗng nào như thế. Theo Bob, chưa bao giờ có con ngỗng nào được quay khéo đến vậy. Nó mềm và thơm, ướp gia vị vừa đủ, lại to và rẻ, loại mà cả thế giới phải ngưỡng mộ. Cộng thêm sốt táo và khoai tây nghiền, quả thật đó là một bữa tối đầy đủ cho cả nhà như lời bà Cratchit hoan hỉ nói (vừa nói bà vừa nhìn vào một mảnh xương nhỏ còn sót lại trên đĩa) bởi cả nhà vẫn ăn không hết! Mọi người được một bữa no say, nhất là bọn trẻ trên mặt hãy còn dính đầy lá xô thơm và hành tây đến tận chân mày! Và bây giờ đến lượt Belinda đi thay đĩa mới cho mọi người còn bà Cratchit hồi hộp đi lấy bánh pudding.

Nếu bánh chưa chín thì sao nhỉ? Nếu nó bị vỡ khi trở mặt thì sao nhỉ? Nếu có ai đó trèo qua bức tường ở sân sau và đánh cắp mất món bánh trong khi họ chẻ chén con ngỗng thì sao? Thôi thì đủ cả mọi chữ “nếu” mà hai đứa nhóc nhà Cratchit hồi hộp lo lắng!

Chúng thậm chí còn “giả sử” đủ mọi chuyện rùng rợn khác.

Ồi chào! Hơi nước nhiều quá! Chiếc bánh pudding được lấy ra khỏi nồi giặt. Mùi nghe như ngày giặt giũ của cả nhà ấy! Đó là do lớp vải bọc. Cái mùi nghe như thể nhà ăn đặt cạnh tiệm nướng bánh nằm sát ngay bên tiệm giặt đồ ấy!

over the wall of the back-yard, and stolen it, while they were merry with the goose—a supposition at which the two young Cratchits became livid! All sorts of horrors were supposed.

Hallo! A great deal of steam! The pudding was out of the copper. A smell like a washing-day! That was the cloth. A smell like an eating-house and a pastrycook's next door to each other, with a laundress's next door to that! That was the pudding! In half a minute Mrs. Cratchit entered—flushed, but smiling proudly—with the pudding, like a speckled cannon-ball, so hard and firm, blazing in half of half-a-quartern of ignited brandy, and bedight with Christmas holly stuck into the top.

Oh, a wonderful pudding! Bob Cratchit said, and calmly too, that he regarded it as the greatest success achieved by Mrs. Cratchit since their marriage. Mrs. Cratchit said that now the weight was off her mind, she would confess she had had her doubts about the quantity of flour. Everybody had something to say about it, but nobody said or thought it was at all a small pudding for a large family. It would have been flat heresy to do so. Any Cratchit would have blushed to hint at such a thing.

At last the dinner was all done, the cloth was cleared, the hearth swept, and the fire made up. The compound in the jug being tasted, and considered perfect, apples and oranges were put upon the table, and a shovel-full of chestnuts on the fire. Then all the Cratchit family drew round the hearth, in what Bob Cratchit called a circle, meaning half a one; and at Bob Cratchit's elbow stood the family display of glass. Two

Bánh pudding đây rồi! Chỉ nửa phút sau, bà Cratchit đã bước vào, má ửng hồng, miệng cười đầy tự hào với món bánh trên tay trông như một quả pháo thần công lốm đốm, chắc nịch và phập phủ cháy nhờ hai thìa súp rượu trái cây lên men rưới trên bề mặt, bên trên cắm một nhánh cây ô rô trang trí Giáng sinh.

“... bà Cratchit đã bước vào, má ửng hồng, miệng cười đầy tự hào với món bánh trên tay...”

Bà Cratchit bước vào với món bánh pudding Giáng sinh Ôi, thật là một chiếc bánh pudding tuyệt vời! Bob Cratchit dịu dàng khen ngợi, cứ như đó là thành quả lớn nhất của vợ kể từ khi họ cưới nhau. Bà Cratchit bảo không biết bây giờ cái bánh nặng bao nhiêu cân nữa và thú nhận rằng mình không chắc lắm về số lượng bột. Ai ai cũng có chuyện để nói về cái bánh, nhưng chẳng ai nói hay nghĩ rằng đó là cái bánh quá nhỏ so với một gia đình đông đúc như thế. Bởi nói ra điều đó ở đây thì vô duyên quá và mọi thành viên trong gia đình Cratchit sẽ phải đỏ mặt nếu nói bóng gió về điều đó.

Cuối cùng thì bữa ăn tối cũng kết thúc, mọi người dọn khăn bàn, quét khoảng sàn trước lò sưởi và bỏ thêm chất đốt vào lò sưởi. Món rượu gin pha trong bình được mọi người nếm thử và khen lấy khen để, tiếp đến là táo và cam được bày lên bàn, thêm một thùng đầy hạt dẻ được bỏ lên lửa để nướng. Rồi cả nhà Cratchit quây quần với nhau dưới sàn trước lò sưởi thành nửa vòng tròn; cạnh cùi chỏ của Bob là chồng ly của cả nhà, gồm hai cái vại to và một cái tách không quai.

tumblers, and a custard-cup without a handle.

These held the hot stuff from the jug, however, as well as golden goblets would have done; and Bob served it out with beaming looks, while the chestnuts on the fire sputtered and cracked noisily. Then Bob proposed:

"A Merry Christmas to us all, my dears. God bless us!" Which all the family re-echoed.

"God bless us every one!" said Tiny Tim, the last of all.

He sat very close to his father's side upon his little stool. Bob held his withered little hand in his, as if he loved the child, and wished to keep him by his side, and dreaded that he might be taken from him.

"Spirit," said Scrooge, with an interest he had never felt before,

"tell me if Tiny Tim will live."

"I see a vacant seat," replied the Ghost, "in the poor chimneycorner, and a crutch without an owner, carefully preserved. If these shadows remain unaltered by the Future, the child will die."

"No, no," said Scrooge. "Oh, no, kind Spirit! say he will be spared."

"If these shadows remain unaltered by the Future, none other of my race," returned the Ghost, "will find him here. What then? If he be like to die, he had better do it, and decrease the surplus population."

Họ dùng những cái ly đó để đựng thứ nước uống nóng trong bình, cảm thấy ngon lành chẳng khác gì được uống trong những cái cốc bằng vàng của vua chúa. Bob rót cho cả nhà, mắt long lanh trong khi hạt dẻ trên bếp kêu xì xèo trước khi nứt toác ra đánh tách. Bob mở đầu:

Chúc Giáng sinh vui vẻ cho tất cả chúng ta, gia đình thân yêu của bố. Cầu Chúa phù hộ cho tất cả chúng ta!

Cả nhà đồng thanh lặp lại.

Cầu Chúa phù hộ cho tất cả chúng ta! - Tiny Tim nói cuối cùng.

Cậu ngồi sát cạnh bố, trên cái khung nạng của mình. Bob nắm lấy bàn tay bé bỏng, ủ rũ của con trong tay mình như muốn nói ông rất yêu nó và luôn muốn giữ con ở cạnh mình vì sợ rằng một ngày nào đó sẽ phải xa nó vĩnh viễn.

Thưa ngài, - Scrooge nói trong sự thành tâm chưa từng có, - nói cho tôi biết đi, liệu Tiny Tim có sống tiếp được không?

Ta thấy một cái ghế trống, - Hồn ma đáp, - tro rơi bên góc lò sưởi và một cái nạng bỏ không được gìn giữ kỹ lưỡng. Nếu không có gì thay đổi trong Tương lai, thằng bé sẽ chết.

Ồi đừng, đừng! - Scrooge khẩn khoản nài xin. - Xin đừng, hỡi Hồn ma tử tế! Hãy nói rằng thằng bé sẽ sống.

Nếu những hình bóng này không thay đổi trong Tương lai, thì không có ai trong gia đình ta có thể trông thấy thằng bé nữa. - Hồn ma đáp. - Mà vậy thì sao nào? Nếu nó phải chết, thì tốt hơn cả là nó nên chết đi, để giảm bớt lượng dân số thừa.

Scrooge hung his head to hear his own words quoted by the Spirit, and was overcome with penitence and grief.

"Man," said the Ghost, "if man you be in heart, not adamant, forbear that wicked cant until you have discovered What the surplus is, and Where it is. Will you decide what men shall live, what men shall die? It may be, that in the sight of Heaven, you are more worthless and less fit to live than millions like this poor man's child. Oh God! to hear the Insect on the leaf pronouncing on the too much life among his hungry brothers in the dust!"

Scrooge bent before the Ghost's rebuke, and trembling cast his eyes upon the ground. But he raised them speedily, on hearing his own name.

"Mr. Scrooge!" said Bob; "I'll give you Mr. Scrooge, the Founder of the Feast!"

"The Founder of the Feast indeed!" cried Mrs. Cratchit, reddening. "I wish I had him here. I'd give him a piece of my mind to feast upon, and I hope he'd have a good appetite for it."

"My dear," said Bob, "the children! Christmas Day."

"It should be Christmas Day, I am sure," said she, "on which one drinks the health of such an odious, stingy, hard, unfeeling man as Mr. Scrooge. You know he is, Robert! Nobody knows it better than you do, poor fellow!"

"My dear," was Bob's mild answer, "Christmas Day."

"I'll drink his health for your sake and the Day's," said Mrs. Cratchit, "not for

Scrooge cúi gằm mặt xuống khi nghe Hồn ma lặp lại chính những lời của mình, lòng lão đầy ăn năn, đau khổ.

Hỡi con người kia, - Hồn ma bảo, - nếu trái tim của người không phải bằng sắt đá, người sẽ biết kiềm chế những lời sáo rỗng độc địa kia cho đến khi hiểu được Cái gì và Nơi nào là thừa mứa. Tự thân người sẽ quyết định người như thế nào thì nên sống, người như thế nào thì nên chết chẳng? Dưới ánh sáng của Thiên đàng, có thể người còn vô dụng và không xứng được sống hơn hàng triệu người giống như đứa con của người đàn ông nghèo khó này. Ôi lạy Chúa! Hãy đến mà nghe con Côn trùng sống trên lá thuyết giảng về cuộc đời giữa lúc anh em bằng hữu của nó chết đói trong cát bụi!

Scrooge cúi gục đầu trước lời quở trách của Hồn ma, run rẩy dán mắt xuống đất. Nhưng rồi lão lại nhanh chóng nhìn lên khi nghe có người gọi tên mình.

Ngài Scrooge! - Bob nói. - Chúa phù hộ cho ngài Scrooge, người đã mang lại cho chúng ta bữa tiệc hôm nay!

Người đã mang lại cho chúng ta bữa tiệc hôm nay! - Bà Cratchit phẫn nộ quát to, giận đỏ cả mặt. - Tôi ước gì lão có mặt ở đây. Tôi sẽ nói cho lão biết sự thật để mà chén tiệc, và hy vọng lão sẽ cảm thấy ngon miệng!

Thôi mà, mình! - Bob nói. - Vì các con, vì Giáng sinh vui vẻ!

Hãy nhân dịp Giáng sinh, - bà Cratchit cố dần cảm xúc lại, - mà uống mừng sức khỏe cho một con người đáng ghét, bủn xỉn, khó chịu, vô cảm như quý ngài Scrooge. Anh biết rõ ông ấy mà,

his. Long life to him! A merry Christmas and a happy new year! He'll be very merry and very happy, I have no doubt!"

The children drank the toast after her. It was the first of their proceedings which had no heartiness. Tiny Tim drank it last of all, but he didn't care twopence for it. Scrooge was the Ogre of the family. The mention of his name cast a dark shadow on the party, which was not dispelled for full five minutes.

After it had passed away, they were ten times merrier than before, from the mere relief of Scrooge the Baleful being done with. Bob Cratchit told them how he had a situation in his eye for Master Peter, which would bring in, if obtained, full five-and-sixpence weekly. The two young Cratchits laughed tremendously at the idea of Peter's being a man of business; and Peter himself looked thoughtfully at the fire from between his collars, as if he were deliberating what particular investments he should favour when he came into the receipt of that bewildering income. Martha, who was a poor apprentice at a milliner's, then told them what kind of work she had to do, and how many hours she worked at a stretch, and how she meant to lie abed to-morrow morning for a good long rest; to-morrow being a holiday she passed at home. Also how she had seen a countess and a lord some days before, and how the lord "was much about as tall as Peter;" at which Peter pulled up his collars so high that you couldn't have seen his head if you had been there. All this time the chestnuts and the jug went round and round; and by-and-bye they had a song, about a lost child travelling in the snow, from Tiny Tim,

Robert! Chẳng ai biết rõ ông ấy hơn anh, thật là một con người tội nghiệp!

Thôi mà mình! - Bob dịu giọng. - Hôm nay là Giáng sinh mà!

Vì anh, em sẽ uống mừng sức khỏe của ông ấy và vì ngày lễ Giáng sinh, - bà Cratchit nói, - chứ không phải vì ông ấy. Chúc ông ấy sống lâu trăm tuổi! Và chúc Giáng sinh vui vẻ, Năm mới hạnh phúc! Em tin chắc là ông ấy sẽ vô cùng vui vẻ, vô cùng hạnh phúc!

Bọn trẻ cũng nâng ly theo mẹ nhưng thiếu hẳn sự nồng nhiệt. Tiny Tim uống sau cùng hết thủy, song cậu bé chẳng buồn quan tâm đến điều đó. Với gia đình họ, Scrooge là một con người xấu xa. Cái tên của ông ta phủ lên bữa tiệc một màu ảm đạm, u uất đến năm phút đồng hồ mới tan hết.

Sau khi bầu không khí u ám đã trôi qua, mọi người lại vui vẻ gấp chục lần vì đã được giải thoát khỏi cái tên Scrooge hiểm ác. Bob Cratchit báo cho cả nhà biết anh đã dò tìm được một chỗ làm cho Peter, mà nếu được thì sẽ kiếm đến năm si-ling sáu xu mỗi tuần. Hai đứa bé cười rạo rờ khi nghe Peter đi làm còn Peter, đầu gần như lọt thỏm trong chiếc cổ áo, thì đắm chiêu nhìn về phía lò sưởi như thể cậu đang nghĩ sẽ tiêu món tiền khiến mình bối rối đó vào những món gì. Kế đến, Martha kể cho cả nhà nghe về công việc của mình - cô học việc ở một tiệm làm mũ cho phụ nữ - lẫn số giờ phải làm thêm và niềm ao ước được dậy thật trễ vào sáng mai để nghỉ ngơi cho thỏa thích nhân dịp nghỉ lễ ở nhà. Ngoài ra, cô còn kể cho mọi người nghe mình đã trông thấy vợ chồng ngài bá tước mấy hôm trước, và rằng "ngài bá tước cao như Peter nhà

who had a plaintive little voice, and sang it very well indeed.

There was nothing of high mark in this. They were not a handsome family; they were not well dressed; their shoes were far from being water-proof; their clothes were scanty; and Peter might have known, and very likely did, the inside of a pawnbroker's. But, they were happy, grateful, pleased with one another, and contented with the time; and when they faded, and looked happier yet in the bright sprinklings of the Spirit's torch at parting, Scrooge had his eye upon them, and especially on Tiny Tim, until the last.

By this time it was getting dark, and snowing pretty heavily; and as Scrooge and the Spirit went along the streets, the brightness of the roaring fires in kitchens, parlours, and all sorts of rooms, was wonderful. Here, the flickering of the blaze showed preparations for a cosy dinner, with hot plates baking through and through before the fire, and deep red curtains, ready to be drawn to shut out cold and darkness. There all the children of the house were running out into the snow to meet their married sisters, brothers, cousins, uncles, aunts, and be the first to greet them. Here, again, were shadows on the window-blind of guests assembling; and there a group of handsome girls, all hooded and fur-booted, and all chattering at once, tripped lightly off to some near neighbour's house; where, woe upon the single man who saw them enter—artful witches, well they knew it—in a glow!

ta". Nghe thế, Peter bèn dựng cổ áo lên rõ cao, đến nỗi bạn không thể trông thấy đầu của cậu đâu nữa. Trong lúc đó, hạt dẻ và bình nước được chuyền quanh khắp nhà và từng người một thay nhau hát bài hát về đứa trẻ lưu lạc trong tuyết, bắt đầu từ Tiny Tim, người tuy có giọng hát nhỏ và trầm buồn nhưng quả thực lại hát rất hay.

Bức tranh này chẳng có gì là nổi bật. Đó không phải là một gia đình dư dả; họ chẳng có quần áo đẹp; giày của họ ướt sũng nước; quần áo thì thiếu thốn; còn Peter thì có lẽ rất rành về tiệm cầm đồ. Thế nhưng họ rất hạnh phúc, lòng đầy biết ơn và vui vẻ với nhau, hài lòng với dịp lễ. Khi Hồn ma rẽ ngọn đuốc của ông sang hướng khác, hình ảnh của họ mờ dần đi thì họ lại càng trông hạnh phúc hơn. Scrooge cứ dõi mắt nhìn theo họ, nhất là Tiny Tim, cho đến khi khuất hẳn.

Bấy giờ trời đã tối và tuyết rơi khá dày; Scrooge và Hồn ma bước dọc theo những con phố, ánh sáng từ những lò sưởi đổ rực trong nhà bếp, phòng khách và tất cả các gian phòng trông thật tuyệt. Ở đây, ánh lửa bập bùng chuẩn bị cho một bữa cơm tối ấm cúng với chén đĩa đã được hơi nóng trước ngọn lửa; còn những tấm màn dày màu đỏ được kéo lại để ngăn cái lạnh và về tối tăm ảm đạm. Ở kia, tất cả trẻ con trong nhà ủa ra ngoài tuyết để làm người đầu tiên đón mừng các anh chị đã ra riêng nay lại quay về sum họp, họ hàng, cô dì chú bác. Rồi chỗ này, khung cửa sổ in rõ hình bóng của khách khứa đang ngồi quanh bàn ăn; và một nhóm các cô gái xinh xắn đầu đội mũ, mang giày cao cổ viền lông thú túm tụm lại một chỗ để tán gẫu và rồi tung tăng dạo

But, if you had judged from the numbers of people on their way to friendly gatherings, you might have thought that no one was at home to give them welcome when they got there, instead of every house expecting company, and piling up its fires half-chimney high. Blessings on it, how the Ghost exulted! How it bared its breadth of breast, and opened its capacious palm, and floated on, outpouring, with a generous hand, its bright and harmless mirth on everything within its reach! The very lamplighter, who ran on before, dotting the dusky street with specks of light, and who was dressed to spend the evening somewhere, laughed out loudly as the Spirit passed, though little kenned the lamplighter that he had any company but Christmas!

And now, without a word of warning from the Ghost, they stood upon a bleak and desert moor, where monstrous masses of rude stone were cast about, as though it were the burial-place of giants; and water spread itself wheresoever it listed, or would have done so, but for the frost that held it prisoner; and nothing grew but moss and furze, and coarse rank grass. Down in the west the setting sun had left a streak of fiery red, which glared upon the desolation for an instant, like a sullen eye, and frowning lower, lower, lower yet, was lost in the thick gloom of darkest night.

“What place is this?” asked Scrooge.

“A place where Miners live, who labour in the bowels of the earth,” returned the Spirit. “But they know me. See!”

bước sang các nhà lân cận, khiến cho bất cứ người đàn ông độc thân nào cũng sẽ gặp rắc rối bởi sẽ phải đổ bưng mặt bối rối trước vẻ yêu kiều của họ.

Nếu căn cứ vào số người đang trên đường đến tham dự các buổi tiệc, bạn sẽ nghĩ rằng chẳng có ai ở nhà để tiếp đón họ thay vì những ngôi nhà hiều khách đang chờ đợi với ngọn lửa thấp cao đến phân nửa ống khói. Ân phúc thay, Hồn ma hớn hờ! Với bộ ngực vạm vỡ để trần và bàn tay to lớn mở rộng, Hồn ma thả ra cơ man nào là những trò vui vô hại lên mỗi thứ mà bàn tay mình chạm đến! Người thấp đèn, không ngừng chạy loanh quanh, mỗi lửa, thấp sáng con đường mờ tối. Ông ta ăn mặc như thể đi tham dự tiệc tối ở đâu đó và cười rồn rảng khi Hồn ma đi qua, mặc dù ngoài Giáng sinh thì không có ai đồng hành cùng ông cả!

Và giờ đây, đột nhiên họ dừng lại trước một cánh đồng hoang vắng, lạnh lẽo chỉ toàn những mảng đá thô nằm rải rác đó đây, như thể đấy là nghĩa địa của những gã khổng lồ. Khắp nơi tràn ngập nước và mọi thứ bị cầm tù trong sương giá khiến cho không gì có thể mọc được ngoài rong rêu, cây kim tước và cỏ thô. Mặt trời cũng đã khuất dạng nơi chân trời phía tây, chỉ còn sót lại một vệt lửa hắt lên cảnh hoang tàn trong phút chốc, như con mắt u buồn ngày càng thêm tư lự, khó chịu và cuối cùng chìm lấp trong bóng đêm tối đen sầu thảm.

Đây là đâu thế? - Scrooge hỏi.

Là nơi gia đình các thợ mỏ sinh sống, những con người làm việc trong lòng đất. - Hồn ma đáp. - Nhưng họ biết ta. Hãy xem đây!

A light shone from the window of a hut, and swiftly they advanced towards it. Passing through the wall of mud and stone, they found a cheerful company assembled round a glowing fire. An old, old man and woman, with their children and their children's children, and another generation beyond that, all decked out gaily in their holiday attire. The old man, in a voice that seldom rose above the howling of the wind upon the barren waste, was singing them a Christmas song—it had been a very old song when he was a boy—and from time to time they all joined in the chorus. So surely as they raised their voices, the old man got quite blithe and loud; and so surely as they stopped, his vigour sank again.

The Spirit did not tarry here, but bade Scrooge hold his robe, and passing on above the moor, sped—whither? Not to sea? To sea. To Scrooge's horror, looking back, he saw the last of the land, a frightful range of rocks, behind them; and his ears were deafened by the thundering of water, as it rolled and roared, and raged among the dreadful caverns it had worn, and fiercely tried to undermine the earth.

Built upon a dismal reef of sunken rocks, some league or so from shore, on which the waters chafed and dashed, the wild year through, there stood a solitary lighthouse. Great heaps of sea-weed clung to its base, and storm-birds—born of the wind one might suppose, as seaweed of the water—rose and fell about it, like the waves they skimmed.

But even here, two men who watched the light had made a fire, that through

Một vệt sáng yếu ớt hắt ra từ cửa sổ của một túp lều, và họ liền tiến đến đó. Đi xuyên qua bức tường dày bằng đá chồng xếp lên nhau, với vữa kết dính chỉ là bùn đất, họ nhìn thấy một nhóm người vui vẻ đang ngồi quanh ngọn lửa lớn. Đôi vợ chồng già cùng với con cái và cả cháu chắt, tất cả đều vui tươi trong bộ quần áo hóa trang ngày lễ. Ông lão, với giọng nói trầm như tiếng gió hú trên những vùng đất cằn cỗi, đang hát cho mọi người nghe bài hát Giáng sinh. Đó là một bài hát từ rất xưa, khi ông còn là một cậu bé. Thi thoảng, tất cả bọn họ cùng hòa vào điệp khúc với ông. Mỗi khi họ cùng cất cao giọng, ông lão lại hát lớn, giọng thanh thản vô tư còn khi họ dừng lại, sự mãnh liệt trong ông lão lại lắng xuống.

Hồn ma không muốn nán ná thêm bèn ra lệnh cho Scrooge nắm lấy áo của ông ta rồi lướt đi trên cánh đồng hoang. Điềm tiếp theo là đâu? Không phải là ra biển đấy chứ? Chính là như thế. Scrooge kinh khiếp khi nhìn lại, lão trông thấy vạt đất liền cuối cùng phía sau lưng chỉ còn là một dãy đá đáng sợ; trong khi đó, tai lão muốn điếc đặc vì những cuộn nước đang trào dâng và gào thét, nổi cơn thịnh nộ giữa những hốc đá bị bào mòn trông thật ghê rợn đang cố ngoạm sâu vào lòng đất một cách hung hãn.

Trên những dải đá ngầm buồn thảm đó, cách bờ chừng vài hải lý nơi mặt nước phồng lên vì những con sóng, có một ngọn hải đăng lẻ loi quanh năm quanh vắng. Những mảng rong biển lớn bám vào chân ngọn hải đăng và những con chim báo bão - cứ như sinh ra từ những cơn gió, giống như rong biển từ nước -

the loophole in the thick stone wall shed out a ray of brightness on the awful sea. Joining their horny hands over the rough table at which they sat, they wished each other Merry Christmas in their can of grog; and one of them: the elder, too, with his face all damaged and scarred with hard weather, as the figure-head of an old ship might be: struck up a sturdy song that was like a Gale in itself.

Again the Ghost sped on, above the black and heaving sea—on, on—until, being far away, as he told Scrooge, from any shore, they lighted on a ship. They stood beside the helmsman at the wheel, the look-out in the bow, the officers who had the watch; dark, ghostly figures in their several stations; but every man among them hummed a Christmas tune, or had a Christmas thought, or spoke below his breath to his companion of some bygone Christmas Day, with homeward hopes belonging to it. And every man on board, waking or sleeping, good or bad, had had a kinder word for another on that day than on any day in the year; and had shared to some extent in its festivities; and had remembered those he cared for at a distance, and had known that they delighted to remember him.

It was a great surprise to Scrooge, while listening to the moaning of the wind, and thinking what a solemn thing it was to move on through the lonely darkness over an unknown abyss, whose depths were secrets as profound as Death: it was a great surprise to Scrooge, while thus engaged, to hear a hearty laugh. It was a much greater surprise to Scrooge

chao lên rồi liệng xuống liên hồi như những đợt sóng mà chúng bay qua.

Nhưng ngay cả ở đây hai người đàn ông trông coi hải đăng cũng đã thấp lửa và qua một cái lỗ nhỏ trên bức tường dày bằng đá, một luồng ánh sáng le lói tỏa ra trên mặt biển đáng sợ. Siết chặt hai bàn tay chai sạn với nhau trên mặt bàn gỗ gẻ, họ chúc nhau một Giáng sinh vui vẻ cùng can rượu grog. Người lớn tuổi hơn, với nét mặt dày dạn sương gió chẳng khác gì đầu tàu của một con thuyền đã nhiều năm đi biển, cất lên một bài hát sôi nổi như chồm theo cả làn gió mạnh.

Hồn ma lại tiếp tục lướt đi trên biển cả tối đen và cuộn sóng, đi mãi, đi mãi cho đến khi đã rất xa khỏi mọi bến bờ thì nhẹ nhàng đáp xuống một chiếc tàu. Họ đứng cạnh người lái tàu bên bánh lái, người gác thì trực gác ở mũi tàu, thủy thủ đoàn đang canh chừng; lẫn khuất giữa màn đêm mịt mù, tất cả đều như những bóng ma, thầm lặng canh giữ vị trí của mình, ấy vậy mà ai cũng ư ử giai điệu bài hát Giáng sinh trong miệng, hoặc nghĩ đến Giáng sinh, hoặc thì thào kể cho người bên cạnh nghe về những kỳ Giáng sinh đã qua, lòng đầy hy vọng được về nhà dự Giáng sinh với mọi người. Và mọi người trên tàu, dù là đang đi lại hay đang ngủ, tốt hay xấu, đều dành cho nhau những lời tử tế trong cái ngày đặc biệt này nhiều hơn bất kỳ ngày nào khác trong năm, chia sẻ cho nhau những hoan hỉ hội hè, nhớ đến những người mình yêu mến ở phương xa và biết rằng họ cũng đang nhớ đến mình ở nơi đây.

Vừa lắng nghe tiếng gió than van rên xiết, Scrooge vừa nghĩ rằng việc băng qua vùng đen tối cô độc của đại dương

to recognise it as his own nephew's and to find himself in a bright, dry, gleaming room, with the Spirit standing smiling by his side, and looking at that same nephew with approving affability!

"Ha, ha!" laughed Scrooge's nephew.

"Ha, ha, ha!"

If you should happen, by any unlikely chance, to know a man more blest in a laugh than Scrooge's nephew, all I can say is, I should like to know him too. Introduce him to me, and I'll cultivate his acquaintance.

It is a fair, even-handed, noble adjustment of things, that while there is infection in disease and sorrow, there is nothing in the world so irresistibly contagious as laughter and good-humour. When Scrooge's nephew laughed in this way: holding his sides, rolling his head, and twisting his face into the most extravagant contortions: Scrooge's niece, by marriage, laughed as heartily as he. And their assembled friends being not a bit behindhand, roared out lustily.

"Ha, ha! Ha, ha, ha, ha!"

"He said that Christmas was a humbug, as I live!" cried Scrooge's nephew. "He believed it too!"

"More shame for him, Fred!" said Scrooge's niece, indignantly. Bless those women; they never do anything by halves. They are always in earnest.

She was very pretty: exceedingly pretty. With a dimpled, surprised-looking, capital face; a ripe little mouth, that seemed made to be kissed—as no doubt it was; all kinds of good little dots

sâu thẳm rình rập nhiều mối hiểm nguy, chết chóc thật là một chuyện chẳng thể đùa. Lão bắt chợt kinh ngạc khi bỗng nghe thấy một tiếng cười sảng khoái. Càng ngạc nhiên hơn khi Scrooge nhận ra đó chính là người cháu của mình đang đứng trong một căn phòng sáng sủa, khô ráo và bập bùng ánh lửa. Hồn ma đứng ngay cạnh đó, nhìn người cháu với vẻ mặt triu mến.

Ha ha ha...! - Người cháu cười vang. -
Ha ha ha...!

Tôi dám chắc là trên đời này chẳng có ai cười hạnh phúc hơn anh ta (còn nếu có thì bạn đừng quên giới thiệu cho tôi làm quen với nhé!).

Trên đời này mọi thứ thật công bằng, bởi con người tuy phải chịu nhiều bệnh tật, đau khổ nhưng bù lại cũng không thể cưỡng được những tràng cười sảng khoái và óc hài hước. Người cháu của Scrooge cười ngả nghiêng ngả ngửa, ngoẹo cả đầu và dướm dỏ cả khuôn mặt, trong khi đó cô cháu dâu của lão cũng cười cuồng nhiệt không kém. Những người bạn của họ cũng thế, tất cả đều cười rộ cả lên.

Ha...ha...ha...! Ha...ha...ha...!

Bác ấy bảo rằng Giáng sinh là ngớ ngẩn! - Người cháu nói lớn. - Bác ấy nghĩ như vậy đó!

Thật xấu hổ giùm cho bác ấy, Fred ạ! - Người cháu dâu của Scrooge phẫn nộ nói. Cầu Chúa phù hộ cho những phụ nữ như cô ấy, họ không bao giờ làm điều gì nửa vời. Lúc nào họ cũng đầy nhiệt tâm.

Đó là một cô gái xinh xắn, rất xinh nữa là đằng khác. Một gương mặt cực kỳ ưa

about her chin, that melted into one another when she laughed; and the sunniest pair of eyes you ever saw in any little creature's head. Altogether she was what you would have called provoking, you know; but satisfactory, too. Oh, perfectly satisfactory.

"He's a comical old fellow," said Scrooge's nephew, "that's the truth: and not so pleasant as he might be. However, his offences carry their own punishment, and I have nothing to say against him."

"I'm sure he is very rich, Fred," hinted Scrooge's niece. "At least you always tell me so."

"What of that, my dear!" said Scrooge's nephew. "His wealth is of no use to him. He don't do any good with it. He don't make himself comfortable with it. He hasn't the satisfaction of thinking—ha, ha, ha!—that he is ever going to benefit US with it."

"I have no patience with him," observed Scrooge's niece. Scrooge's niece's sisters, and all the other ladies, expressed the same opinion.

"Oh, I have!" said Scrooge's nephew. "I am sorry for him; I couldn't be angry with him if I tried. Who suffers by his ill whims! Himself, always. Here, he takes it into his head to dislike us, and he won't come and dine with us. What's the consequence? He don't lose much of a dinner."

"Indeed, I think he loses a very good dinner," interrupted Scrooge's niece. Everybody else said the same, and they must be allowed to have been competent judges, because they had

nhìn với vẻ đẹp khiến người khác phải ngạc nhiên và lúm đồng tiền trên má; một cái miệng be bé xinh xắn với đôi môi đỏ mọng nhìn chỉ muốn hôn - mà rõ ràng là như thế; những nốt ruồi duyên be bé trên cằm cứ chụm lại khi cô cười lớn; một đôi mắt tươi sáng, lung linh nhất trên đời. Tất cả những đường nét đó khiến cô gái có một vẻ đẹp vừa khiêu khích vừa làm hài lòng người đối diện. Thật sự là hoàn toàn hài lòng.

Bác ấy là một ông già khôi hài. - Người cháu nói. - Thật đấy, dù bác ấy ít khi tỏ ra vui vẻ, dễ chịu. Tuy nhiên, những gì bác ấy phạm phải đã là một sự trừng phạt rồi, nên anh cũng không muốn đôi co với bác ấy làm gì.

Em chắc là bác ấy rất giàu, Fred ạ! - Người cháu dâu nói bóng gió. - Ít ra là anh luôn bảo em như thế.

Thế thì sao nào, cưng! - Người cháu trai đáp. - Của cải chẳng có ích lợi gì cho bác ấy. Bác ấy chẳng làm được điều gì tốt đẹp với số của cải ấy cả. Bản thân bác cũng chẳng thoải mái với số của cải đó. Hẳn là bác ấy chẳng thấy thích thú gì với ý nghĩ, ha... ha... ha... lấy số của cải đó mà chia cho chúng ta đâu nhĩ!!

Em chẳng thể kiên nhẫn với ông ấy được. - Người cháu dâu nhận xét. Các chị em gái của người cháu dâu lần tất cả những phụ nữ có mặt trong phòng đều đồng tình.

Anh thì có! - Người cháu của Scrooge nói. - Anh cảm thấy tiếc cho bác ấy, có cố gắng mấy anh cũng không thể nổi giận với ông bác này được. Ai là người phải chịu đựng tính khí bệnh hoạn của bác ấy kia chứ? Chính là bản thân bác

just had dinner; and, with the dessert upon the table, were clustered round the fire, by lamplight.

“Well! I’m very glad to hear it,” said Scrooge’s nephew, “because I haven’t great faith in these young housekeepers. What do you say, Topper?”

Topper had clearly got his eye upon one of Scrooge’s niece’s sisters, for he answered that a bachelor was a wretched outcast, who had no right to express an opinion on the subject. Whereat Scrooge’s niece’s sister—the plump one with the lace tucker: not the one with the roses—blushed.

“Do go on, Fred,” said Scrooge’s niece, clapping her hands. “He never finishes what he begins to say! He is such a ridiculous fellow!”

Scrooge’s nephew revelled in another laugh, and as it was impossible to keep the infection off; though the plump sister tried hard to do it with aromatic vinegar; his example was unanimously followed.

“I was only going to say,” said Scrooge’s nephew, “that the consequence of his taking a dislike to us, and not making merry with us, is, as I think, that he loses some pleasant moments, which could do him no harm. I am sure he loses pleasanter companions than he can find in his own thoughts, either in his mouldy old office, or his dusty chambers. I mean to give him the same chance every year, whether he likes it or not, for I pity him. He may rail at Christmas till he dies, but he can’t help thinking better of it—I defy him—if he finds me going there, in good

ấy đó thôi. Ví như bác cứ nghĩ trong đầu là không thích chúng ta, vì thế mà không đến chơi và ăn tối với chúng ta. Hậu quả là gì nào? Bác ấy bỏ mất dịp ăn tối.

Thực ra, em nghĩ ông ấy đã đánh mất một bữa tối cực kỳ vui vẻ đấy chứ. - Người cháu dâu xen vào. Mọi người đều bảo y như thế và quả thật họ đã nhận xét đúng, bởi cả bọn vừa ăn tối xong và món tráng miệng hãy còn để trên bàn, giờ họ đang quây quần bên ngọn lửa và ánh đèn.

Ừm, anh rất vui được nghe như thế, - người cháu nói, - bởi anh không tin lắm bọn quần gia trẻ. Anh nói sao hả Topper?

Rõ ràng Topper nãy giờ chỉ để mắt đến một trong các chị em gái của người cháu dâu, bởi anh ta đáp rằng đàn ông độc thân là kẻ bơ vơ đáng thương và không có quyền đưa ra ý kiến về chủ đề này. Người mà anh ta để ý đến là cô gái đầy đặn choàng khăn ren chứ không phải cô có đôi má ửng hồng.

Nói tiếp đi Fred! - Người cháu dâu vừa nói vừa vỗ tay tán thưởng. - Anh ấy chẳng bao giờ nói cho hết câu! Thật là buồn cười!

Người cháu của Scrooge lại thích thú cười to, khiến mọi người không thể không cười; kể cả món nước uống pha giấm thơm của cô gái đầy đà cũng không ngăn cô cười theo Fred.

Anh định nói là, - người cháu trai của Scrooge nói, - theo anh thấy thì hậu quả của việc bác ấy không thích chúng ta, không vui vẻ với chúng ta là bác ấy đã đánh mất những giây phút vui vẻ vốn không gây hại gì cho bác ấy. Anh chắc

temper, year after year, and saying Uncle Scrooge, how are you? If it only puts him in the vein to leave his poor clerk fifty pounds, that's something; and I think I shook him yesterday."

It was their turn to laugh now at the notion of his shaking Scrooge. But being thoroughly good-natured, and not much caring what they laughed at, so that they laughed at any rate, he encouraged them in their merriment, and passed the bottle joyously.

After tea, they had some music. For they were a musical family, and knew what they were about, when they sung a Glee or Catch, I can assure you: especially Topper, who could growl away in the bass like a good one, and never swell the large veins in his forehead, or get red in the face over it. Scrooge's niece played well upon the harp; and played among other tunes a simple little air (a mere nothing: you might learn to whistle it in two minutes), which had been familiar to the child who fetched Scrooge from the boarding-school, as he had been reminded by the Ghost of Christmas Past. When this strain of music sounded, all the things that Ghost had shown him, came upon his mind; he softened more and more; and thought that if he could have listened to it often, years ago, he might have cultivated the kindnesses of life for his own happiness with his own hands, without resorting to the sexton's spade that buried Jacob Marley.

But they didn't devote the whole evening to music. After a while they played at forfeits; for it is good to be children sometimes, and never better than at Christmas, when its mighty

rằng bác ấy đã đánh mất nhiều bè bạn vui vẻ hơn bác ấy nghĩ, dù là ở văn phòng tẻ nhạt hay trong căn phòng bụi bặm. Năm nào anh cũng cho bác ấy một cơ hội, cho dẫu bác ấy có thích hay không, vì thấy tội nghiệp bác. Bác ấy có thể xỉ vả Giáng sinh cho đến chết, nhưng nhất định rồi sẽ phải nghĩ khác đi, anh cược là như vậy nếu năm này qua năm khác mình cứ đến thăm hỏi bác với thiện ý. Chỉ cần nó khiến bác ấy nghĩ đến việc cho người thư ký nghèo khổ của mình năm mươi bảng thì cũng đã làm nên chuyện rồi. Anh nghĩ hôm qua mình đã lay chuyển được bác ấy đấy.

Đến lượt mọi người cười vang khi nghe Fred đã lung lay được Scrooge. Nhưng do bản chất tốt bụng lẫn không dễ tâm lăm đến cái mình cười cợt, tất cả họ đều cười đùa sảng khoái và vui vẻ chuyện nhau món nước uống pha giấm thơm.

Sau tiệc trà đến phần ca hát. Do là một gia đình yêu âm nhạc nên khi họ cùng đồng ca hoặc trình tấu luân khúc, tôi đảm bảo với bạn rằng họ, nhất là Topper - người có giọng nam trầm xuất sắc - không hề phải nổi gân cổ hay đỏ mặt tía tai chút nào. Cô cháu dâu của Scrooge chơi đàn hạc rất hay và giữa những đoạn nhạc có một giai điệu ngắn đơn giản (giống như bạn huýt sáo trong vòng hai phút) vốn rất quen thuộc với đứa trẻ từng đến đón Scrooge ở trường nội trú về nhà năm nào. Khi giai điệu này cất lên, tất cả những gì Hồn ma đã cho lão thấy bỗng hiện về trong tâm trí Scrooge; càng lúc lão càng trở nên hòa nhã hơn và nghĩ rằng, phải chi mình được nghe giai điệu này thường xuyên hơn từ nhiều năm trước thì hẳn đã nuôi

Founder was a child himself. Stop! There was first a game at blind-man's buff. Of course there was. And I no more believe Topper was really blind than I believe he had eyes in his boots. My opinion is, that it was a done thing between him and Scrooge's nephew; and that the Ghost of Christmas Present knew it. The way he went after that plump sister in the lace tucker, was an outrage on the credulity of human nature. Knocking down the fire-irons, tumbling over the chairs, bumping against the piano, smothering himself among the curtains, wherever she went, there went he! He always knew where the plump sister was. He wouldn't catch anybody else. If you had fallen up against him (as some of them did), on purpose, he would have made a feint of endeavouring to seize you, which would have been an affront to your understanding, and would instantly have sidled off in the direction of the plump sister. She often cried out that it wasn't fair; and it really was not. But when at last, he caught her; when, in spite of all her silken rustlings, and her rapid flutterings past him, he got her into a corner whence there was no escape; then his conduct was the most execrable. For his pretending not to know her; his pretending that it was necessary to touch her head-dress, and further to assure himself of her identity by pressing a certain ring upon her finger, and a certain chain about her neck; was vile, monstrous! No doubt she told him her opinion of it, when, another blind-man being in office, they were so very confidential together, behind the curtains.

dưỡng được tâm tính tử tế để tự nắm bắt hạnh phúc chứ không phải chờ đến cái chết của Jacob Marley mới tỉnh ngộ.

Nhưng mọi người không dành hết buổi tối để ca hát. Được một lúc họ chuyển sang trò thưởng phạt lẫn nhau - bởi đôi khi được trở lại làm trẻ con cũng tốt, nhất là giữa bầu không khí Giáng sinh khi mà Người sáng lập ra nó cũng chính là một đứa trẻ. Tất cả đều dừng tay. Trước hết là trò bịt mắt bắt dê, tất nhiên rồi. Và tôi không thể nào tin rằng Topper không nhìn thấy đường, cứ như là cậu ta có mắt mọc dưới giày ấy. Hẳn giữa anh ta và Fred đã có một sự sắp đặt từ trước và Hồn ma Giáng sinh Hiện tại cũng biết rõ điều đó. Cứ nhìn cái cách anh ta bám lấy cô gái phúng phính có chiếc khăn choàng bằng ren thật là trắng trợn. Nào là húc đổ bộ đồ lò (que cời, xềng, cái gấp...), vấp phải ghế té nhào, rồi va phải đàn piano và mắc kẹt giữa đám rèm... hể cô gái đi đâu là anh ta theo đó! Hầu như lúc nào anh ta cũng biết cô này đang ở đâu và chỉ đuổi bắt mỗi cô. Nếu bạn phải lòng anh ta (như một số người đã từng như thế) anh ta sẽ vờ như đang cố gắng hết sức để bắt được bạn, khiến bạn đến ngỡ ngàng chín cả người rồi lập tức len lén chuyển hướng sang cô gái đẩy đà kia. Cô gái ấy thường la to bảo như thế là không công bằng. Tuy vậy, mặc cho tiếng váy lụa của cô loạt xoạt, mặc cho bóng dáng của cô lướt ngang nhanh như cắt, cuối cùng Topper cũng dồn được cô vào góc nhà không còn đường thoát, nơi anh ta giở những trò đáng ghét nhất. Anh ta giả vờ không biết cô là ai, vờ mó vào khăn trùm đầu của cô, tiếp tục vờ ấn chiếc nhẫn lên ngón tay của cô để làm dấu tích, chạm vào sợi dây chuyền trên cổ của cô; thật là kỳ

Scrooge's niece was not one of the blind-man's buff party, but was made comfortable with a large chair and a footstool, in a snug corner, where the Ghost and Scrooge were close behind her. But she joined in the forfeits, and loved her love to admiration with all the letters of the alphabet. Likewise at the game of How, When, and Where, she was very great, and to the secret joy of Scrooge's nephew, beat her sisters hollow: though they were sharp girls too, as Topper could have told you. There might have been twenty people there, young and old, but they all played, and so did Scrooge; for wholly forgetting in the interest he had in what was going on, that his voice made no sound in their ears, he sometimes came out with his guess quite loud, and very often guessed quite right, too; for the sharpest needle, best Whitechapel, warranted not to cut in the eye, was not sharper than Scrooge; blunt as he took it in his head to be.

The Ghost was greatly pleased to find him in this mood, and looked upon him with such favour, that he begged like a boy to be allowed to stay until the guests departed. But this the Spirit said could not be done.

"Here is a new game," said Scrooge. "One half hour, Spirit, only one!"

It was a Game called Yes and No, where Scrooge's nephew had to think of something, and the rest must find out what; he only answering to their questions yes or no, as the case was. The brisk fire of questioning to which he was exposed, elicited from him that he was thinking of an animal, a live animal, rather a disagreeable animal, a savage

quái! Và sau đó, khi đến lượt người khác bịt mắt tìm người, hai người bọn họ bí mật rút lui vào sau những tấm màn, nơi mà có lẽ cô ấy sẽ bảo cho anh ta biết mình muốn gì.

Cô cháu dâu của Scrooge không tham gia trò bịt mắt bắt dê mà ngồi thư giãn trên một cái ghế to có chỗ gác chân trong một góc âm cúng, nơi Scrooge và Hồn ma đang đứng ngay sau lưng cô. Cô tham gia trò thưởng phạt và thích thú với mấy trò đoán từ như trò Thế nào, Khi nào và Ở đâu. Cô chơi rất giỏi và khiến người cháu trai của Scrooge cảm thấy vui thắm vào những lúc cô thắng các chị em khác, dù họ cũng sắc sảo không kém - như bạn đã thấy Topper là người như thế nào rồi đấy. Có đến hai mươi người trong phòng, già trẻ đủ cả. Ai ai cũng chơi đùa và Scrooge cũng thế. Nhiều lúc do quá say mê và quên rằng dù mình có nói gì thì mọi người cũng không thể nghe thấy, đôi lần lão cũng thốt lên vài ba tiếng và thường là lão đoán đúng, vì chẳng có gì có thể sắc bén hơn cái đầu của Scrooge một khi lão đã vận dụng nó.

Hồn ma đặc biệt vui khi thấy Scrooge hân hoan như thế và trù mến nhìn lão khi lão van nài như một đứa trẻ xin được ở lại cho đến khi khách khứa ra về hết. Tuy nhiên Hồn ma không thể chiều theo ý lão.

Có trò mới nữa kìa! - Scrooge nói. - Chỉ nửa tiếng thôi mà, thưa ngài. Chỉ nửa tiếng thôi!

Đó là trò chơi Có/Không, trong trò này người cháu của Scrooge sẽ nghĩ đến một điều gì đó và những người còn lại phải đoán xem đó là gì. Trong lúc chơi, anh ta chỉ trả lời những câu hỏi của họ

animal, an animal that growled and grunted sometimes, and talked sometimes, and lived in London, and walked about the streets, and wasn't made a show of, and wasn't led by anybody, and didn't live in a menagerie, and was never killed in a market, and was not a horse, or an ass, or a cow, or a bull, or a tiger, or a dog, or a pig, or a cat, or a bear. At every fresh question that was put to him, this nephew burst into a fresh roar of laughter; and was so inexpressibly tickled, that he was obliged to get up off the sofa and stamp. At last the plump sister, falling into a similar state, cried out:

"I have found it out! I know what it is, Fred! I know what it is!" "What is it?" cried Fred.

"It's your Uncle Scro-o-o-o-oge!"

Which it certainly was. Admiration was the universal sentiment, though some objected that the reply to "Is it a bear?" ought to have been "Yes;" inasmuch as an answer in the negative was sufficient to have diverted their thoughts from Mr. Scrooge, supposing they had ever had any tendency that way.

"He has given us plenty of merriment, I am sure," said Fred, "and it would be ungrateful not to drink his health. Here is a glass of mulled wine ready to our hand at the moment; and I say, 'Uncle Scrooge!' "

"Well! Uncle Scrooge!" they cried.

"A Merry Christmas and a Happy New Year to the old man, whatever he is!" said Scrooge's nephew. "He wouldn't

bằng hai từ, hoặc là Có hoặc là Không. Những câu hỏi đặt ra cho thấy anh ta đang nghĩ đến một sinh vật còn sống, hung tợn, ương bướng, hay cầu nhàu và gặm gù, đôi khi cũng nói chuyện, sống ở Luân Đôn, đi bộ trên đường phố, hay lánh né mọi người và chẳng cận kề với ai, chẳng để bị ai sai khiến, không bị nuôi nhốt trong chuồng, không bao giờ bị giết thịt trong chợ, chẳng phải là ngựa cũng chẳng phải lừa, bò sữa, bò đực hay cạp, chó, heo, mèo và gấu. Cứ mỗi lần nghe một câu hỏi mới, người cháu lại cười rộ lên sảng khoái đến nỗi phải đứng bật dậy khỏi ghế sofa và giậm giậm chân xuống đất. Cuối cùng, cô gái đầy đà - người cũng cười ngật ngèo - hét to:

Tôi biết rồi! Tôi biết đó là gì rồi, Fred!
Tôi biết rồi!

Là gì nào? - Fred hỏi lớn.

Là ông bác Scrooge của anh chứ gì!

Chính xác là như thế. Đến cả thế giới này cũng phải tán thành ấy chứ, mặc dù cũng có vài người phản đối, cho rằng lẽ ra đáp án của câu hỏi: "Đó có phải là người thô lỗ, gắt gỏng không?" phải là "Phải"; vì việc người cháu đáp "Không" đã khiến họ loại trừ đáp án là ông Scrooge.

Dẫu sao thì tôi tin rằng bác ấy cũng mang lại cho chúng ta nhiều niềm vui, - Fred nói, - và sẽ là vô ơn nếu chúng ta không nâng ly chúc sức khỏe cho bác ấy. Nào, hãy nâng ly lên và cùng tôi nói: "Vì bác Scrooge!" nào!

Được! Vì bác Scrooge! - Tất cả đồng thanh nói lớn.

take it from me, but may he have it, nevertheless. Uncle Scrooge!”

Uncle Scrooge had imperceptibly become so gay and light of heart, that he would have pledged the unconscious company in return, and thanked them in an inaudible speech, if the Ghost had given him time. But the whole scene passed off in the breath of the last word spoken by his nephew; and he and the Spirit were again upon their travels.

Much they saw, and far they went, and many homes they visited, but always with a happy end. The Spirit stood beside sick beds, and they were cheerful; on foreign lands, and they were close at home; by struggling men, and they were patient in their greater hope; by poverty, and it was rich. In almshouse, hospital, and jail, in misery's every refuge, where vain man in his little brief authority had not made fast the door, and barred the Spirit out, he left his blessing, and taught Scrooge his precepts.

It was a long night, if it were only a night; but Scrooge had his doubts of this, because the Christmas Holidays appeared to be condensed into the space of time they passed together. It was strange, too, that while Scrooge remained unaltered in his outward form, the Ghost grew older, clearly older. Scrooge had observed this change, but never spoke of it, until they left a children's Twelfth Night party, when, looking at the Spirit as they stood together in an open place, he noticed that its hair was grey.

Chúc bác Giáng sinh vui vẻ và Năm mới hạnh phúc, đầu cho bác có thể nào đi nữa! - Người cháu của Scrooge nói. - Bác ấy chẳng thể làm cho tôi bớt vui, nhưng thôi, hãy chúc cho bác ấy được vui. Nào, vì bác Scrooge!

Lòng Scrooge ngập tràn một niềm vui sướng và thanh thản đến độ lão cũng sẵn sàng chúc sức khỏe những người bạn kia và thầm cảm ơn họ nếu Hồn ma cho lão thời gian. Nhưng ngay lập tức toàn bộ khung cảnh đó đã biến mất ngay sau câu nói cuối cùng của người cháu, Scrooge và Hồn ma lại tiếp tục cuộc hành trình.

Họ đi qua nhiều nơi, chứng kiến nhiều điều và thăm thú nhiều nhà khác nhau, đâu đâu cũng tràn ngập hạnh phúc. Hồn ma đứng bên cạnh những chiếc giường bệnh, thế là mọi người trở nên vui vẻ; trên những mảnh đất xa lạ, thế là mọi người bỗng thấy như ở nhà; cạnh những con người đang sống chật vật, thế là họ kiên nhẫn trong hy vọng; bên cái nghèo, thế là mọi thứ hóa giàu có. Từ nhà cứu tế, bệnh viện, tù ngục đến khắp các chỗ nương thân đầy rẫy khổ đau, nơi mà những kẻ rỗng tuếch tự phụ với thẩm quyền bé mọn của mình đã không khép chặt cửa và không xua đuổi Hồn ma, Hồn ma đều để lại những lời chúc phúc của mình và dạy cho Scrooge những bài học về đạo lý.

Đó là một đêm rất dài, dài như thể thế gian này chỉ có một đêm mà thôi. Nhưng Scrooge nghi ngờ điều này, bởi dường như cả kỳ nghỉ Giáng sinh được co lại bằng đúng khoảng thời gian họ đã đi qua. Cũng thật kỳ lạ vì trong khi Scrooge không hề thay đổi thì Hồn ma càng lúc càng già đi, rõ ràng là như thế. Scrooge đã nhận thấy sự thay đổi này

<p>"Are spirits' lives so short?" asked Scrooge.</p> <p>"My life upon this globe, is very brief," replied the Ghost. "It ends to-night."</p> <p>"To-night!" cried Scrooge.</p> <p>"To-night at midnight. Hark! The time is drawing near."</p> <p>The chimes were ringing the three quarters past eleven at that moment.</p> <p>"Forgive me if I am not justified in what I ask," said Scrooge, looking intently at the Spirit's robe, "but I see something strange, and not belonging to yourself, protruding from your skirts. Is it a foot or a claw?"</p> <p>"It might be a claw, for the flesh there is upon it," was the Spirit's sorrowful reply. "Look here."</p> <p>From the foldings of its robe, it brought two children; wretched, abject, frightful, hideous, miserable. They knelt down at its feet, and clung upon the outside of its garment.</p> <p>"Oh, Man! look here. Look, look, down here!" exclaimed the Ghost.</p> <p>They were a boy and girl. Yellow, meagre, ragged, scowling, wolfish; but prostrate, too, in their humility. Where graceful youth should have filled their features out, and touched them with its freshest tints, a stale and shrivelled hand, like that of age, had pinched, and twisted them, and pulled them into shreds. Where angels might have sat enthroned, devils lurked, and glared out menacing. No change, no degradation, no perversion of humanity, in any grade, through all the mysteries of wonderful</p>	<p>nhưng không nói ra, cho đến khi họ rời khỏi một bữa tiệc Đêm Thứ Mười Hai dành cho bọn trẻ, lão phát hiện ra tóc của Hồn ma đã bạc trắng lúc họ đứng ngoài trời.</p> <p>Cuộc đời của các hồn ma ngắn lắm sao? - Scrooge thắc mắc.</p> <p>Cuộc sống của ta trên thế gian này rất ngắn ngủi, - Hồn ma đáp, - nó sẽ chấm dứt trong đêm nay.</p> <p>Đêm nay à? - Scrooge thẳng thốt.</p> <p>Đúng giữa đêm nay. Nghe đây! Thời gian đã đến gần.</p> <p>Đúng lúc đó chuông đồng hồ điểm mười một giờ bốn mươi lăm phút.</p> <p>Hãy tha thứ cho tôi nếu câu hỏi của tôi không chính đáng, - Scrooge nói trong khi nhìn cái áo choàng của Hồn ma đầy ngụ ý - nhưng tôi thấy có cái gì đó khác thường, không thuộc về ngài, đang thò ra từ vạt áo. Đó là một bàn chân hay là móng vuốt thế?</p> <p>Có thể đó là móng, bởi bên dưới còn chút thịt này đây. - Hồn ma đau khổ đáp. - Hãy nhìn đi.</p> <p>Từ dưới nếp gấp của áo choàng, Hồn ma lôi ra hai đứa trẻ xấu xí, khốn khổ, khủng khiếp, gớm ghiếc và tồi tàn đáng thương. Chúng quỳ sụp trên đôi bàn chân, bám vào áo của ông ta.</p> <p>Hỡi con người! Hãy nhìn đây! Nhìn đi, nhìn xuống đây này! - Hồn ma kêu lên.</p> <p>Chúng là một bé trai và một bé gái. Vàng vọt, gầy còm, xác xơ, đói khát và cũng kiệt quệ vì hèn mọn, thấp kém. Nơi mà lẽ ra sức trẻ phải phủ đầy hình vóc của chúng, thấm đượm chúng với</p>
---	--

creation, has monsters half so horrible and dread.

Scrooge started back, appalled. Having them shown to him in this way, he tried to say they were fine children, but the words choked themselves, rather than be parties to a lie of such enormous magnitude.

"Spirit! are they yours?" Scrooge could say no more.

"They are Man's," said the Spirit, looking down upon them. "And they cling to me, appealing from their fathers. This boy is

Ignorance. This girl is Want. Beware them both, and all of their degree, but most of all beware this boy, for on his brow I see that written which is Doom, unless the writing be erased. Deny it!" cried the Spirit, stretching out its hand towards the city. "Slander those who tell it ye! Admit it for your factious purposes, and make it worse. And abide the end!"

"Have they no refuge or resource?" cried Scrooge.

"Are there no prisons?" said the Spirit, turning on him for the last time with his own words. "Are there no workhouses?"

The bell struck twelve.

Scrooge looked about him for the Ghost, and saw it not. As the last stroke ceased to vibrate, he remembered the prediction of old Jacob Marley, and lifting up his eyes, beheld a solemn Phantom, draped and hooded, coming, like a mist along the ground, towards him.

sắc thái tươi tắn thì một bàn tay quắt queo, xỉn màu già nua đã quắp chặt, vặn xoắn và xé toạc sức trẻ của chúng thành từng mảnh. Nơi mà những vẻ đáng yêu, nét ngây thơ trong sáng lẽ ra phải ngự trị thì vẻ gớm ghiếc, xấu xa, nanh ác lại ẩn náu và phóng ra ánh nhìn đầy đe dọa. Không thay đổi, không biến chất, không làm lạc bản tính con người nhưng qua những bí ẩn của tạo hóa lại trở thành những sinh vật nửa người nửa quái vật trông thật gớm ghiếc.

Scrooge lùi lại, kinh hoàng. Trông thấy những đứa trẻ, lão định buông lời khen ngợi nhưng lời lẽ như bị tắt nghẹn lại bên trong, dẫu sao vẫn còn hơn là phải nói ra lời giả dối.

Thưa ngài, chúng là con của ngài đấy ư? - Scrooge không biết nói gì thêm nữa.

Là con của những người trần mắt thịt các ngươi đấy. Hồn ma đáp trong khi nhìn xuống những đứa trẻ. - Chúng bám theo ta, khẩn khoản cầu xin được những người sinh thành ra chúng giúp đỡ. Thành bé này tên là Dốt nát. Còn con bé kia chính là Nghèo đói. Hãy nhìn cho kỹ cả hai đứa bé và mọi hình dáng, đường nét của chúng. Nhưng hãy chú ý thật kỹ cậu bé, trên trán của nó có ghi chữ Bạc Phận, trừ phi được xóa bỏ. Chối bỏ nó đi! - Hồn ma nói lớn, vươn tay chỉ về phía thành phố. - Thật xấu xa cho kẻ nào nói câu đó! Hãy thừa nhận những ý định xấu xa của các ngươi và mong đợi một kết thúc của cuộc đời các ngươi!

Chúng không có nơi ẩn náu hay nguồn trợ giúp nào sao? - Scrooge hỏi to.

	<p>Chẳng lẽ không có nhà tù ư? - Hồn ma nói, quay lại</p> <p>nhìn Scrooge lần cuối. - Chẳng lẽ không có trại tể bần à?</p> <p>Chuông nhà thờ điểm mười hai tiếng.</p> <p>Scrooge nhìn quanh tìm Hồn ma nhưng không còn thấy ông ta nữa. Khi tiếng chuông cuối cùng chấm dứt, lão nhớ lại lời báo trước của Jacob Marley và nhướn mắt lên. Lão trông thấy một bóng ma nghiêm nghị trùm kín toàn thân đang tiến về phía lão, là đầ như một làn sương mỏng trên mặt đất.</p>
<p>STAVE IV: THE LAST OF THE SPIRITS</p> <p>THE Phantom slowly, gravely, silently approached. When it came near him, Scrooge bent down upon his knee; for in the very air through which this Spirit moved it seemed to scatter gloom and mystery.</p> <p>It was shrouded in a deep black garment, which concealed its head, its face, its form, and left nothing of it visible save one outstretched hand. But for this it would have been difficult to detach its figure from the night, and separate it from the darkness by which it was surrounded.</p> <p>He felt that it was tall and stately when it came beside him, and that its mysterious presence filled him with a solemn dread. He knew no more, for the Spirit neither spoke nor moved.</p>	<p>CHƯƠNG 4 – HỒN MA CUỐI CÙNG</p> <p>Bóng ma chậm chạp, nghiêm trang và lặng lẽ tiến lại. Khi nó đến gần, Scrooge quỳ sụp xuống bởi dường như theo mỗi bước đi, nó gieo rắc một sự bí ẩn và u ám nào đó.</p> <p>Bao quanh hồn ma là một tấm vải đen sẫm che kín cả đầu, mặt, thân hình và chỉ chừa ra có mỗi bàn tay. Trong bộ dạng đó, thật khó mà phân biệt được hồn ma với bóng tối xung quanh.</p> <p>Scrooge có cảm giác hồn ma rất cao lớn và oai vệ khi nó đến bên lão, bởi sự hiện diện bí hiểm của nó khiến lão cảm thấy lo sợ đến chết khiếp. Ngoài ra, lão chẳng biết gì hơn bởi hồn ma không hề lên tiếng hay cử động.</p> <p>Có phải trước mặt tôi là Hồn ma Giáng sinh Tương lai không? - Scrooge hỏi.</p> <p>Hồn ma chẳng trả lời mà chỉ tay về phía trước.</p>

"I am in the presence of the Ghost of Christmas Yet To Come?" said Scrooge.

The Spirit answered not, but pointed onward with its hand.

"You are about to show me shadows of the things that have not happened, but will happen in the time before us," Scrooge pursued. "Is that so, Spirit?"

The upper portion of the garment was contracted for an instant in its folds, as if the Spirit had inclined its head. That was the only answer he received.

Although well used to ghostly company by this time, Scrooge feared the silent shape so much that his legs trembled beneath him, and he found that he could hardly stand when he prepared to follow it.

The Spirit paused a moment, as observing his condition, and giving him time to recover.

But Scrooge was all the worse for this. It thrilled him with a vague uncertain horror, to know that behind the dusky shroud, there were ghostly eyes intently fixed upon him, while he, though he stretched his own to the utmost, could see nothing but a spectral hand and one great heap of black.

"Ghost of the Future!" he exclaimed, "I fear you more than any spectre I have seen. But as I know your purpose is to do me good, and as I hope to live to be another man from what I was, I am prepared to bear you company, and do it with a thankful heart. Will you not speak to me?"

Ngài sắp chỉ cho tôi thấy những hình bóng của các sự việc chưa xảy ra nhưng sẽ xảy ra, có đúng không? - Scrooge tiếp tục gắng hỏi.

Trong phút chốc, những nếp gấp của phần trên của miếng vải như tụt xuống, tựa hồ hồn ma vừa gật đầu. Đó là "câu trả lời" duy nhất mà Scrooge nhận được.

Dù đã quen với sự hiện diện của các hồn ma, song Scrooge vẫn sợ cái hình dáng im lặng đó đến mức hai chân lão cứ run bần cả lên. Rõ ràng lão không thể nào đứng lên để đi theo nó. Hồn ma bèn dừng lại một lát để quan sát và cho lão thời gian bình tâm trở lại.

Nhưng Scrooge ngày càng trở nên tệ hơn. Lão kinh hãi vì mơ hồ nghĩ rằng sau tấm vải liệm tối tăm kia là một đôi mắt ma quái đang nhìn chăm chú vào lão trong khi dù đã cố gắng hết sức, lão vẫn không thể thấy gì hơn ngoài một bàn tay ma quái và một khối đen to lớn.

Này Hồn ma Tương lai! - Lão nói lớn. - Ngài làm tôi sợ hơn tất cả những hồn ma mà tôi đã gặp. Nhưng tôi biết mục đích viếng thăm của ngài là tốt đẹp và tôi hy vọng mình sẽ trở thành một con người khác những gì tôi đã từng sống. Tôi sẵn sàng làm bạn đồng hành với ngài và vô cùng biết ơn vì điều đó. Xin hãy nói gì đó với tôi!

Hồn ma vẫn im ỉm không trả lời. Bàn tay của nó chỉ thẳng về phía trước.

Xin hãy dẫn đường! - Scrooge nói. - Đêm sẽ qua rất mau và tôi biết đây là khoảng thời gian quý giá đối với mình. Xin hãy dẫn đường, hỡi Hồn ma!

It gave him no reply. The hand was pointed straight before them.

“Lead on!” said Scrooge. “Lead on! The night is waning fast, and it is precious time to me, I know. Lead on, Spirit!”

The Phantom moved away as it had come towards him. Scrooge followed in the shadow of its dress, which bore him up, he thought, and carried him along.

They scarcely seemed to enter the city; for the city rather seemed to spring up about them, and encompass them of its own act. But there they were, in the heart of it; on 'Change, amongst the merchants; who hurried up and down, and chinked the money in their pockets, and conversed in groups, and looked at their watches, and trifled thoughtfully with their great gold seals; and so forth, as Scrooge had seen them often.

The Spirit stopped beside one little knot of business men. Observing that the hand was pointed to them, Scrooge advanced to listen to their talk.

“No,” said a great fat man with a monstrous chin, “I don’t know much about it, either way. I only know he’s dead.” “When did he die?” inquired another.

“Last night, I believe.”

“Why, what was the matter with him?” asked a third, taking a vast quantity of snuff out of a very large snuff-box. “I thought he’d never die.”

“God knows,” said the first, with a yawn.

“What has he done with his money?” asked a red-faced gentleman with a pendulous excrescence on the end of

Hồn ma bước đi theo cách ban nãy nó tiến đến. Scrooge mạnh dạn bám theo sau cái bóng áo choàng để được đưa đi. Căn cứ vào những gì đang diễn ra xung quanh thì dường như họ chưa vào đến thành phố vì cả thành phố có thể sẽ nhảy bổ vào họ ngay. Nhưng rồi họ cũng tới nơi và đứng ngay giữa trái tim của thành phố, tòa nhà Royal Exchange, nơi những thương nhân vội vã đi lại, bỏ tiền loảng xoảng vào túi, tùm tùm thành từng nhóm nói chuyện, thì thoảng lại nhìn đồng hồ và tư lự đùa nghịch với những con dấu bằng vàng... tất tần tật những gì mà Scrooge vẫn thường trông thấy.

Hồn ma dừng lại bên một nhóm nhỏ thương nhân. Trông thấy bàn tay Hồn ma chỉ về phía ấy, Scrooge bèn tiến lại gần để nghe họ nói.

Không, - một người đàn ông mập mạp có cái cằm to bè nói. - Dù sao tôi cũng không biết rõ lắm. Chỉ biết là lão chết rồi.

Lão chết khi nào? - Một người khác hỏi.

Đêm qua, tôi nghĩ thế.

Nhưng tại sao, lão bị gì mà chết? - Người thứ ba hỏi[50] trong khi nhón một nhúm thuốc lá bột từ cái hộp thuốc lớn để đưa lên mũi hít hà. - Tôi cứ nghĩ lão chẳng bao giờ chết chứ!

Có Chúa mới biết! - Người thứ nhất nói, đoạn ngáp dài.

Thế lão làm gì với tiền của mình nhỉ? - Một quý ông mặt đỏ có cục bướu lồi nơi đầu mũi cứ đung đưa như mào gà trống hỏi.

<p>his nose, that shook like the gills of a turkey-cock.</p> <p>"I haven't heard," said the man with the large chin, yawning again. "Left it to his company, perhaps. He hasn't left it to me. That's all I know."</p> <p>This pleasantry was received with a general laugh.</p> <p>"It's likely to be a very cheap funeral," said the same speaker; "for upon my life I don't know of anybody to go to it. Suppose we make up a party and volunteer?"</p> <p>"I don't mind going if a lunch is provided," observed the gentleman with the excrescence on his nose. "But I must be fed, if I make one."</p> <p>Another laugh.</p> <p>"Well, I am the most disinterested among you, after all," said the first speaker, "for I never wear black gloves, and I never eat lunch. But I'll offer to go, if anybody else will. When I come to think of it, I'm not at all sure that I wasn't his most particular friend; for we used to stop and speak whenever we met. Bye, bye!"</p> <p>Speakers and listeners strolled away, and mixed with other groups. Scrooge knew the men, and looked towards the Spirit for an explanation.</p> <p>The Phantom glided on into a street. Its finger pointed to two persons meeting. Scrooge listened again, thinking that the explanation might lie here.</p> <p>He knew these men, also, perfectly. They were men of business: very wealthy, and of great importance. He</p>	<p>Tôi không nghe tới vụ đó, - người đàn ông có cái cằm lớn đáp và tiếp tục ngáp. - Có lẽ là để lại cho cộng sự của mình. Chỉ biết là lão chẳng để lại cho tôi, thế thôi.</p> <p>Câu bông đùa này khiến mọi người cười rộ.</p> <p>Đám tang này sẽ đỡ tốn kém đây, - người đàn ông nói tiếp. - Bởi theo tôi thấy thì chẳng có ai đến dự cả. Hay là mình hình thành một nhóm tình nguyện đến viếng đi?</p> <p>Tôi sẵn sàng đi nếu được mời ăn trưa, - quý ông có cái bươu trên mũi nói. - Phải có ăn uống thì tôi mới đi.</p> <p>Lại thêm một tràng cười khác.</p> <p>Ừm, suy cho cùng thì tôi là người ít tha thiết nhất trong số chúng ta. - Người đàn ông đầu tiên nói. - Vì tôi chẳng bao giờ mang găng tay đen và ăn trưa cả. Nhưng nếu có ai đi thì tôi sẽ đi.</p> <p>Nói đến chuyện này, cũng không hẳn tôi chẳng quen biết gì lão. Bởi hồi trước tôi với lão ấy cũng từng dừng chân và nói chuyện khi gặp nhau. Thôi tạm biệt nhé!</p> <p>Đoạn, người nói lẫn người nghe đều bỏ đi, hòa vào những nhóm khác. Scrooge biết tất cả họ và nhìn Hồn ma mong được giải thích.</p> <p>Hồn ma lướt đến một con đường khác và chỉ tay về phía hai người nọ đang gặp nhau. Scrooge lại lắng nghe những gì họ nói, thầm nghĩ câu trả lời ắt hẳn nằm ở đây.</p> <p>Lão cũng biết rõ hai người này. Đó là các thương nhân giàu sụ và là những nhân vật cực kỳ quan trọng. Lúc nào lão cũng cố tìm cách lấy lòng họ trong kinh</p>
--	---

<p>had made a point always of standing well in their esteem: in a business point of view, that is; strictly in a business point of view.</p> <p>"How are you?" said one.</p> <p>"How are you?" returned the other.</p> <p>"Well!" said the first. "Old Scratch has got his own at last, hey?"</p> <p>"So I am told," returned the second. "Cold, isn't it?"</p> <p>"Seasonable for Christmas time. You're not a skater, I suppose?" "No. No. Something else to think of. Good morning!"</p> <p>Not another word. That was their meeting, their conversation, and their parting.</p> <p>Scrooge was at first inclined to be surprised that the Spirit should attach importance to conversations apparently so trivial; but feeling assured that they must have some hidden purpose, he set himself to consider what it was likely to be. They could scarcely be supposed to have any bearing on the death of Jacob, his old partner, for that was Past, and this Ghost's province was the Future. Nor could he think of any one immediately connected with himself, to whom he could apply them. But nothing doubting that to whomsoever they applied they had some latent moral for his own improvement, he resolved to treasure up every word he heard, and everything he saw; and especially to observe the shadow of himself when it appeared. For he had an expectation that the conduct of his future self would give him the clue he missed, and would</p>	<p>doanh, thuần túy chỉ là trong kinh doanh.</p> <p>Chào anh! - Một người nói.</p> <p>Chào anh! - Người kia đáp.</p> <p>Vậy là, Lão Quỷ sứ ấy cuối cùng cũng phải trả giá hả? - Người thứ nhất nói.</p> <p>Tôi cũng nghe nói vậy. - Người kia đáp.</p> <p>Chào anh! - Một người nói.</p> <p>Chào anh! - Người kia đáp.</p> <p>Lạnh nhỉ?</p> <p>Giáng sinh mà. Anh không phải là tay trượt băng sao?</p> <p>Không, không. Tôi còn chuyện khác phải bận tâm. Thôi chào nhé!</p> <p>Không một lời nào khác nữa. Thế đấy, họ gặp gỡ, nói xã giao vài ba câu, rồi đường ai nấy đi.</p> <p>Thoạt đầu, Scrooge hơi ngạc nhiên khi thấy Hồn ma lại cho cuộc trò chuyện tầm phào đó là quan trọng, nhưng rồi nghĩ rằng hẳn chúng phải có một mục đích sâu xa nào đó, lão bèn theo dõi tiếp câu chuyện. Chẳng thể nào họ lại đang bàn tán về cái chết của Jacob - cộng sự của lão - bởi đó đã là việc của quá khứ còn Hồn ma này là của Tương lai. Lão cũng không thể liên tưởng đến người quen nào của lão từ những câu chuyện đó. Nhưng chắc chắn một điều, dù những câu chuyện đó nói về ai đi nữa thì chúng cũng ngấm ngấm có tác dụng răn dạy chính bản thân lão.</p> <p>Scrooge quyết định gộp nhặt những gì tai nghe mắt thấy và đặc biệt quan sát hình ảnh của chính mình. Bởi lão nghĩ rằng cách cư xử trong tương lai của</p>
--	---

render the solution of these riddles easy.

He looked about in that very place for his own image; but another man stood in his accustomed corner, and though the clock pointed to his usual time of day for being there, he saw no likeness of himself among the multitudes that poured in through the Porch. It gave him little surprise, however; for he had been revolving in his mind a change of life, and thought and hoped he saw his new-born resolutions carried out in this.

Quiet and dark, beside him stood the Phantom, with its outstretched hand. When he roused himself from his thoughtful quest, he fancied from the turn of the hand, and its situation in reference to himself, that the Unseen Eyes were looking at him keenly. It made him shudder, and feel very cold.

They left the busy scene, and went into an obscure part of the town, where Scrooge had never penetrated before, although he recognised its situation, and its bad repute. The ways were foul and narrow; the shops and houses wretched; the people half-naked, drunken, slipshod, ugly. Alleys and archways, like so many cesspools, disgorged their offences of smell, and dirt, and life, upon the straggling streets; and the whole quarter reeked with crime, with filth, and misery.

Far in this den of infamous resort, there was a low-browed, beetling shop, below a pent-house roof, where iron, old rags, bottles, bones, and greasy offal, were bought. Upon the floor within, were piled up heaps of rusty keys, nails, chains, hinges, files, scales, weights, and

bản thân sẽ giúp lão tìm ra manh mối bị bỏ lỡ và dễ dàng có được lời giải cho điều bí ẩn khó hiểu này.

Lão nhìn quanh tìm kiếm hình bóng của chính mình, tuy nhiên một người đàn ông khác lại đứng ở ngay vị trí quen thuộc của lão, dù theo đồng hồ thì giờ này lẽ ra lão phải ở đây, Scrooge cũng không hề thấy mình giữa đám đông đổ ra từ cổng vòm tòa nhà. Tuy vậy, lão không mấy ngạc nhiên vì nghĩ rằng hẳn là do cuộc sống thay đổi và hy vọng các giải pháp mới trong tương lai sẽ thay lão làm tất cả những việc này.

Im lặng và tối đen, Bóng ma đứng cạnh lão với một bàn tay thò ra. Sự tỉnh khỏi những suy nghĩ ban nãy và trông thấy bàn tay, Scrooge tưởng tượng đôi mắt vô hình đang nhìn mình chằm chằm dưới lớp vải đen, chợt thấy rùng mình và ớn lạnh.

Họ rời quang cảnh nhộn nhịp đó và tiến đến một khu tối tăm trong thành phố - nơi Scrooge chưa bao giờ đặt chân đến dù vẫn biết và nghe đồn đại nhiều tai tiếng. Đường sá hôi hám và chật chội; nhà ở và cửa hiệu tồi tàn; người dân thì rách mướp, say xỉn, bệ rạc và xấu xí. Các ngõ hẻm và cổng tò vò trên những con phố lộn xộn, quanh co dấy lên mùi xú uế, bẩn thỉu; cả khu phố sặc mùi tội phạm, rác rưởi, chất thải dơ bẩn và thống khổ.

Khuất sâu trong sào huyệt trứ danh này là một cửa hiệu chòi cả ra phố với mái thấp lè tè, bên trên tầng mái là một căn phòng nhỏ khác. Đó là một hiệu đồng nát chuyên thu mua sắt cũ, quần áo cũ rách, chai lọ, xương xẩu và cả những phần thừa thặng bị vứt đi nhay nhựa, bê bết mỡ của con vật. Trên sàn nhà chất

refuse iron of all kinds. Secrets that few would like to scrutinise were bred and hidden in mountains of unseemly rags, masses of corrupted fat, and sepulchres of bones. Sitting in among the wares he dealt in, by a charcoal stove, made of old bricks, was a greyhaired rascal, nearly seventy years of age; who had screened himself from the cold air without, by a frousy curtaining of miscellaneous tatters, hung upon a line; and smoked his pipe in all the luxury of calm retirement.

Scrooge and the Phantom came into the presence of this man, just as a woman with a heavy bundle slunk into the shop. But she had scarcely entered, when another woman, similarly laden, came in too; and she was closely followed by a man in faded black, who was no less startled by the sight of them, than they had been upon the recognition of each other. After a short period of blank astonishment, in which the old man with the pipe had joined them, they all three burst into a laugh.

"Let the charwoman alone to be the first!" cried she who had entered first. "Let the laundress alone to be the second; and let the undertaker's man alone to be the third. Look here, old Joe, here's a chance! If we haven't all three met here without meaning it!"

"You couldn't have met in a better place," said old Joe, removing his pipe from his mouth. "Come into the parlour. You were made free of it long ago, you know; and the other two an't strangers. Stop till I shut the door of the shop. Ah! How it skreeks! There an't such a rusty bit of metal in the place as its own hinges, I believe; and I'm sure there's

đồng những thứ gỉ sét như chìa khóa, đinh ốc, dây xích, bản lề, giũa, cân, quả cân và sắt phế thải đủ loại. Thêm vào đó là những thứ khiến ta phải tò mò nằm khuất lấp trong những núi đồ rách bừa bộn, từng đồng nhôm nhóp mớ thối và những ụ xương nhô cao như nấm mồ. Ngồi giữa đồng hồ lớn đó, bên cạnh lò sưởi than bằng gạch cũ kỹ, là một kẻ bất lương nom đã gần bảy mươi tuổi với mái tóc bạc trắng.

Lão chặn cái lạnh tràn vào bằng một tấm rèm may từ những miếng vải hỗn tạp bẩn thỉu, được treo trên sợi dây, trầm tĩnh rít tẩu thuốc với vẻ an nhàn.

Khi Scrooge và hồn ma vừa trông thấy người đàn ông này thì một người đàn bà cầm một bọc nặng khệ nệ bước vào tiệm. Khi bà ta vừa vào thì một phụ nữ khác cũng trối tay như thế nổi gót bước vào, theo sát phía sau là một người đàn ông mặc áo màu đen đã bạc màu. Trông có vẻ như cả bọn họ đều biết nhau. Sau một thoáng ngạc nhiên khi gặp người chủ tiệm, cả bọn bèn cười phá lên.

Ưu tiên cho bà giúp việc này trước đi nào! - Người phụ nữ bước vào đầu tiên nói lớn. - Bà thợ giặt là người thứ hai, còn anh nhà đôn là người thứ ba. Nhìn đây, già Joe, đây là cả một cơ hội đấy! Đó là lý do vì sao cả ba chúng tôi không hẹn mà gặp ở đây.

Chẳng có nơi nào để gặp gỡ tốt hơn nơi này! - Lão Joe nhả cái tẩu thuốc ra khỏi miệng và nói. - Thôi, ra phòng khách đi. Bà đã quá quen với nó rồi, còn hai người kia cũng chẳng phải xa lạ.

no such old bones here, as mine. Ha, ha! We're all suitable to our calling, we're well matched. Come into the parlour. Come into the parlour."

The parlour was the space behind the screen of rags. The old man raked the fire together with an old stair-rod, and having trimmed his smoky lamp (for it was night), with the stem of his pipe, put it in his mouth again.

While he did this, the woman who had already spoken threw her bundle on the floor, and sat down in a flaunting manner on a stool; crossing her elbows on her knees, and looking with a bold defiance at the other two.

"What odds then! What odds, Mrs. Dilber?" said the woman.

"Every person has a right to take care of themselves. He always did."

"That's true, indeed!" said the laundress. "No man more so."

"Why then, don't stand staring as if you was afraid, woman; who's the wiser? We're not going to pick holes in each other's coats, I suppose?"

"No, indeed!" said Mrs. Dilber and the man together. "We should hope not."

"Very well, then!" cried the woman.

"That's enough. Who's the worse for the loss of a few things like these? Not a dead man, I suppose."

"No, indeed," said Mrs. Dilber, laughing.

"If he wanted to keep 'em after he was dead, a wicked old screw," pursued the woman, "why wasn't he natural in his lifetime? If he had been, he'd have had

Đợi đã, để tôi đi đóng cửa tiệm. Chà! Sao mà nó cứ kêu rít lên thế. Cái bản lề gỉ sét dữ rồi đây, cứ như là xương ở người già như tôi ấy. Hà, hà... Chúng ta thật là ngu tằm ngu, mã tằm mã, gặp nhau thế này là đúng quá. Nào, ra phòng khách đi. Ra đây nào!

Phòng khách là khoảng trống phía sau bức rèm bằng giẻ rách. Lão già lấy cái thanh chặn cầu thang cũ kỹ cời đồng lửa trong lò sưởi, dùng thân ống tẩu khêu cái tim đèn ám khói cho sáng hơn rồi lại ngậm ống tẩu vào miệng.

Trong lúc đó, người đàn bà ban nãy ném cái bọc xuống sàn, ngồi xuống ghế đầu về điệu dàng, chống cùi chỏ lên đầu gối và nhìn hai người còn lại bằng ánh mắt khinh thường.

Có gì kỳ cục đâu kia chứ, bà Dilber? - Người phụ nữ nói. - Ai cũng có quyền lo cho bản thân. Lão ta lúc nào chẳng làm như thế.

Phải, chính thế! - Bà thợ giặt đáp. - Ai cũng thế cả!

Vậy thì việc gì bà cứ đứng nhìn chăm chăm như đang sợ lắm ấy? Ai ma mãnh hơn ai? Không bởi móc nhau nhé?

Không hề! - Bà Dilber và người đàn ông cùng đáp. - Hy vọng là không!

Vậy thì tốt rồi! - Người đàn bà nói lớn. - Nhiều đó đủ rồi. Mất có vài thứ như thế thì có tội tình ai cơ chứ? Chẳng lẽ lại tội cho người chết, tôi nói đúng không?

Ừ, đúng. - Bà Dilber nói và cười lớn. - Nếu lão ấy muốn giữ rít lấy những thứ này sau khi chết - một con người bủn xỉn xấu xa, thì sao lúc sống lão chẳng sống cho chân thành? Vì nếu vậy thì khi

somebody to look after him when he was struck with Death, instead of lying gasping out his last there, alone by himself."

"It's the truest word that ever was spoke," said Mrs. Dilber. "It's a judgment on him."

"I wish it was a little heavier judgment," replied the woman; "and it should have been, you may depend upon it, if I could have laid my hands on anything else. Open that bundle, old Joe, and let me know the value of it. Speak out plain. I'm not afraid to be the first, nor afraid for them to see it. We knew pretty well that we were helping ourselves, before we met here, I believe. It's no sin. Open the bundle, Joe."

But the gallantry of her friends would not allow of this; and the man in faded black, mounting the breach first, produced his plunder. It was not extensive. A seal or two, a pencil-case, a pair of sleevebuttons, and a brooch of no great value, were all. They were severally examined and appraised by old Joe, who chalked the sums he was disposed to give for each, upon the wall, and added them up into a total when he found there was nothing more to come.

"That's your account," said Joe, "and I wouldn't give another sixpence, if I was to be boiled for not doing it. Who's next?"

Mrs. Dilber was next. Sheets and towels, a little wearing apparel, two old-fashioned silver teaspoons, a pair of sugar-tongs, and a few boots. Her account was stated on the wall in the same manner.

lão chết đi đã có người trông nom cho lão rồi, thay vì cứ nằm đó mà hấp hối một mình.

Đó là lời nói thật nhất từ trước đến nay.
- Bà Dilber nói. - Đó là sự trừng phạt dành cho lão ấy.

Tôi ước gì lão bị trừng phạt nặng hơn một chút. - Người đàn bà đáp. - Phải tay tôi á, tôi sẽ làm như thế. Thôi, mở cái bọc ra đi, Joe già, cho tôi biết nó giá trị đến đâu nào. Thật tình mà nói, tôi chẳng e dè khi là người đầu tiên trưng bày "chiến lợi phẩm" ra đâu, chắc rằng mấy người này cũng không ngại ngần gì. Trước khi tới đây chúng ta đã biết rõ là mình đang tự giúp lấy thân mà. Chẳng có gì là tội lỗi cả. Mở ra đi, Joe.

Tuy nhiên, những người bạn của bà ta chẳng đợi đến Joe già làm chuyện đó. Người đàn ông mặc đồ đen mở cái túi của mình ra trước, lôi ra những thứ anh ta thó được. Cũng chẳng nhiều nhận gì. Một hai con dấu; một cái hộp đựng bút chì; một cặp nút cài tay áo; một cái ghim hoa cài cổ áo chẳng mấy giá trị. Tất cả chỉ có thế. Joe sẫm soi những món đồ và định giá, lấy phấn ghi lại số tiền mà lão trả cho từng món lên tường, rồi cộng tất cả lại khi thấy không còn gì để mua nữa.

Của anh được bấy nhiêu đó thôi, - Joe nói, - sáu pen-ni không hơn. Tiếp theo là ai nào?

Đến lượt bà Dilber. Đó là mớ khăn tắm và khăn trải giường, một bộ đồ bình thường đã qua sử dụng, hai cái muỗng uống trà bằng bạc kiểu cổ, một cái kẹp gấp đường và vài đôi giày ống. Số tiền của bà ta cũng được ghi trên tường như thế.

<p>"I always give too much to ladies. It's a weakness of mine, and that's the way I ruin myself," said old Joe. "That's your account. If you asked me for another penny, and made it an open question, I'd</p> <p>repent of being so liberal and knock off half-a-crown."</p> <p>"And now undo my bundle, Joe," said the first woman.</p> <p>Joe went down on his knees for the greater convenience of opening it, and having unfastened a great many knots, dragged out a large and heavy roll of some dark stuff.</p> <p>"What do you call this?" said Joe. "Bed-curtains!"</p> <p>"Ah!" returned the woman, laughing and leaning forward on her crossed arms. "Bed-curtains!"</p> <p>"You don't mean to say you took 'em down, rings and all, with him lying there?" said Joe.</p> <p>"Yes I do," replied the woman. "Why not?"</p> <p>"You were born to make your fortune," said Joe, "and you'll</p> <p>certainly do it."</p> <p>"I certainly shan't hold my hand, when I can get anything in it by reaching it out, for the sake of such a man as He was, I promise you, Joe," returned the woman coolly. "Don't drop that oil upon the blankets, now."</p> <p>"His blankets?" asked Joe.</p>	<p>Tôi luôn rộng tay với phụ nữ. Đó là điểm yếu của tôi, và cũng là cách mà tôi hủy hoại bản thân mình. - Joe nói. - Của bà được nhiều đó. Bà mà hỏi thêm một xu nữa thôi là tôi sẽ hối hận vì sự hào phóng của mình và lấy lại ngay nửa cơ-rao đấy!</p> <p>Giờ mở túi của tôi đi, Joe. - Người đàn bà đầu tiên nói.</p> <p>Joe khụy gối ngồi xuống cho thoải mái rồi bắt đầu mở hết nút thắt này đến nút thắt khác, lôi ra một cuộn to nặng đầy thứ gì đó màu sẫm.</p> <p>Cái này là cái gì vậy? - Joe hỏi. - Rèm treo giường à?</p> <p>À! - Người đàn bà đáp, cười lớn và ngả người ra trước, tì lên hai cánh tay đan chéo đặt trên đùi. - Thì rèm treo giường chứ còn gì nữa!</p> <p>Bà đừng nói là bà đã giặt chúng xuống nhé, còn nguyên cả khoen, trong lúc lão đang nằm đó? - Joe hỏi.</p> <p>Ừ, đúng vậy đấy. - Người đàn bà đáp. - Tại sao không?</p> <p>Cái này là cái gì vậy? - Joe hỏi. - Rèm treo giường à?</p> <p>Cuộc mua bán những món đồ bị lấy trộm trên xác lão Scrooge .</p> <p>Bà sinh ra là vậy mà, - Joe nói, - nên bà phải làm thế thôi.</p> <p>Tôi sẽ không rút tay nếu có thể vợ vét được bất kỳ thứ gì từ một người như lão ta, tôi thề với ông đấy, Joe. - Người đàn bà lạnh lùng đáp. - Coi chừng đổ dầu lên mền kia kìa!</p> <p>Mền của lão ta ư? - Joe hỏi.</p>
---	--

"Whose else's do you think?" replied the woman. "He isn't likely to take cold without 'em, I dare say."

"I hope he didn't die of anything catching? Eh?" said old Joe, stopping in his work, and looking up.

"Don't you be afraid of that," returned the woman. "I an't so fond of his company that I'd loiter about him for such things, if he did. Ah! you may look through that shirt till your eyes ache; but you won't find a hole in it, nor a threadbare place. It's the best he had, and a fine one too. They'd have wasted it, if it hadn't been for me." "What do you call wasting of it?" asked old Joe.

"Putting it on him to be buried in, to be sure," replied the woman with a laugh. "Somebody was fool enough to do it, but I took it off again. If calico an't good enough for such a purpose, it isn't good enough for anything. It's quite as becoming to the body. He can't look uglier than he did in that one."

Scrooge listened to this dialogue in horror. As they sat grouped about their spoil, in the scanty light afforded by the old man's lamp, he viewed them with a detestation and disgust, which could hardly have been greater, though they had been obscene demons, marketing the corpse itself.

"Ha, ha!" laughed the same woman, when old Joe, producing a flannel bag with money in it, told out their several gains upon the ground. "This is the end of it, you see! He frightened every one away from him when he was alive, to profit us when he was dead! Ha, ha, ha!"

Chứ còn của ai vào đây nữa? - Người đàn bà trả lời. Không có chúng thì lão cũng chẳng bị cảm lạnh đâu, tôi dám cá như thế.

Hy vọng là lão không chết vì bệnh truyền nhiễm đó chứ? - Joe hỏi, dừng tay và nhìn lên.

Ông sợ à? - Người đàn bà hỏi. - Tôi chẳng ham hồ đến mức lảng vảng xung quanh lão vì những thứ này nếu lão mắc bệnh đó. Nếu muốn thì ông cứ việc sẫm soi cái áo đến đỏ cả mắt, nhưng yên tâm đi, chẳng có lấy một lỗ thủng hay đứt một sợi chỉ nào đâu. Đó là cái đẹp nhất của lão ấy, và còn tốt lắm. Nếu không vào tay tôi thì cứ gọi là phí đi!

Phí là thế nào? Sao lại phí? - Joe hỏi.

Vì người ta sẽ mặc vào mà liệm cho lão ấy, - Người đàn bà đáp và cười lớn - Họ ngốc đến thế là cùng, nhưng tôi đã cuồn mắt rồi. Vải trúc bâu cứ gọi là hợp nhất để liệm đấy. Nó hợp với xác chết. Mặc cái đó thì lão tha hồ mà không sợ xấu xí.

Scrooge lắng nghe cuộc đối thoại mà thấy rợn cả người.

Trong lúc đám người túm tụm bàn về những món đồ ăn cấp được, trong ánh đèn le lói của lão già Joe, Scrooge thấy họ ghê tởm, đáng ghét đến mức chẳng thể nào tồi tệ hơn thế và bản thân họ hiểm ác bản thủ chẳng khác gì bọn quỷ đang cùng nhau chia chác cái thầy ma.

Ha...ha...ha...! - Nói đến đó, bà ta cười lớn trong lúc lão Joe già lấy ra một cái túi đựng tiền làm bằng vải flanen, lần đếm món tiền của họ trên sàn. - Đây là kết cục, mấy người thấy không? Lúc

"Spirit!" said Scrooge, shuddering from head to foot. "I see, I see. The case of this unhappy man might be my own. My life tends that way, now. Merciful Heaven, what is this!"

He recoiled in terror, for the scene had changed, and now he almost touched a bed: a bare, uncurtained bed: on which, beneath a ragged sheet, there lay a something covered up, which, though it was dumb, announced itself in awful language.

The room was very dark, too dark to be observed with any accuracy, though Scrooge glanced round it in obedience to a secret impulse, anxious to know what kind of room it was. A pale light, rising in the outer air, fell straight upon the bed; and on it, plundered and bereft, unwatched, unwept, uncared for, was the body of this man.

Scrooge glanced towards the Phantom. Its steady hand was pointed to the head. The cover was so carelessly adjusted that the slightest raising of it, the motion of a finger upon Scrooge's part, would have disclosed the face. He thought of it, felt how easy it would be to do, and longed to do it; but had no more power to withdraw the veil than to dismiss the spectre at his side.

Oh cold, cold, rigid, dreadful Death, set up thine altar here, and dress it with such terrors as thou hast at thy command: for this is thy dominion! But of the loved, revered, and honoured head, thou canst not turn one hair to thy dread purposes, or make one feature odious. It is not that the hand is heavy and will fall down when released; it is not that the heart and pulse are still; but

sống lâu làm mọi người khiếp sợ, không dám bén mảng tới gần, đến lúc chết thì lại mang lợi cho chúng ta!
Ha...ha...haaa...!

Thưa ngài, - Scrooge nói, rùng mình từ đầu đến chân. Tôi hiểu rồi, tôi thấy rồi. Hoàn cảnh của người đàn ông bất hạnh đó rất giống tôi. Cuộc sống của tôi hiện nay cũng giống như thế. Lạy Chúa Lòng lành, cái gì thế này?

Lão giật bắn cả người vì khiếp sợ khi thấy mình bỗng đứng cạnh một chiếc giường trơ trọi, không rèm treo quanh. Trên đó, dưới một tấm vải phủ rách bươm là một vật gì đó được đắp kín. Dù cảm nín nhưng bản thân vật đó vẫn toát ra một điều gì thật kinh khiếp.

Căn phòng tối om, tối đến mức không thể nhìn rõ một vật gì dù Scrooge đã tò mò nhìn quanh, hồi hộp muốn biết xem đây là đâu. Một luồng sáng yếu ớt trong không trung chợt lóe lên, rọi thẳng lên chiếc giường nơi xác của người đàn ông nằm trơ trọi, bị tước sạch mọi thứ và không ai khóc than, chăm sóc.

Scrooge liếc nhìn về phía Hồn ma. Bàn tay của nó chỉ về phía cái đầu của xác chết. Tấm vải đầy hờ hững đến nỗi chỉ dùng một ngón tay nhấc lên cũng có thể làm lộ ra khuôn mặt của người nằm đó. Scrooge cảm thấy dễ dàng như vậy, rất muốn giở tấm vải lên và tha thiết muốn biết người đó là ai nhưng không đủ sinh lực để làm cũng như xưa đuổi bóng ma đang đứng cạnh mình.

Ôi, Thần Chết giá băng, lạnh lẽo, khát khe và đáng sợ, cứ lập bệ thờ của người ở nơi đây và phủ lên căn phòng này sự khủng khiếp theo ý người, bởi đây chính là quyền năng của người!

that the hand WAS open, generous, and true; the heart brave, warm, and tender; and the pulse a man's. Strike, Shadow, strike! And see his good deeds springing from the wound, to sow the world with life immortal!

No voice pronounced these words in Scrooge's ears, and yet he heard them when he looked upon the bed. He thought, if this man could be raised up now, what would be his foremost thoughts? Avarice, hard-dealing, griping cares? They have brought him to a rich end, truly!

He lay, in the dark empty house, with not a man, a woman, or a child, to say that he was kind to me in this or that, and for the memory of one kind word I will be kind to him. A cat was tearing at the door, and there was a sound of gnawing rats beneath the hearth-stone. What they wanted in the room of death, and why they were so restless and disturbed, Scrooge did not dare to think.

"Spirit!" he said, "this is a fearful place. In leaving it, I shall not leave its lesson, trust me. Let us go!"

Still the Ghost pointed with an unmoved finger to the head.

"I understand you," Scrooge returned, "and I would do it, if I could. But I have not the power, Spirit. I have not the power." Again it seemed to look upon him.

"If there is any person in the town, who feels emotion caused by this man's death," said Scrooge quite agonised, "show that person to me, Spirit, I beseech you!"

Nhưng với những ai được yêu thương, tôn sùng và kính trọng, người không thể làm suy chuyển hay biến đổi một sợi tóc, một nét mặt của họ thành ghê tởm và đáng ghét. Người chỉ có thể làm cho đôi bàn tay nặng nề buông rũ, làm trái tim và mạch đập ngưng lại nhưng người không thể động chạm đến được đôi bàn tay bao dung và chân thành, không thể bóp nghẹt trái tim dũng cảm, ấm áp, dịu dàng và mạch cảm xúc rộn ràng. Hãy chém đi, hỡi Thần Chết kia, chém đi! Rồi nhìn thấy những hành vi tốt đẹp của con người đang nằm kia tuôn ứa ra từ vết chém, để chúng mãi mãi bất tử với thế gian này!

Chẳng có lấy một giọng nói nào, vậy mà Scrooge lại nghe thấy những lời đó khi nhìn chiếc giường. Lão nghĩ, nếu bây giờ người đàn ông đó có thể ngồi dậy, liệu ông ta sẽ nghĩ đến điều gì trước tiên? Tính háms lợi, thói hành xử hà khắc, khó chịu, hay tật kêu ca? Những tính nết đó đã đưa lão đến một kết cục thật thảm hại, rõ ràng là thế!

Lão nằm đó trong căn nhà tăm tối trống hoác mà không có lấy một người đàn ông, đàn bà hay trẻ con nào đến để nói rằng, hồi sống ông ấy đã làm điều này, điều kia cho tôi, đã đối xử tử tế với tôi nên tôi không thể bạc bẽo với ông ấy được. Một con mèo quào quào cái cửa, rồi có tiếng chuột kêu lít chít bên dưới bệ lò sưởi. Chúng muốn gì trong căn phòng chết chóc này, và tại sao chúng cứ động đây, làm phiền luôn như thế? - Scrooge quả thật không dám nghĩ thêm nữa.

Thưa ngài, - lão nói, - đây quả là một nơi đáng sợ. Tôi sẽ không thể nào quên

The Phantom spread its dark robe before him for a moment, like a wing; and withdrawing it, revealed a room by daylight, where a mother and her children were.

She was expecting some one, and with anxious eagerness; for she walked up and down the room; started at every sound; looked out from the window; glanced at the clock; tried, but in vain, to work with her needle; and could hardly bear the voices of the children in their play.

At length the long-expected knock was heard. She hurried to the door, and met her husband; a man whose face was careworn and depressed, though he was young. There was a remarkable expression in it now; a kind of serious delight of which he felt ashamed, and which he struggled to repress.

He sat down to the dinner that had been hoarding for him by the fire; and when she asked him faintly what news (which was not until after a long silence), he appeared embarrassed how to answer.

"Is it good?" she said, "or bad?"—to help him.

"Bad," he answered.

"We are quite ruined?"

"No. There is hope yet, Caroline."

"If he relents," she said, amazed, "there is! Nothing is past hope, if such a miracle has happened."

"He is past relenting," said her husband.
"He is dead."

bài học này, thật đấy. Chúng ta hãy đi đi! Hồn ma vẫn chỉ về phía cái đầu.

Tôi hiểu ngài muốn nói gì, - Scrooge đáp - và nếu làm được thì tôi cũng sẽ làm. Nhưng tôi không có đủ can đảm, thưa ngài. Tôi không thể!

Dường như hồn ma lại nhìn Scrooge.

Nếu có ai đó trong thành phố động lòng vì cái chết của người đàn ông này, thì xin hãy cho tôi nhìn thấy với. Tôi van ngài!

Hồn ma xòe rộng cái áo choàng như một đôi cánh trong chốc lát, đoạn thu lại và để lộ một căn phòng vào ban ngày, nơi có một người mẹ và những đứa con đang ở đó.

Người đàn bà đang chờ đợi ai đó. Về hồi hộp lo âu, bà đi tới đi lui, giật mình trước mọi tiếng động, mắt liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn lên đồng hồ rồi cố chú tâm vào mũi kim của mình nhưng vô vọng, đôi lúc không thể chịu nổi tiếng nô đùa của bọn trẻ.

Cuối cùng thì tiếng gõ cửa mong đợi cũng vang lên. Người mẹ vội đi ra cửa đón chồng, một người đàn ông vốn có nét mặt lo âu, phiền muộn dù còn trẻ. Thế nhưng hôm nay trên nét mặt của anh ta lại hiện lên một cảm xúc đặc biệt: một cảm giác vui sướng hân hoan khiến ngay cả anh ta cũng phát ngượng và cố kiềm chế.

Anh ta ngồi xuống bàn ăn tối, nơi được dành riêng cho mình bên cạnh lò sưởi, trong lúc người vợ khẽ khàng hỏi có chuyện gì thế (sau một lúc im lặng). Người đàn ông lại trở nên lúng túng không biết phải trả lời thế nào.

<p>She was a mild and patient creature if her face spoke truth; but she was thankful in her soul to hear it, and she said so, with clasped hands. She prayed forgiveness the next moment, and was sorry; but the first was the emotion of her heart.</p> <p>“What the half-drunken woman whom I told you of last night, said to me, when I tried to see him and obtain a week’s delay; and what I thought was a mere excuse to avoid me; turns out to have been</p> <p>quite true. He was not only very ill, but dying, then.”</p> <p>“To whom will our debt be transferred?”</p> <p>“I don’t know. But before that time we shall be ready with the money; and even though we were not, it would be a bad fortune indeed to find so merciless a creditor in his successor. We may sleep to-night with light hearts, Caroline!”</p> <p>Yes. Soften it as they would, their hearts were lighter. The children’s faces, hushed and clustered round to hear what they so little understood, were brighter; and it was a happier house for this man’s death! The only emotion that the Ghost could show him, caused by the event, was one of pleasure.</p> <p>“Let me see some tenderness connected with a death,” said Scrooge; “or that dark chamber, Spirit, which we left just now, will be for ever present to me.”</p> <p>The Ghost conducted him through several streets familiar to his feet; and</p>	<p>Là tin tốt hay xấu hả mình? - Người vợ gọi ý.</p> <p>Xấu. - Anh ta đáp.</p> <p>Chúng ta sắp phá sản à?</p> <p>Không, hy vọng không như thế, Caroline.</p> <p>Nếu lão ta bớt hà khắc đi thì chắc là như thế! - Người vợ đáp, vẻ ngạc nhiên. - Mọi thứ chỉ là hy vọng hão, nếu điều kỳ diệu đó không xảy ra.</p> <p>Trước kia lão từng hà khắc, - người chồng đáp, - nhưng giờ thì chết rồi.</p> <p>Vốn là một người có nét mặt hiền dịu và nhân nại thế nhưng người vợ cũng cảm thấy vui sướng đến mức vỗ cả hai tay khi nghe thấy thế. Lập tức, chị ta lại cầu xin Chúa hãy tha thứ cho mình vì đã làm như vậy, nhưng dẫu sao ban nãy chị ta cũng đã không giấu được cảm xúc thật của mình.</p> <p>Những gì người đàn bà nửa say nửa tỉnh nói tới qua khi anh cố gặp lão để xin hoãn nợ thêm một tuần hóa ra lại là sự thật, trong khi lúc đó anh chỉ nghĩ họ viện cớ để từ chối mình. Lúc đó, lão không chỉ bệnh nặng mà còn đang hấp hối.</p> <p>Không biết khoản nợ của mình sẽ chuyển sang cho ai đây?</p> <p>Anh không biết. Nhưng tới lúc đó thì mình đã xoay đủ số tiền, nếu không thì sẽ là bất hạnh nếu người thừa kế của lão cũng nhân tâm như thế. Nhưng ít ra thì đêm nay chúng ta có thể đi ngủ thanh thản, Caroline ạ!</p> <p>Phải, họ nhẹ nhõm biết mấy, họ vừa trút được gánh nặng đến thế cơ mà! Gương</p>
--	--

as they went along, Scrooge looked here and there to find himself, but nowhere was he to be seen. They entered poor Bob Cratchit's house; the dwelling he had visited before; and found the mother and the children seated round the fire.

Quiet. Very quiet. The noisy little Cratchits were as still as statues in one corner, and sat looking up at Peter, who had a book before him. The mother and her daughters were engaged in sewing.

But surely they were very quiet!

“ ‘And He took a child, and set him in the midst of them.’ ”

Where had Scrooge heard those words? He had not dreamed them. The boy must have read them out, as he and the Spirit crossed the threshold. Why did he not go on?

The mother laid her work upon the table, and put her hand up to her face.

“The colour hurts my eyes,” she said.

The colour? Ah, poor Tiny Tim!

“They're better now again,” said Cratchit's wife. “It makes them weak by candle-light; and I wouldn't show weak eyes to your father when he comes home, for the world. It must be near his time.”

“Past it rather,” Peter answered, shutting up his book. “But I think he has walked a little slower than he used, these few last evenings, mother.”

mặt của những đứa trẻ này giờ vẫn tùm quánh hóng chuyện, dù không hiểu rõ lắm, sáng cả lên. Cả nhà họ vui vẻ hẳn lên trước cái chết của người đàn ông nọ! Cảm xúc duy nhất mà Hồn ma có thể cho Scrooge thấy từ sự kiện này là niềm vui sướng.

Xin hãy cho tôi thấy những tình cảm tốt đẹp liên quan đến cái chết, - Scrooge nói, - hoặc với căn phòng tối tăm mà chúng ta đã đến ban nãy.

Hồn ma dắt lão đi bộ qua vài con phố quen thuộc, trong lúc đó Scrooge không ngừng đổi mắt khắp nơi để tìm kiếm hình ảnh của mình nhưng vô vọng. Họ bước vào ngôi nhà nghèo nàn của Bob Cratchit, nơi mà lão đã từng đến thăm trước kia, và thấy người mẹ cùng những đứa con đang ngồi quanh ngọn lửa.

Lặng lẽ. Không khí vô cùng lặng lẽ. Những đứa bé ồn ào giờ ngồi im như tượng trong góc nhà, nhìn lên anh Peter của chúng, người đang cầm một quyển sách trước mặt. Người mẹ và các cô con gái đang chăm chú may vá. Tất cả vô cùng lặng lẽ!

“Và Ngài nhắc một đứa trẻ lên, đặt nó vào giữa bọn họ”.

Scrooge nghe những lời này từ đâu ra? Lão không hề nằm mơ. Hẳn là lời của Peter đọc từ sách, khi lão và Hồn ma bước qua ngưỡng cửa. Tại sao cậu ấy lại không đọc tiếp nhỉ?

Người mẹ đặt món đồ may vá lên bàn và lấy tay che mặt.

Màu sắc khiến mẹ đau mắt quá! - Bà nói.

They were very quiet again. At last she said, and in a steady, cheerful voice, that only faltered once:

"I have known him walk with—I have known him walk with

Tiny Tim upon his shoulder, very fast indeed."

"And so have I," cried Peter. "Often."

"And so have I," exclaimed another. So had all.

"But he was very light to carry," she resumed, intent upon her work, "and his father loved him so, that it was no trouble: no trouble.

And there is your father at the door!"

She hurried out to meet him; and little Bob in his comforter—he had need of it, poor fellow—came in. His tea was ready for him on the hob, and they all tried who should help him to it most. Then the two young Cratchits got upon his knees and laid, each child a little cheek, against his face, as if they said, "Don't mind it, father. Don't be grieved!"

Bob was very cheerful with them, and spoke pleasantly to all the family. He looked at the work upon the table, and praised the industry and speed of Mrs. Cratchit and the girls. They would be done long before Sunday, he said.

"Sunday! You went to-day, then, Robert?" said his wife.

"Yes, my dear," returned Bob. "I wish you could have gone. It would have done you good to see how green a place it is. But you'll see it often. I promised him that I would walk there on

Màu nào? Ồi, Tiny Tim tội nghiệp!

Đã đỡ hơn rồi, - người mẹ nói. - Màu sắc khiến mắt mẹ yếu đi dưới ánh nến, nhưng mẹ sẽ không cho bố các con thấy khi ông ấy về đâu. Chắc là bố cũng sắp về rồi đấy.

Bố về muộn rồi đấy, - Peter nói, gấp sách lại. - Mấy bữa nay con nghĩ chắc bố đi chậm hơn bình thường một chút, mẹ à.

Cả nhà lại im lặng. Cuối cùng, người mẹ nói bằng một giọng vui vẻ, đều đều và chỉ hơi ngập ngừng có một lần.

Hồi đó, mẹ biết mỗi khi cõng Tiny Tim trên vai là bố con... mẹ biết, bố con thường đi rất nhanh.

Con cũng thế! - Peter thốt lên. - Lúc nào cũng thế.

Con nữa. - Một đứa trẻ khác phụ họa theo. Rồi tất cả đều nói to như thế.

Vì Tim rất nhẹ, - bà Cratchit bồi hồi nói tiếp trong khi tập trung vào việc may vá của mình, - hơn nữa bố lại rất yêu nó, nên việc đó có hề gì. Bố các con về rồi kìa!

Người mẹ chạy vội ra đón chồng; Bob - người đàn ông nghèo khó trong chiếc khăn choàng muôn thuở bước vào. Trà của anh đã để sẵn trên giá trong lò sưởi, cả nhà đều xúm lại xem ai có thể giúp Bob được nhiều nhất. Hai đứa bé tiến đến ôm gối bố, đưa những cái cằm xinh xắn lên nhìn bố như muốn nói: "Bố đừng nghĩ ngợi nhá. Bố đừng buồn nữa nhá!".

Bob thấy vô cùng vui sướng bên các con, nói năng dịu dàng với cả nhà. Trông thấy những thứ may vá trên bàn,

a Sunday. My little, little child!" cried Bob. "My little child!"

He broke down all at once. He couldn't help it. If he could have helped it, he and his child would have been farther apart perhaps than they were.

He left the room, and went up-stairs into the room above, which was lighted cheerfully, and hung with Christmas. There was a chair set close beside the child, and there were signs of some one having been there, lately. Poor Bob sat down in it, and when he had thought a little and composed himself, he kissed the little face. He was reconciled to what had happened, and went down again quite happy.

They drew about the fire, and talked; the girls and mother working still. Bob told them of the extraordinary kindness of Mr. Scrooge's nephew, whom he had scarcely seen but once, and who, meeting him in the street that day, and seeing that he looked a little—"just a little down you know," said Bob, inquired what had happened to distress him. "On which," said Bob, "for he is the pleasantest-spoken gentleman you ever heard, I told him. 'I am heartily sorry for it, Mr. Cratchit,' he said, 'and heartily sorry for your good wife.' By the bye, how he ever knew that, I don't know."

"Knew what, my dear?"

"Why, that you were a good wife," replied Bob.

"Everybody knows that!" said Peter.

"Very well observed, my boy!" cried Bob. "I hope they do. 'Heartily sorry,' he said, 'for your good wife. If I can be of

anh bèn ca ngợi bộ môn thêu thùa lẫn tốc độ làm việc của vợ và các con gái. Anh bảo họ sẽ làm xong trước Chủ Nhật.

Chủ Nhật! Hôm nay anh lại đến đó, đúng không Robert? - Người vợ hỏi.

Phải, cưng à, - Bob đáp. - Anh ước gì em cũng đi cùng. Em sẽ thích khi thấy mọi thứ ở đó xanh ngấn ngắt. Nhưng không sao, rồi em sẽ thường xuyên được thấy nó. Anh đã hứa sẽ ra với con vào Chủ Nhật, ôi, đứa con bé bỏng của tôi! - Bob kêu lên. Đứa con bé bỏng của bố!

Anh lại không kiềm chế được cảm xúc đau buồn của mình. Tình cha con giữa họ quá sâu nặng khiến anh không thể kiềm lòng mỗi khi nghĩ đến con.

Bob rời khỏi bàn đi lên gác và bước vào gian phòng trang trí Giáng sinh vui mắt. Trước đây, cái ghế này đã từng được đặt cạnh bên đứa trẻ, và những dấu hiệu trong phòng cho thấy không lâu trước đây nó đã từng có người ở. Bob tội nghiệp ngồi xuống chiếc ghế ấy, nghĩ ngợi và lấy lại bình tĩnh, hôn lên gương mặt bé nhỏ trong tâm tưởng. Anh đã chấp nhận sự thật và lại quay xuống nhà với nét mặt khá tươi tắn.

Cả nhà tiến đến bên ngọn lửa và trò chuyện với nhau, riêng người mẹ và các cô con gái vẫn không ngừng làm việc. Bob kể cho họ nghe về lòng tốt phi thường của người cháu trai của Scrooge, người mà anh được gặp chỉ một lần, ấy vậy mà hôm nọ khi gặp nhau trên phố cậu ta đã bảo "Anh trông không được vui" và hỏi han xem có chuyện gì. Và vì đó là người trò chuyện dễ thương nhất trên đời nên Bob đã

service to you in any way,' he said, giving me his card, 'that's where I live. Pray come to me.' Now, it wasn't," cried Bob, "for the sake of anything he might be able to do for us, so much as for his kind way, that this was quite delightful. It really seemed as if he had known our Tiny Tim, and felt with us."

"I'm sure he's a good soul!" said Mrs. Cratchit.

"You would be surer of it, my dear," returned Bob, "if you saw and spoke to him. I shouldn't be at all surprised—mark what I say!— if he got Peter a better situation."

"Only hear that, Peter," said Mrs. Cratchit.

"And then," cried one of the girls, "Peter will be keeping company with some one, and setting up for himself." "Get along with you!" retorted Peter, grinning.

"It's just as likely as not," said Bob, "one of these days; though there's plenty of time for that, my dear. But however and whenever we part from one another, I am sure we shall none of us forget poor Tiny Tim—shall we—or this first parting that there was among us?" "Never, father!" cried they all.

"And I know," said Bob, "I know, my dears, that when we recollect how patient and how mild he was; although he was a little, little child; we shall not quarrel easily among ourselves, and forget poor Tiny Tim in doing it."

"No, never, father!" they all cried again.

"I am very happy," said little Bob, "I am very happy!"

chia sẻ mọi chuyện. "Tôi rất lấy làm tiếc khi nghe chuyện này, anh Cratchit ạ! Xin gửi lời chia buồn đến người vợ tuyệt vời của anh!". Lúc tạm biệt, làm sao mà anh ta biết chuyện đó, anh cũng chẳng rõ.

Biết cái gì hả mình?

Rằng tại sao em là một người vợ tuyệt vời. - Bob đáp.

Ai cũng biết mà bố! - Peter chêm vào.

Con quan sát giỏi lắm, con trai ạ! - Bob nói to. - Bố hy vọng mọi người cũng thế. "Rất lấy làm tiếc" và "Xin gửi lời chia buồn đến người vợ tuyệt vời của anh; nếu tôi có thể giúp được gì cho anh, thì đây là địa chỉ của tôi. Thật thiết tha đề nghị anh đấy, hãy đến tìm tôi", cậu ấy nói vậy và đưa cho bố danh thiếp của mình. Giờ thì cậu ấy chẳng thể giúp gì được cho nhà ta nữa rồi. Bob kêu lên. - Người đầu mà tốt bụng đến thế, thật lấy làm vui. Cứ như thể cậu ấy biết Tiny Tim và hoàn toàn đồng cảm với chúng ta vậy.

Em tin chắc cậu ấy là một người tử tế. - Bà Cratchit nói.

Em sẽ còn chắc hơn thế, cưng à, - Bob đáp, - nếu em được gặp và nói chuyện với cậu ấy. Anh sẽ chẳng ngạc nhiên, nếu cậu ấy giúp Peter tìm được một chỗ làm tốt hơn.

Con nghe chưa, Peter. - Bà Cratchit nói chen vào.

Lúc đó, Peter sẽ kết bạn với một ai đó và tạo dựng cuộc sống của mình. - Một cô con gái hòa theo.

Mrs. Cratchit kissed him, his daughters kissed him, the two young Cratchits kissed him, and Peter and himself shook hands. Spirit of Tiny Tim, thy childish essence was from God!

“Spectre,” said Scrooge, “something informs me that our parting moment is at hand. I know it, but I know not how. Tell me what man that was whom we saw lying dead?”

The Ghost of Christmas Yet To Come conveyed him, as before—though at a different time, he thought: indeed, there seemed no order in these latter visions, save that they were in the Future—into the resorts of business men, but showed him not himself. Indeed, the Spirit did not stay for anything, but went straight on, as to the end just now desired, until besought by Scrooge to tarry for a moment.

“This court,” said Scrooge, “through which we hurry now, is where my place of occupation is, and has been for a length of time. I see the house. Let me behold what I shall be, in days to come!” The Spirit stopped; the hand was pointed elsewhere.

“The house is yonder,” Scrooge exclaimed. “Why do you point away?”

The inexorable finger underwent no change.

Scrooge hastened to the window of his office, and looked in. It was an office still, but not his. The furniture was not the same, and the figure in the chair was not himself. The Phantom pointed as before.

Thôi, tập trung vào nhiệm vụ đi! - Peter vặn lại, cười xéch đến mang tai.

Có thể lắm chứ, - Bob nói. - Một ngày nào đó, chuyện đó sẽ xảy ra, cứng à. Nhưng dù chúng ta có xa nhau đi nữa, bố tin rằng tất cả chúng ta vẫn nhớ đến Tiny Tim tội nghiệp, đúng không nào? Hay sau này chúng ta sẽ dần quên mất nhau?

Không bao giờ, thưa bố! - Cả bọn đồng thanh nói.

Bố biết, bố biết chứ các con của bố, - Bob nói, - khi nhớ lại em ấy đã ngoan hiền, kiên nhẫn biết bao, dù chỉ là một đứa trẻ. Chúng ta không nên cãi vã lẫn nhau và quên mất tấm gương của Tiny Tim tội nghiệp.

Không bao giờ, thưa bố. - Bọn trẻ lại nói lớn.

Bố rất vui! - Bob nói. - Bố rất vui!

Cả nhà lần lượt hôn Bob, nào vợ, nào con gái, nào hai đứa bé, còn Peter thì bắt tay bố. Rõ ràng linh hồn của Tiny Tim là kết tinh hồn nhiên, trong sáng từ Chúa Trời!

Thưa ngài, - Scrooge nói, - tôi có cảm giác đã sắp đến lúc chúng ta phải chia tay nhau. Tôi biết thế, nhưng không biết nó sẽ diễn ra như thế nào. Hãy cho tôi biết người đàn ông nằm chết khi nãy là ai vậy?

Hồn ma Giáng sinh Tương lai đưa lão đến khu vực các thương nhân lui tới nhưng lại không hề chỉ cho lão thấy hình bóng của chính lão. Lão thấy dường như những hình ảnh gần đây chẳng theo trật tự thời gian gì cả, chỉ biết chắc là chúng diễn ra trong tương

He joined it once again, and wondering why and whither he had gone, accompanied it until they reached an iron gate. He paused to look round before entering.

A churchyard. Here, then; the wretched man whose name he had now to learn, lay underneath the ground. It was a worthy place. Walled in by houses; overrun by grass and weeds, the growth of vegetation's death, not life; choked up with too much burying; fat with repleted appetite. A worthy place!

The Spirit stood among the graves, and pointed down to One. He advanced towards it trembling. The Phantom was exactly as it had been, but he dreaded that he saw new meaning in its solemn shape.

"Before I draw nearer to that stone to which you point," said Scrooge, "answer me one question. Are these the shadows of the things that Will be, or are they shadows of things that May be, only?"

Still the Ghost pointed downward to the grave by which it stood.

"Men's courses will foreshadow certain ends, to which, if persevered in, they must lead," said Scrooge. "But if the courses be departed from, the ends will change. Say it is thus with what you show me!"

The Spirit was immovable as ever.

Scrooge crept towards it, trembling as he went; and following the finger, read upon the stone of the neglected grave his own name,

lại thôi. Hồn ma chẳng dừng lại ở nơi nào mà cứ tiếp tục đi mãi, cho đến một chỗ mà Scrooge van nài được nán ná ở lại.

Cái ngõ cụt mà chúng ta đang lướt qua này, chính là nơi tôi đã ở trong một thời gian dài. Tôi đã trông thấy căn nhà. Hãy để tôi xem mình sống như thế nào trong tương lai! - Scrooge tha thiết yêu cầu.

Hồn ma dừng lại, đưa tay chỉ về phía khác.

Căn nhà ở đằng kia kìa, - Scrooge kêu lên. - Tại sao ngài lại chỉ hướng này?

Ngón tay vẫn bất động đến lạnh lùng.

Scrooge vội đến bên cửa sổ phòng làm việc của mình và nhìn vào. Văn phòng vẫn còn đó, nhưng không phải là của lão. Bàn ghế trong nhà đã khác, người ngồi trên ghế cũng không phải là lão. Hồn ma vẫn chỉ về hướng ban nãy.

Lão bước theo nó ngay lập tức, lòng tự hỏi vì sao và lão đã đi đâu, cho đến khi họ gặp một cái cổng sắt. Scrooge dừng lại nhìn quanh trước khi bước vào.

Một cái nghĩa địa. Đây là nơi mà cái xác chết lão trông thấy - người đàn ông khốn khổ, đáng thương mà cho đến giờ lão vẫn muốn biết tên - đang nằm dưới lòng đất. Thật là một nơi thích hợp. Vây quanh là nhà cửa lô nhô; cỏ dại chen nhau mọc tràn lan; mồ mả nằm chen chúc đến nghẹt thở; trông mà no cả mắt. Quả là một chỗ "ngon lành"!

Hồn ma đứng giữa những ngôi mộ và chỉ xuống một cái.

Scrooge run rẩy tiến đến. Hồn ma luôn luôn chính xác, nhưng lão vẫn sợ sẽ

<p>EBENEZER SCROOGE.</p> <p>"Am I that man who lay upon the bed?" he cried, upon his knees.</p> <p>The finger pointed from the grave to him, and back again.</p> <p>"No, Spirit! Oh no, no!" The finger still was there.</p> <p>"Spirit!" he cried, tight clutching at its robe, "hear me! I am not the man I was. I will not be the man I must have been but for this</p> <p>intercourse. Why show me this, if I am past all hope!" For the first time the hand appeared to shake.</p> <p>"Good Spirit," he pursued, as down upon the ground he fell before it: "Your nature intercedes for me, and pities me. Assure me that I yet may change these shadows you have shown me, by an altered life!"</p> <p>The kind hand trembled.</p> <p>"I will honour Christmas in my heart, and try to keep it all the year. I will live in the Past, the Present, and the Future. The Spirits of all Three shall strive within me. I will not shut out the lessons that they teach. Oh, tell me I may sponge away the writing on this stone!"</p> <p>In his agony, he caught the spectral hand. It sought to free itself, but he was strong in his entreaty, and detained it. The Spirit, stronger yet, repulsed him.</p> <p>Holding up his hands in a last prayer to have his fate reversed, he saw an alteration in the Phantom's hood and</p>	<p>nhìn thấy một ý nghĩa gì mới mẻ trong cái dáng vẻ nghiêm trang của nó.</p> <p>Trước khi đến gần hơn tấm bia mộ mà ngài chỉ, Scrooge nói, - xin hãy trả lời tôi câu này. Phải chăng tất cả những hình ảnh mà tôi đã thấy sẽ xảy ra hay chỉ có thể xảy ra mà thôi?</p> <p>Hồn ma vẫn chỉ xuống ngôi mộ nơi nó đứng.</p> <p>Cách sống của một người sẽ báo trước kết cục của họ, mà nếu không thay đổi, họ sẽ phải hứng chịu. - Scrooge nói. Nhưng nếu họ thay đổi cách sống, kết cục cũng sẽ thay đổi. Hãy bảo đó là những gì ngài muốn chỉ cho tôi thấy!</p> <p>Hồn ma vẫn im lìm, bất động như trước. Scrooge rón rén bước tới, run rẩy hết sức và theo ngón tay nhìn xuống tấm bia cắm trên ngôi mộ bị bỏ hoang, trên có ghi chính tên của lão: Ebenezer Scrooge.</p> <p>Tôi là kẻ đã nằm trên giường ư? - Lão kêu lên và khuyu xuống.</p> <p>Ngón tay của hồn ma chỉ từ nắm mộ sang lão và trở lại nắm mộ.</p> <p>Không, thưa ngài! Xin đừng, ôi không!</p> <p>Ngón tay vẫn không đổi chỗ.</p> <p>Thưa ngài! - Lão gào lên, nắm chặt lấy áo choàng của Hồn ma. - Xin hãy nghe tôi! Tôi đã thay đổi. Tôi sẽ không giống như trước kia nữa kể từ giây phút này. Tại sao lại cho tôi thấy điều này, như thể tôi không còn hy vọng nào nữa!</p> <p>Lần đầu tiên, bàn tay dường như lắc lư.</p> <p>Hỡi Hồn ma tốt bụng, - lão năn nỉ, quỳ sụp xuống đất. Xin hãy can thiệp giúp</p>
---	---

<p>dress. It shrunk, collapsed, and dwindled down into a bedpost.</p>	<p>tôi, xin hãy thương xót tôi. Hãy nói rằng tôi có thể thay đổi những hình ảnh mà ngài đã chỉ cho tôi thấy bằng cách sống khác đi!</p> <p>Bàn tay run lên.</p> <p>Tôi sẽ trân trọng Giáng sinh từ đáy lòng và luôn giữ tinh thần đó quanh năm. Tôi sẽ sống trọn Quá khứ, Hiện tại và cả Tương lai. Tinh thần của ba vị Linh hồn sẽ luôn sống mãi trong tôi.</p> <p>Tôi sẽ không bao giờ quên những bài học mà các ngài đã dạy cho tôi. Ôi, xin hãy chỉ cho tôi cách làm thế nào để xóa đi những dòng chữ trên tấm bia mộ này!</p> <p>Trong cơn đau khổ, Scrooge nắm lấy bàn tay của hồn ma.</p> <p>Hồn ma tìm cách rút lại nhưng lão quá tha thiết khẩn nài và van xin mạnh mẽ đến nỗi cứ giữ chặt lấy nó. Tuy nhiên, Hồn ma vẫn mạnh hơn và đẩy bật lão ra.</p> <p>Trong lúc nắm chặt bàn tay của Hồn ma như thể lời nguyện cầu cuối cùng để được đảo ngược số phận, lão bỗng thấy cái áo choàng và khăn trùm đầu của hồn ma co lại, rớt xuống và thu lại thành cái cột giường.</p>
<p>STAVE V: THE END OF IT</p> <p>YES! and the bedpost was his own. The bed was his own, the room was his own. Best and happiest of all, the Time before him was his own, to make amends in!</p> <p>"I will live in the Past, the Present, and the Future!" Scrooge repeated, as he scrambled out of bed. "The Spirits of all</p>	<p>CHƯƠNG 5 – PHẦN KẾT</p> <p>Phải, đó chính là cái cột giường của lão! Chính là cái giường của lão, căn phòng của lão. Nhưng hạnh phúc hơn cả chính là lão vẫn còn Thời gian phía trước để sửa đổi.</p> <p>Tôi sẽ sống trọn Quá khứ, Hiện tại và Tương lai! Scrooge vừa lặp lại vừa bò ra khỏi giường - Tinh thần của ba vị</p>

Three shall strive within me. Oh Jacob Marley! Heaven, and the Christmas Time be praised for this! I say it on my knees, old Jacob, on my knees!”

He was so fluttered and so glowing with his good intentions, that his broken voice would scarcely answer to his call. He had been sobbing violently in his conflict with the Spirit, and his face was wet with tears.

“They are not torn down,” cried Scrooge, folding one of his bedcurtains in his arms, “they are not torn down, rings and all. They are here—I am here—the shadows of the things that would have been, may be dispelled. They will be. I know they will!”

His hands were busy with his garments all this time; turning them inside out, putting them on upside down, tearing them, mislaying them, making them parties to every kind of extravagance.

“I don’t know what to do!” cried Scrooge, laughing and crying in the same breath; and making a perfect Laocoön of himself with his stockings. “I am as light as a feather, I am as happy as an angel, I am as merry as a schoolboy. I am as giddy as a drunken man. A merry Christmas to everybody! A happy New Year to all the world. Hallo here! Whoop! Hallo!”

He had frisked into the sitting-room, and was now standing there: perfectly winded.

“There’s the saucepan that the gruel was in!” cried Scrooge, starting off again, and going round the fireplace. “There’s the door, by which the Ghost of Jacob Marley entered! There’s the

Linh hồn sẽ luôn sống mãi trong tôi. Tôi quỳ gối cầu xin đấy. Ôi, Jacob Marley, tôi quỳ xin ông đấy!

Lão quá sức phấn khích và hân hoan với bao ý định tốt đẹp đến độ không thốt nên lời. Đêm qua, lão đã khóc nức nở vì đôi co với Hồn ma đến mức mặt vẫn còn đầm đìa nước mắt.

Mọi thứ vẫn còn nguyên, - Scrooge kêu lên, quần lấy tấm rèm quanh giường trong cánh tay mình. - Mọi thứ vẫn như cũ, còn nguyên cả khoen. Tất cả đều ở đây, mình cũng ở đây. Những hình bóng đêm qua có lẽ đã tan biến. Có thể chứ! Mình chắc chắn là như thế!

Hai tay lão không ngớt sục sạo lấy đồng áo quần; lộn ra lộn vào, chòng chát ngổn ngang, quăng vắt lung tung, giằng kéo, xé toạc chúng ra... tóm lại là lão phát rồ lên vì quá sức sung sướng.

Tôi không biết mình phải làm gì nữa! - Scrooge hét lên, cười lớn rồi lại khóc thật to; đoạn múa may quay cuồng với đôi tất y như nhân vật thầy tế Laocoön trong thần thoại Hy Lạp. - Tôi nhẹ như lông hồng, tôi hạnh phúc như thiên thần, tôi vui như một cậu trò nhỏ. Tôi lão đảo như người say. Chúc mọi người Giáng sinh vui vẻ! Chúc cả thế giới Năm mới hạnh phúc. Ô. Xin chào! Whooh! Xin chào!

Lão nhảy cẫng lên, chạy lao vào phòng khách rồi dừng lại vì hết hơi.

Đây là chảo cháo sưng này! - Scrooge nói rồi lại bắt đầu nhảy múa quanh lò sưởi. - Đây là cánh cửa nơi hồn ma Jacob Marley đã vào! Đây là cái góc nơi Hồn ma Giáng sinh Hiện tại đã ngồi! Còn đây là cửa sổ nơi mình đã trông thấy các bóng ma lang thang! Tất cả

corner where the Ghost of Christmas Present, sat! There's the window where I saw the wandering Spirits! It's all right, it's all true, it all happened. Ha ha ha!"

Really, for a man who had been out of practice for so many years, it was a splendid laugh, a most illustrious laugh. The father of a long, long line of brilliant laughs!

"I don't know what day of the month it is!" said Scrooge. "I don't know how long I've been among the Spirits. I don't know anything. I'm quite a baby. Never mind. I don't care. I'd rather be a baby. Hallo! Whoop! Hallo here!"

He was checked in his transports by the churches ringing out the lustiest peals he had ever heard. Clash, clang, hammer; ding, dong, bell. Bell, dong, ding; hammer, clang, clash! Oh, glorious, glorious!

Running to the window, he opened it, and put out his head. No fog, no mist; clear, bright, jovial, stirring, cold; cold, piping for the blood to dance to; Golden sunlight; Heavenly sky; sweet fresh air; merry bells. Oh, glorious! Glorious!

"What's to-day!" cried Scrooge, calling downward to a boy in Sunday clothes, who perhaps had loitered in to look about him.

"EH?" returned the boy, with all his might of wonder.

"What's to-day, my fine fellow?" said Scrooge.

"To-day!" replied the boy. "Why, CHRISTMAS DAY."

đều ổn, tất cả đều có thật, mọi thứ đã diễn ra! Ha ha ha...!

Đối với một người đã nhiều năm không cười thì quả thật đó là một tràng cười sảng khoái, rạng rỡ nhất trên đời. Thật là một tràng cười lạ thường!

Không biết hôm nay là ngày mấy nhỉ? - Scrooge tự hỏi.- Chẳng biết mình đã theo các Hồn ma mất bao lâu. Mình chẳng biết gì sất, thật cứ như một đứa trẻ. Nhưng không sao, mình chẳng bận tâm. Thà làm một đứa trẻ còn tốt hơn. Xin chào! Whooh! Xin chào!

Cảm xúc của lão càng tuôn trào dữ dội khi nghe những hồi chuông gióng giả đầy sức sống chưa từng có vang lên. Tiếng búa rèn vang, chan chát; tiếng chuông đinh đơong, đinh đơong! Ôi, thật là huy hoàng, thật là khoái trá! Chạy ào đến bên cửa sổ, lao mở bung cánh cửa và thò đầu ra ngoài. Không còn mây mù, cũng không còn sương giá; mọi thứ thật trong, thật sáng, thật vui, thật sôi nổi; cái lạnh khiến cho máu trong mạch lão phải nhảy múa; những tia nắng mặt trời vàng óng; bầu trời xanh cao vợi, nhìn thấu cả tầng trời; không khí trong lành, thoáng đãng; tiếng chuông ngân nga vui vẻ: Ôi, thật là rực rỡ! Thật là tuyệt vời!

Hôm nay là ngày mấy hở? - Scrooge hét to hỏi một chú bé đang diện bộ quần áo đẹp dành cho dịp lễ Chủ Nhật rong chơi bên dưới.

Sao ạ? - Chú bé đáp, đầy vẻ ngạc nhiên.

Hôm nay là ngày mấy hở, anh bạn bé nhỏ? - Scrooge hỏi.

<p>"It's Christmas Day!" said Scrooge to himself. "I haven't missed it. The Spirits have done it all in one night. They can do anything they like. Of course they can. Of course they can. Hallo, my fine fellow!" "Hallo!" returned the boy.</p> <p>"Do you know the Poulterer's, in the next street but one, at the corner?" Scrooge inquired.</p> <p>"I should hope I did," replied the lad.</p> <p>"An intelligent boy!" said Scrooge. "A remarkable boy! Do you know whether they've sold the prize Turkey that was hanging up</p> <p>there?—Not the little prize Turkey: the big one?"</p> <p>"What, the one as big as me?" returned the boy.</p> <p>"What a delightful boy!" said Scrooge. "It's a pleasure to talk to him. Yes, my buck!"</p> <p>"It's hanging there now," replied the boy. "Is it?" said Scrooge. "Go and buy it." "Walk-ER!" exclaimed the boy.</p> <p>"No, no," said Scrooge, "I am in earnest. Go and buy it, and tell 'em to bring it here, that I may give them the direction where to take it. Come back with the man, and I'll give you a shilling. Come back with him in less than five minutes and I'll give you half-a-crown!"</p> <p>The boy was off like a shot. He must have had a steady hand at a trigger who could have got a shot off half so fast.</p> <p>"I'll send it to Bob Cratchit's!" whispered Scrooge, rubbing his hands, and splitting with a laugh. "He sha'n't know</p>	<p>Hôm nay á? - Chú bé trả lời. - Hỏi gì lạ thế? Hôm nay làGiáng sinh mà.</p> <p>Là Giáng sinh! - Scrooge lẩm bẩm. - Mình vẫn chưa lỡ dịp. Các Linh hồn đã làm mọi thứ chỉ trong một đêm. Phải rồi, dĩ nhiên là họ có thể làm được mọi thứ họ muốn mà. Dĩ nhiên là được mà. Chào anh bạn nhỏ đáng yêu của tôi!</p> <p>Xin chào! - Cậu bé đáp lại.</p> <p>Cậu có biết hiệu gia cầm ở góc phố bên cạnh không? Scrooge hỏi.</p> <p>Cháu nghĩ là có ạ. - Chú bé đáp.</p> <p>Một chú bé đến là thông minh! - Scrooge nói. - Thật là một chú bé ấn tượng! Thế ở đó họ có bán gà tây cỡ đại không cháu? Không phải loại nhỏ mà là loại thật to đấy nhé?</p> <p>To bằng cháu có được không ạ? - Thằng bé hỏi lại.</p> <p>Thằng bé đến là vui tính! - Scrooge nói. - Nói chuyện với nó thật vui. Phải, anh bạn ạ!</p> <p>Họ đang treo nó ở đó đấy! - Thằng bé đáp.</p> <p>Thế à? - Scrooge hỏi. - Đi mua giùm ta đi.</p> <p>Ông nói láo! - Thằng bé la lớn.</p> <p>Không, không! - Scrooge phân bua. - Ta nói thật đấy. Chạy đi mua giúp ta nào, và bảo họ mang nó lại đây nhé, ta sẽ chỉ cho họ chỗ giao. Hãy bảo họ đến đây, ta sẽ cho cháu một si-ling.</p> <p>Nếu cháu quay lại đây trong vòng năm phút, ta sẽ cho cháu nửa corao.</p>
---	---

who sends it. It's twice the size of Tiny Tim. Joe Miller never made such a joke as sending it to Bob's will be!"

The hand in which he wrote the address was not a steady one, but write it he did, somehow, and went down-stairs to open the street door, ready for the coming of the poulterer's man. As he stood there, waiting his arrival, the knocker caught his eye.

"I shall love it, as long as I live!" cried Scrooge, patting it with his hand. "I scarcely ever looked at it before. What an honest expression it has in its face! It's a wonderful knocker!—Here's the Turkey! Hallo! Whoop! How are you! Merry Christmas!"

It was a Turkey! He never could have stood upon his legs, that bird. He would have snapped 'em short off in a minute, like sticks of sealing-wax.

"Why, it's impossible to carry that to Camden Town," said Scrooge. "You must have a cab."

The chuckle with which he said this, and the chuckle with which he paid for the Turkey, and the chuckle with which he paid for the cab, and the chuckle with which he recompensed the boy, were only to be exceeded by the chuckle with which he sat down breathless in his chair again, and chuckled till he cried.

Shaving was not an easy task, for his hand continued to shake very much; and shaving requires attention, even when you don't dance while you are at it. But if he had cut the end of his nose off, he would have put a piece of

Thế là thằng bé lao đi như tên bắn. Đến thiện xạ cũng không thể bắn một phát nhanh như thế.

Mình sẽ gửi món ấy cho nhà Cratchit! - Scrooge thì thầm, xoa xoa hai bàn tay và cười phá lên. - Anh ta sẽ không biết ai đã làm chuyện đó. Cứ gọi là to gấp hai lần thằng bé Tiny Tim ấy chứ. Joe Miller hẳn chưa bao giờ đùa như thế!

Mặc kệ bàn tay run rẩy, Scrooge vẫn cứ viết ra dòng địa chỉ, đoạn xuống lầu mở cửa ra phố đứng chờ người giao hàng. Trong lúc chờ đợi, mắt lão lại bắt gặp cái vòng gỗ cửa.

Mình sẽ yêu quý nó cho đến chừng nào mình còn sống! - Scrooge nói lớn, lấy tay vỗ vỗ vào cái vòng. - Trước đây mình hiếm khi nhìn nó. Thật là một nét mặt chân thật biết bao! Thật là một cái vòng gỗ cửa kỳ diệu! A, gà tây đây rồi. Xin chào! Whooh! Chào anh bạn! Chúc Giáng sinh vui vẻ!

Đó là một con gà tây! Nó sẽ không bao giờ có thể đứng trên hai chân được nữa. Đôi chân của nó giờ ngắn ngủn, cắm trên mình như hai thanh xi niêm phong lá thư.

Chà, làm thế nào mà các anh mang nó đến Camden Town được kia chứ? - Scrooge nói. - Phải có một chiếc xe thôi.

Vừa nói lão vừa cười khúc khích vừa trả tiền mua con gà tây, tiền thuê xe, tiền thưởng cho thằng bé. Cứ thế, càng lúc lão càng cười không ngớt, cho đến lúc vừa ngồi xuống ghế vừa thở hổn hển và hét to vì sung sướng.

Cạo râu cũng không dễ bởi bàn tay lão không ngừng run rẩy; hơn nữa cạo râu

sticking-plaister over it, and been quite satisfied.

He dressed himself “all in his best,” and at last got out into the streets. The people were by this time pouring forth, as he had seen them with the Ghost of Christmas Present; and walking with his hands behind him, Scrooge regarded every one with a delighted smile. He looked so irresistibly pleasant, in a word, that three or four goodhumoured fellows said, “Good morning, sir! A merry Christmas to you!” And Scrooge said often afterwards, that of all the blithe sounds he had ever heard, those were the blithest in his ears.

He had not gone far, when coming on towards him he beheld the portly gentleman, who had walked into his counting-house the day before, and said, “Scrooge and Marley’s, I believe?” It sent a pang across his heart to think how this old gentleman would look upon him when they met; but he knew what path lay straight before him, and he took it.

“My dear sir,” said Scrooge, quickening his pace, and taking the old gentleman by both his hands. “How do you do? I hope you succeeded yesterday. It was very kind of you. A merry Christmas to you, sir!”

“Mr. Scrooge?”

“Yes,” said Scrooge. “That is my name, and I fear it may not be pleasant to you. Allow me to ask your pardon. And will you have the goodness”—here Scrooge whispered in his ear.

đòi hỏi phải chú tâm, ai lại vừa cạo râu lại vừa nhún nhảy bao giờ. Nhưng dù có lỡ cắt phải mũi đi nữa, lão vẫn vui vẻ chấp nhận dán băng dính lên vết thương.

Cuối cùng, lão diện bộ cánh đẹp nhất và bước ra phố. Ngoài đường người ta đi lại đông nghịt, hết như cảnh lão từng thấy với Hồn ma Giáng sinh Hiện tại. Chắp tay sau lưng, Scrooge tản bộ với nụ cười vui vẻ trên môi bày tỏ lòng kính mến mọi người. Trông lão thật là vui, đến nỗi ba hay bốn người vui tính cũng phải cất tiếng chào: “Chào ông! Chúc ông buổi sáng Giáng sinh vui vẻ!”. Và Scrooge cũng không ngừng đáp lại những âm thanh vui vẻ nhất mà lão chưa từng nghe bao giờ đó.

Đi chưa được bao xa thì lão trông thấy người đàn ông béo tốt đã đến văn phòng mình hôm qua để quyên góp từ thiện. Một cảm giác ray rứt lướt qua trong lòng Scrooge khi nghĩ đến cảnh cả hai chạm mắt nhau. Nhưng rồi lão hiểu rõ con đường đang trải rộng phía trước mình, liền nắm lấy cơ hội.

Ồi quý ông kính mến. - Scrooge vồn vã chào trong khi bước vội đến, hai tay đón giữ lấy ông ta. - Ông có khỏe không? Hy vọng hôm qua ông được nhiều người ủng hộ. Ông thật là tử tế. Chúc ông Giáng sinh vui vẻ!

Ông Scrooge phải không?

Phải, - Scrooge đáp. - Là tôi đây, tôi cứ sợ rằng ông sẽ không vui khi nghe cái tên đó. Thứ lỗi cho tôi nhé. Tôi có cái này hay lắm cho ông đây.

Đoạn, Scrooge nói thầm vào tai ông ta điều gì đó.

"Lord bless me!" cried the gentleman, as if his breath were taken away. "My dear Mr. Scrooge, are you serious?"

"If you please," said Scrooge. "Not a farthing less. A great many back-payments are included in it, I assure you. Will you do me that favour?"

"My dear sir," said the other, shaking hands with him. "I don't know what to say to such munifi—"

"Don't say anything, please," retorted Scrooge. "Come and see me. Will you come and see me?"

"I will!" cried the old gentleman. And it was clear he meant to do it.

"Thank'ee," said Scrooge. "I am much obliged to you. I thank you fifty times. Bless you!"

He went to church, and walked about the streets, and watched the people hurrying to and fro, and patted children on the head, and questioned beggars, and looked down into the kitchens of houses, and up to the windows, and found that everything could yield him pleasure. He had never dreamed that any walk—that anything—could give him so much happiness. In the afternoon he turned his steps towards his nephew's house.

He passed the door a dozen times, before he had the courage to go up and knock. But he made a dash, and did it:

"Is your master at home, my dear?" said Scrooge to the girl. Nice girl! Very.

"Yes, sir."

Ồi Chúa ơi! - Người đàn ông thốt lên, nín cả thở. - Ông Scrooge thân mến, ông không đùa đấy chứ?

Nếu ông vui lòng, - Scrooge nói. - Không kém một fa-đinh. Kể cả rất nhiều khoản nợ quá hạn nữa, tôi đoan chắc với ông đấy. Ông làm ơn giúp tôi nhé?

Ồi ngài thân mến, - người đàn ông hồ hởi nói, bắt lấy tay Scrooge. - Tôi không biết phải nói gì trước quá nhiều...

... Thôi xin ông đừng nói thêm gì nữa, - Scrooge ngắt ngang. - Cứ đến mà gặp tôi. Ông hứa đấy nhé?

Tôi hứa mà! - Người đàn ông lớn tuổi đáp to. Chắc chắn là ông ấy sẽ đến.

Cảm ơn ông, - Scrooge nói. - Tôi vô cùng biết ơn ông. Xin cảm ơn ông bội lần. Cầu Chúa phù hộ cho ông!

Đoạn lão đến nhà thờ, cuộc bộ qua nhiều khu phố, ngắm nhìn mọi người vội vã tới lui, thì thoảng lại vồ nhẹ lên đầu bọn trẻ, thăm hỏi những người hành khất, cúi nhìn xuống gian bếp dưới tầng hầm rồi ngẩng lên nhìn vào cửa sổ của mấy ngôi nhà và lấy làm vui trước cảnh vật xung quanh. Chưa bao giờ lão dám mơ rằng những cuộc đi bộ như thế này, hay bất kỳ điều gì, lại có thể khiến mình hạnh phúc đến thế. Đến chiều, lão rẽ bước về phía nhà của người cháu trai.

Lão đi đi lại lại ngang cửa chính hàng chục lần mới đủ can đảm bước lên gõ cửa. Cuối cùng, lão hăm hờ xông vào.

Cậu chủ của cô có nhà không, cô gái thân mến? Scrooge hỏi người hầu gái, một cô gái rất xinh! Cực kỳ xinh!

<p>"Where is he, my love?" said Scrooge.</p> <p>"He's in the dining-room, sir, along with mistress. I'll show you up-stairs, if you please."</p> <p>"Thank'ee. He knows me," said Scrooge, with his hand already on the dining-room lock. "I'll go in here, my dear."</p> <p>He turned it gently, and sidled his face in, round the door. They were looking at the table (which was spread out in great array); for these young housekeepers are always nervous on such points, and like to see that everything is right.</p> <p>"Fred!" said Scrooge.</p> <p>Dear heart alive, how his niece by marriage started! Scrooge had forgotten, for the moment, about her sitting in the corner with the footstool, or he wouldn't have done it, on any account.</p> <p>"Why bless my soul!" cried Fred, "who's that?"</p> <p>"It's I. Your uncle Scrooge. I have come to dinner. Will you let me in, Fred?"</p> <p>Let him in! It is a mercy he didn't shake his arm off. He was at home in five minutes. Nothing could be heartier. His niece looked just the same. So did Topper when he came. So did the plump sister when she came. So did every one when they came. Wonderful party, wonderful games, wonderful unanimity, won-der-ful happiness!</p> <p>But he was early at the office next morning. Oh, he was early there. If he could only be there first, and catch Bob</p>	<p>Thưa có ạ.</p> <p>Thế cậu ấy đâu, cô gái thân mến của tôi? - Scrooge hỏi.</p> <p>Thưa ông, cậu ấy đang ở trong phòng ăn cùng với cô chủ ạ. Nếu ông cho phép, để cháu chỉ ông lối lên lầu ngồi chờ nhé!</p> <p>Cảm ơn cô, cậu ấy biết ta mà. - Scrooge đáp, bàn tay đã đặt lên nắm cửa phòng ăn. - Tôi sẽ tự vào trong này, cô gái thân mến ạ.</p> <p>Lão nhẹ nhàng xoay nắm cửa và rụt rè ló mặt vào, lách mình qua cửa. Những người giúp việc trẻ đang chăm chú nhìn về phía cái bàn (vốn đang được bày biện đầy ắp các thứ thật tuyệt). Họ bao giờ cũng thế, luôn lo lắng và chỉ mong mọi thứ đều vào đấy.</p> <p>Fred! - Scrooge gọi.</p> <p>Cô cháu dâu xinh xắn của lão giật bắn cả mình! Trong giây lát, Scrooge bỗng quên mất cô đang ngồi trong góc phòng với chiếc ghế kê chân, hoặc là lão cũng chẳng buồn bận tâm đến chuyện đó.</p> <p>Ồi Chúa ơi! - Fred kêu lên. - Ai thế này?</p> <p>Là bác đây. Bác Scrooge của cháu đây. Bác đến để dự bữa tối. Bác vào được chứ, Fred?</p> <p>Dĩ nhiên rồi! Thật may là anh ta đã không xua tay đuổi lão ra. Fred vừa về đến nhà được năm phút. Còn gì vui cho bằng nữa. Cô cháu dâu cũng thế. Topper cũng thế khi xuất hiện. Cô gái đầy đà cũng thế khi bước vào. Tất cả mọi người đều nồng nhiệt, hăm hở khi bước vào. Thật là một buổi tiệc thú vị,</p>
--	---

<p>Cratchit coming late! That was the thing he had set his heart upon.</p> <p>And he did it; yes, he did! The clock struck nine. No Bob. A quarter past. No Bob. He was full eighteen minutes and a half behind his time. Scrooge sat with his door wide open, that he might see him come into the Tank.</p> <p>His hat was off, before he opened the door; his comforter too. He was on his stool in a jiffy; driving away with his pen, as if he were trying to overtake nine o'clock.</p> <p>"Hallo!" growled Scrooge, in his accustomed voice, as near as he could feign it. "What do you mean by coming here at this time of day?"</p> <p>"I am very sorry, sir," said Bob. "I am behind my time."</p> <p>"You are?" repeated Scrooge. "Yes. I think you are. Step this way, sir, if you please."</p> <p>"It's only once a year, sir," pleaded Bob, appearing from the Tank. "It shall not be repeated. I was making rather merry yesterday, sir."</p> <p>"Now, I'll tell you what, my friend," said Scrooge, "I am not going to stand this sort of thing any longer. And therefore," he continued, leaping from his stool, and giving Bob such a dig in the waistcoat that he staggered back into the Tank again; "and therefore I am about to raise your salary!"</p> <p>Bob trembled, and got a little nearer to the ruler. He had a momentary idea of knocking Scrooge down with it, holding</p>	<p>những trò chơi hấp dẫn, ai ai cũng nhất trí với nhau và vô cùng hạnh phúc!</p> <p>Sáng hôm sau, Scrooge có mặt tại văn phòng rõ sớm.</p> <p>Mong sao lão là người đến sớm nhất để bắt gặp Bob Cratchit đi trễ! Và lão hồi hộp chờ đợi giây phút đó.</p> <p>Quả thật lão đã được toại nguyện! Đồng hồ gõ chín giờ mà vẫn chưa thấy bóng dáng của Bob. Mười lăm phút trôi qua, cũng không thấy Bob. Anh ta đến muộn mất mười tám phút rưỡi. Scrooge ngồi đó, cửa mở toang để có thể trông thấy Bob bước vào chỗ của mình.</p> <p>Bob giờ mũ, cởi khăn choàng trước khi mở cửa. Trong nháy mắt, anh đã ngồi vào chỗ của mình, cầm bút lên ngay như thể muốn bắt kịp thời gian đã đi trễ quá chín giờ sáng.</p> <p>Xin chào! - Scrooge giả vờ gằm gừ bằng giọng điệu quen thuộc. - Giờ này anh mới đến là sao hả?</p> <p>Tôi vô cùng xin lỗi, thưa ông, - Bob nói, - vì đã đi trễ ạ.</p> <p>Anh đi trễ ư? - Scrooge lặp lại. - Phải, tôi nghĩ là thế. Anh làm ơn bước lại đây nào!</p> <p>Mỗi năm chỉ có một lần, thưa ông! - Bob nài nỉ, bước ra khỏi cái ngạch quen thuộc của mình. - Chuyện này sẽ không bao giờ lặp lại đâu. Là vì hôm qua tôi có hơi vui vẻ một chút ạ, thưa ông.</p> <p>Nghe đây anh bạn, - Scrooge nói. - Tôi sẽ không chấp nhận chuyện này thêm chút nào nữa. Và do đó, - lão tiếp tục, nhảy bật ra khỏi cái ghế của mình và tay ấn dúi vào áo gi-lê của Bob đến nỗi anh phải lão đảo lùi lại bàn làm việc của</p>
---	---

him, and calling to the people in the court for help and a strait-waistcoat.

“A merry Christmas, Bob!” said Scrooge, with an earnestness that could not be mistaken, as he clapped him on the back. “A merrier Christmas, Bob, my good fellow, than I have given you for many a year! I’ll raise your salary, and endeavour to assist your struggling family, and we will discuss your affairs this very afternoon, over a Christmas bowl of smoking bishop, Bob! Make up the fires, and buy another coal-scuttle before you dot another i, Bob Cratchit!”

Scrooge was better than his word. He did it all, and infinitely more; and to Tiny Tim, who did NOT die, he was a second father. He became as good a friend, as good a master, and as good a man, as the good old city knew, or any other good old city, town, or borough, in the good old world. Some people laughed to see the alteration in him, but he let them laugh, and little heeded them; for he was wise enough to know that nothing ever happened on this globe, for good, at which some people did not have their fill of laughter in the outset; and knowing that such as these would be blind anyway, he thought it quite as well that they should wrinkle up their eyes in grins, as have the malady in less attractive forms. His own heart laughed: and that was quite enough for him.

He had no further intercourse with Spirits, but lived upon the Total Abstinence Principle, ever afterwards; and it was always said of him, that he knew how to keep Christmas well, if any man alive possessed the knowledge. May that be truly said of us, and all of

mình, - do đó, tôi sẽ tăng lương cho anh!

Bob run bắn cả người, tiến gần hơn một chút đến chỗ cây thước. Trong thoáng chốc, anh nghĩ đến chuyện vợ lấy nó quật cho lão Scrooge vài phát, đề ông ta xuống và gọi mọi người trên phố vào giúp một tay, trói vòng hai tay lão lại trong chiếc áo nịt dành cho bệnh nhân tâm thần để ngăn không cho lão làm tổn hại bản thân hay người khác.

- Chúc anh Giáng sinh vui vẻ, Bob! - Scrooge nói với vẻ chân thành không thể lẫn vào đâu được và vỗ vào lưng Bob. - Bob, anh bạn tử tế của tôi, chúc anh một Giáng sinh vui hơn, hơn hẳn những gì tôi đã mang lại cho anh trong bao nhiêu năm qua! Tôi sẽ tăng lương cho anh và cố gắng giúp đỡ gia đình khốn khó của anh.

Chúng ta sẽ bàn những chuyện này vào chiều nay nhé Bob, bên chén rượu pân Giáng sinh bốc khói. Hãy đốt lửa lên và mua thêm một thùng đựng than trước khi làm việc gì khác nhé, Bob Cratchit!

Scrooge quả là người nói ít nhưng làm nhiều. Lão giữ đúng lời hứa, làm tròn tất cả những điều đã hứa hẹn, mà thậm chí còn nhiều hơn thế nữa. Còn về chuyện của Tiny Tim, cậu bé đã KHÔNG chết và xem Scrooge như là người cha thứ hai của cậu. Scrooge nay trở thành một người bạn thân thiện, một ông chủ dễ chịu, một người đàn ông tử tế, một công dân rộng lượng, mẫu mực trong một thế giới tốt đẹp. Một số người cười nhạo khi nhìn thấy sự đổi khác ở lão nhưng lão vẫn để họ cười cho thỏa thích, chỉ ít cũng đã thu hút được sự chú ý của họ. Lão đủ khôn ngoan để biết chẳng điều gì tốt đẹp diễn

us! And so, as Tiny Tim observed, God bless Us, Every One!

ra trên thế gian này nếu như lòng người không đầy ắp tiếng cười. Và dù gì thì những người này vẫn chưa hết mình, một khi đã cười thì hãy cười đến tít cả mắt, cười xéch quai hàm, cười ngặt nghẽo. Thế là trong lòng lão rạo rức lên niềm vui, niềm hân hoan - như vậy cũng đủ.

Lão không còn liên lạc với các Hồn ma nữa, nhưng từ đó mãi về sau lão hoàn toàn kiêng khem những tật xấu trước kia của mình như chua cay, khắc nghiệt, tham lam, nóng nảy... Người ta luôn nói rằng lão biết cách nuôi giữ lấy tinh thần Giáng sinh, song ai cũng đều sẽ như vậy nếu còn có hiểu biết. Mong sao điều đó thật sự đúng với tất cả chúng ta! Và xin mượn lời của cậu bé Tiny Tim để thay cho lời kết: “Cầu Chúa phù hộ cho tất cả chúng ta!”.